TEXTVS IOBI ΣΤΙΧΗΡΩΣ

Iuxta veram & germanam

SEPTVAGINTA SENIORVM INTERPRETATIONEM

EX VENERANDO

BIBLIOTHECÆ REGIÆ

Ms. codice, & tòtius orbis antiquissimò, ac præstantissimo.

Βασιλεῖ τ᾽ ἀγαθῷ, ἀγαθῶν τε δοτῆρι.

LONDINI

Ex Typographio Regio

MDCXXXVII.

Gregorius Nazianzenus in metricis.

Αἱ δὲ στιχηραὶ πέντε, ὧν πρῶτος Ἰὼβ,
Ἔπειτα Δαβὶδ, εἶτα τρεῖς Σολομώντιοι,
Ἐκκλησιαστὴς, Ἄισμα, καὶ Παροιμίαι.

Amphilochius Iconii Epiſcopus, in Iambis ad Seleucum.

Ἑξῆς στιχηρὰς πέντε σοι βίβλους ἐρῶ,
Στεφθέντα τ' ἄθλοις ποικίλων παθῶν Ἰὼβ,
Ψαλμῶν τε βίβλον, ἐμμελὲς ψυχῶν ἄκος·
Τρεῖς δ' αὖ Σολομῶντος τοῦ σοφοῦ, Παροιμίαι,
Ἐκκλησιαστὴς, Ἄισμα δ' αὖ τῶν ᾀσμάτων.

Damaſcenus de orthodoxa fide lib. 4.

Τρίτη πεντάτευχος, αἱ στιχήρεις βίβλοι, τοῦ Ἰὼβ, τὸ Ψαλτήριον, Παροιμίαι Σολομῶντος, Ἐκκλησιαστὴς τοῦ αὐτοῦ, τὰ Ἄισματα τῶν ᾀσμάτων τοῦ αὐτοῦ.

Ex Origenis Epiſtolâ ad Africanum, Græcè nondum editâ, veræ & germanæ 70 Seniorum editionis, notæ quædam & indicia.

Καὶ πρὸς καὶ ἐν ἄλλοις δὲ πολλοῖς ἁγίοις βιβλίοις εὕρομεν πῆ μὲν πλείονα παρ' ἡμῖν κείμενα ἢ παρ' Ἑβραίοις, πῆ δὲ λείποντα. παραδείγματος δὲ ἕνεκεν, ἐπεὶ μὴ πάντα οἷόν τέ ἐστι παραλαβεῖν, ὀλίγα ἐκθησόμεθα· οὔτε ἡ τῆς Ἐσθὴρ, οὔτε ἡ τοῦ Μαρδοχαίου εὐχὴ, οὔτε ἡ τῆς Ἐσθὴρ, οἰκοδομῆσαι δυνάμεναι τὸν ἐντυγχάνοντα, παρ' Ἑβραίοις φέρονται· ἀλλ' οὐδὲ αἱ ἐπιστολαὶ, οὐδὲ ἡ τοῦ Ἀμὰν, ἐπὶ καθαιρέσει τοῦ τῶν Ἰουδαίων ἔθνους γεγραμμένη, οὐδὲ ἡ τοῦ Μαρδοχαίου ἐξ ὀνόματος Ἀρταξέρξου, ἀπολύουσα τοῦ θανάτου τὸ ἔθνος. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰὼβ τὰ ἀπὸ, τοῦ, γέγραπται δὲ αὐτὸν πάλιν ἀναστήσεσθαι, μεθ' ὧν ὁ Κύριος ἀνίστησιν, μέχρι τέλους οὐ κεῖται παρὰ τοῖς Ἑβραίοις· διόπερ οὐδὲ παρὰ τῷ Ἀκύλᾳ, παρὰ δὲ τοῖς Ἑβδομήκοντα καὶ Θεοδοτίωνι;

δοτίωνι, τὰ ἰσοδυναμοῦντα ἀλλήλοις. καὶ ἄλλα δὲ μυρία εὕρομεν ἐν τῷ Ἰὼβ, καὶ κατ᾽ ὀλίγον, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀντιγράφοις, ἢ ἐν τοῖς παρὰ Ἰουδαίοις. κατ᾽ ὀλίγον μὲν, ὅτε, ἀναστάμενος τὸ πρωΐ, προσέφερε περὶ αὐτῶν θυσίας κατὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, τὸ, μόσχον ἕνα περὶ ἁμαρτίας περὶ τῶν ψυχῶν αὐτῶν· καὶ ὅτε, ἦλθον οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ διάβολος ἦλθε μετ᾽ αὐτῶν, τὸ, περιελθὼν τὴν γῆν, καὶ ἐμπεριπατήσας ἐν αὐτῇ. ἔτι δὲ οὐκ ἦν παρὰ Ἑβραίοις μετὰ τὸ, ὁ Κύριος ἔδωκε, καὶ ὁ Κύριος ἀφείλετο, ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο. Πλείονα δὲ ἐν τοῖς ἡμετέροις παρὰ τὰ ἑβραϊκὰ, ὅτε, εἶπε τῷ Ἰὼβ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ, μέχρι τίνος καρτερήσεις λέγων, ἰδοὺ, ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρὸν, προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου, ἕως τοῦ, ἵνα ἀναπαύσωμαι τῶν μόχθων μου καὶ τῶν ὀδυνῶν αἵ με νῦν συνέχουσι· μόνον γὰρ τὰ ῥητὰ τῆς γυναικὸς ἀναγέγραπται, τὸ, ἀλλ᾽ εἰπόν τι ῥῆμα πρὸς Κύριον, καὶ τελεύτα. πάλιν τε αὖ πλεῖστά τε ὅσα διὰ μέσου ὅλου τοῦ Ἰὼβ παρ᾽ Ἑβραίοις μὲν κεῖται, παρ᾽ ἡμῖν δὲ οὐχὶ, καὶ πολλάκις μὲν ἔπη τέσσαρα ἢ τρία, ἔσθ᾽ ὅτε δὲ δεκατέσσαρα, δεκαὲξ, καὶ δεκαεννέα. καὶ τί με δεῖ καταλέγειν ἃ μετὰ πολλοῦ καμάτου ἀνηξεζάμεθα, ὑπὲρ τοῦ μὴ διαλανθάνειν ἡμᾶς τὴν διαφορὰν τῶν παρὰ Ἰουδαίοις καὶ ἡμῖν ἀντιγράφων; καὶ τὰ ἑξῆς.

ΙΩΒ

ΙΩΒ

ΑΝθρωπος ἦν ἐν χώρᾳ τῇ Αὐσίτιδι, ᾧ ὄνομα Ἰώβ.
Καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἄμεμπτος, δίκαιος, ἀληθινὸς, θεοσεβὴς,
Ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος.
Ἐγένοντο δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ, καὶ θυγατέρες τρεῖς·
Καὶ ἦν τὰ κτήνη αὐτοῦ πρόβατα ἑπτακισχίλια,
Κάμηλοι τρισχίλιαι,
Ζεύγη βοῶν πεντακόσια,
Ονοι θήλειαι νομάδες πεντακόσιοι,
Καὶ ὑπηρεσία πολλὴ σφόδρα,
Καὶ ἔργα μεγάλα ἦν αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς·
Καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εὐγενὴς τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν.
Συμπορευόμενοι δὲ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους,
Εποίουν πότον καθ' ἑκάστην ἡμέραν·
Συμπαραλαμβάνοντες ἅμα καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς αὐτῶν,
Ἐσθίειν καὶ πίνειν μετ' αὐτῶν.
Καὶ ὡς ἂν συνετελέσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ πότου,
Ἀπέστελλεν Ἰὼβ, καὶ ἐκαθάριζεν αὐτοὺς, ἀνιστάμενος τοπρωῒ,
Προσέφερέν τε θυσίας περὶ αὐτῶν, κατὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν·
Καὶ μόσχον ἕνα περὶ ἁμαρτίας ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν.
Ἔλεγε γὰρ Ἰὼβ, μήποτε οἱ υἱοί μου ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν κακὰ ἐνενόησαν πρὸς τὸν Θεόν.
Οὕτως ἐποίει πάσας τὰς ἡμέρας αὐτῶν.
Καὶ ἐγένετο ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη·
Καὶ ἦλθον οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου·
Καὶ ὁ διάβολος ἦλθεν μετ' αὐτῶν περιελθὼν τὴν γῆν,
Καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' οὐρανόν.
Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν διάβολον, Πόθεν παραγέγονας;
Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ διάβολος τῷ Κυρίῳ, εἶπεν·
Περιελθὼν τὴν γῆν, καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' οὐρανὸν πάρειμι.
Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός·
Προσέσχες τῇ διανοίᾳ σου κατὰ τοῦ θεράποντός μου Ἰώβ;
Ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ὅμοιος αὐτῷ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς·
Ἄνθρωπος ἄμεμπτος, δίκαιος, ἀληθινὸς, θεοσεβὴς,
Ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος.

Απεκρίθη δὲ ὁ διάβολος ἐναντίον Κυρίου·

Μὴ δωρεὰν Ιὼβ σέβεται τὸν Θεόν;

Οὐ σὺ περιέφραξας αὐτοῦ τὰ ἔξω, καὶ τὰ ἔσω τῆς οἰκίας αὐτοῦ,

Καὶ τὰ ἔξωθεν πάντων τῶν ὄντων αὐτῷ κύκλοθεν;

Τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ εὐλόγησας;

Καὶ τὰ κτήνη αὐτοῦ πολλὰ ἐποίησας ἐπὶ τῆς γῆς;

Αλλὰ ἀπόστειλον τὴν χεῖρά σου, καὶ ἅψαι πάντων ὧν ἔχει·

Εἰ μὴν εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσει.

Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ·

Ιδοὺ, πάντα ὅσα ἐστὶν αὐτῷ ἐν τῇ χειρί σου δέδωκα,

Αλλ᾽ αὐτοῦ μὴ ἅψῃ.

Καὶ ἐξῆλθεν ὁ διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου.

Καὶ ἐγένετο ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη·

Καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ιὼβ, καὶ αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, ἤσθιον καὶ ἔπινον οἶνον

Εν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ πρεσβυτέρου.

Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος ἦλθεν πρὸς Ιὼβ, καὶ εἶπεν αὐτῷ·

Τὰ ζεύγη τῶν βοῶν ἠροτρία,

Καὶ αἱ θήλειαι ὄνοι ἐβόσκοντο ἐχόμεναι αὐτῶν·

Καὶ ἐλθόντες οἱ αἰχμαλωτεύοντες ᾐχμαλώτευσαν αὐτάς,

Καὶ τοὺς παῖδας ἐπάταξαν ἐν στόματι μαχαίρας· καὶ ἐσώθην ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι.

Ετι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος πρὸς Ιὼβ, καὶ εἶπεν αὐτῷ·

Πῦρ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν,

Καὶ κατέφαγεν τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς ποιμένας κατέκαυσεν ὁμοίως·

Καὶ ἐσώθην ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι.

Ετι τούτου λαλοῦντος, ἕτερος ἄγγελος ἔρχεται πρὸς Ιὼβ,

Καὶ λέγει αὐτῷ· οἱ ἱππεῖς ἐποίησαν ἡμῖν ἀρχὰς τρεῖς, καὶ ἐκύκλωσαν τὰς καμήλους, καὶ ᾐχμαλώτευσαν αὐτάς·

Καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν μαχαίραις·

Καὶ ἐσώθην ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι.

Ετι τούτου λαλοῦντος, ἄλλος ἄγγελος ἔρχεται πρὸς Ιὼβ, λέγων·

Τῶν υἱῶν σου καὶ τῶν θυγατέρων σου

Εσθιόντων καὶ πινόντων παρὰ τῷ υἱῷ σου,

Τῷ ἀδελφῷ αὐτῶν τῷ πρεσβυτέρῳ,

Εξαίφνης πνεῦμα μέγα ἦλθεν ἀπὸ τῆς ἐρήμου,

Καὶ ἥψατο τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς οἰκίας·

Καὶ ἔπεσεν ἡ οἰκία ἐπὶ τὰ παιδία σου, καὶ ἐτελεύτησαν· καὶ ἐσώθην ἐγὼ μόνος, καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι.

Οὕτως ἀκούσας Ιὼβ, ἀναστὰς διέῤῥηξεν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ·

Καὶ ἐκείρατο τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ κατεπάσατο γῆν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ.

Καὶ

Καὶ πεσὼν χαμαὶ προσεκύνησεν τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπεν·
Αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι ἐκεῖ.
Ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλατο·
Ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο·
Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας.
Ἐν τούτοις πᾶσιν τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ οὐχ ἥμαρτεν Ἰὼβ οὐδὲν ἔναντι Κυρίου οὐδὲ ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ·
Καὶ οὐκ ἔδωκεν ἀφροσύνην τῷ Θεῷ.
Κεφ. β. Ἐγένετο δὲ ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη·
Καὶ ἦλθον οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἐνώπιον Κυρίου·
Καὶ ὁ διάβολος ἐν μέσῳ αὐτῶν ἦλθεν παραστῆναι ἔναντι Κυρίου.
Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· πόθεν σὺ ἔρχῃ;
Τότε εἶπεν ὁ διάβολος ἔναντι Κυρίου·
Διαπορευθεὶς τὴν ὑπ' οὐρανὸν, καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν γῆν, πάρειμι.
Εἶπεν δὲ ὁ Κύριος πρὸς τὸν σατανᾶν·
Προσέσχες οὖν τῷ θεράποντί μου Ἰώβ;
Ὅτι οὐκ ἔστιν κατ' αὐτὸν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωπος ὅμοιος αὐτῷ,
Ἄμεμπτος, δίκαιος, ἀληθινὸς, θεοσεβὴς,
Ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς κακοῦ· ἔτι δὲ ἔχεται ἀκακίας.

Σὺ δὲ εἶπας τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἀπολέσαι διακενῆς.
Ὑπολαβὼν δὲ ὁ διάβολος, εἶπεν τῷ Κυρίῳ· δέρμα ὑπὲρ δέρματος,
Καὶ πάντα ὅσα ὑπάρχει τῷ ἀνθρώπῳ, δώσει ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ·
Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἀποστείλας τὴν χεῖρά σου, ἅψαι τῶν ὀστῶν αὐτοῦ καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ,
Εἰ μὴ εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσει.
Εἶπεν δὲ ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· ἰδοὺ παραδίδωμί σοι αὐτόν·
Μόνον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διατήρησον.
Ἐξῆλθεν δὲ ὁ διάβολος παρὰ τοῦ Κυρίου,
Καὶ ἔπαισεν τὸν Ἰὼβ ἕλκει πονηρῷ ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς.
Καὶ ἔλαβεν Ἰὼβ ὄστρακον, ἵνα ἀποξύῃ τὸν ἰχῶρα αὐτοῦ.
Καὶ αὐτὸς ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας ἔξω τῆς πόλεως.
Χρόνου δὲ πολλοῦ προβεβηκότος, εἶπεν τῷ Ἰὼβ ἡ γυνὴ αὐτοῦ·
Μέχρις τίνος καρτερήσεις λέγων; ἰδοὺ, ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρὸν, προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου.
Ἰδοὺ γὰρ ἠφάνισται τὸ μνημόσυνόν σου ἀπὸ τῆς γῆς·
Υἱοί σου καὶ θυγατέρες, τῆς ἐμῆς κοιλίας ὠδῖνες καὶ πόνοι,
Οὓς εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μετὰ μόχθων·
Σύ τε αὐτὸς ἐν σαπρίᾳ σκωλήκων κάθησαι διανυκτερεύων αἴθριος·
Κἀγὼ πλανῆτις καὶ λάτρις,
Τόπον ἐκ τόπου περιερχομένη, καὶ οἰκίαν ἐξ οἰκίας,

Προσδε-

Προσδεχομένη τὸν ἥλιον πότε δύσῃ,

Ἵνα ἀναπαύσωμαι τῶν μόχθων,

Καὶ τῶν περιεχουσῶν με ὀδυνῶν, αἵ με νῦν συνέχουσιν.

Ἀλλ᾽ εἰπόν τι ῥῆμα πρὸς Κύριον καὶ τελεύτα.

Ὁ δὲ ἐμβλέψας αὐτῇ, εἶπεν.

Ἵνα τί ὥσπερ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν οὕτως ἐλάλησας;

Εἰ τὰ μὲν ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ δὲ κακὰ οὐχ ὑποίσομεν;

Ἐν τούτοις πᾶσιν τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ οὐχ ἥμαρτεν Ἰὼβ, οὐδὲ ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Ἀκούσαντες δὲ οἱ τρεῖς φίλοι αὐτοῦ τὰ κακὰ πάντα τὰ ἐπελθόντα αὐτῷ,

Παρεγένοντο ἕκαστος ἐκ τῆς ἰδίας πόλεως πρὸς αὐτὸν, τοῦ παρακαλέσαι καὶ ἐπισκέψασθαι αὐτόν.

Ἐλιφὰζ ὁ Θαιμανῶν βασιλεὺς,

Βαλδὰδ Σαυχαίων τύραννος,

Καὶ Σωφὰρ ὁ Μιναίων βασιλεύς.

Καὶ παρεγένοντο ὁμοθυμαδὸν πρὸς αὐτὸν τοῦ παρακαλέσαι καὶ ἐπισκέψασθαι αὐτόν.

Ἰδόντες δὲ αὐτὸν πόρρωθεν, οὐκ ἐπέγνωσαν.

Καὶ βοήσαντες φωνῇ μεγάλῃ ἔκλαυσαν.

Ῥήξαντες δὲ ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ στολὴν, καὶ καταπασάμενοι γῆν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν,

Παρεκάθηντο αὐτῷ ἑπτὰ ἡμέρας, καὶ ἑπτὰ νύκτας.

Καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐλάλησεν πρὸς αὐτὸν λόγον.

Ἑώρων γὰρ τὴν πληγὴν δεινὴν οὖσαν, καὶ μεγάλην σφόδρα.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἤνοιξεν Ἰὼβ τὸ στόμα Κεφ. γ.
αὐτοῦ,

Καὶ κατηράσατο τὴν ἡμέραν αὐτοῦ.

Καὶ ἀπεκρίθη Ἰὼβ λέγων.

Ἀπόλοιτο ἡ ἡμέρα ἐν ᾗ ἐγεννήθην ἐν αὐτῇ.

Καὶ ἡ νὺξ ἐν ᾗ εἶπον, Ἰδοὺ ἄρσεν.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἴη σκότος, καὶ μὴ ἀναζητήσαι αὐτὴν ὁ Κύριος ἄνωθεν.

Μηδὲ ἔλθοι εἰς αὐτὴν φέγγος.

Ἐκλάβοι δὲ αὐτὴν σκότος, καὶ σκιὰ θανάτου.

Καὶ ἐπέλθοι ἐπ᾽ αὐτὴν γνόφος.

Καταραθείη ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καὶ ἡ νὺξ ἐκείνη.

Ἀπενέγκοιτο αὐτὴν σκότος.

Μὴ εἴη εἰς ἡμέρας ἐνιαυτοῦ,

Μηδὲ ἀριθμηθείη εἰς ἡμέρας μηνῶν.

Ἀλλὰ ἡ νὺξ ἐκείνη εἴη ὀδύνη,

Καὶ μὴ ἔλθοι ἐπ᾽ αὐτὴν εὐφροσύνη, μηδὲ χαρμονή.

Ἀλλὰ καταράσαιτο αὐτὴν ὁ καταρώμενος τὴν ἡμέραν ἐκείνην,

Ὁ μέλλων τὸ μέγα κῆτος χειρώσασθαι.

Σκοτωθείη τὰ ἄστρα τῆς νυκτὸς ἐκείνης· ὑπομείναι, καὶ μὴ ἔλθοι, καὶ μὴ φωτίσαι.

Μηδὲ ἴδοι ἑωσφόρον ἀνατέλλοντα.

Οτι οὐ συνέκλεισεν πύλας γαστρὸς μητρός μου.
Απήλλαξεν γὰρ ἂν κόπον ἀπὸ ὀφθαλμῶν μου.
Διατί γὰρ ἐν κοιλίᾳ οὐκ ἐτελεύτησα;
Εκ γαστρὸς δὲ ἐξῆλθον, καὶ οὐκ εὐθὺς ἀπωλόμην;
Καὶ ἵνα τί συνήντησέν μοι γόνατα;
Ινα τί δὲ μαστοὺς ἐθήλασα μητρός μου;
Νῦν ἂν κοιμηθεὶς ἡσύχασα, ὑπνώσας δὲ ἀνεπαυσάμην,
Μετὰ βασιλέων καὶ βουλευτῶν γῆς,
Οἳ ἐγαυριῶντο ἐπὶ ξίφεσιν·
Καὶ μετὰ ἀρχόντων, ὧν πολὺς ὁ χρυσὸς, οἳ ἔπλησαν τοὺς οἴκους αὐτῶν ἀργυρίου·
Η ὥσπερ ἔκτρωμα ἐκπορευόμενον ἐκ μήτρας μητρός·
Η ὥσπερ νήπιοι οἳ οὐκ εἶδον φῶς.
Εκεῖ ἀσεβεῖς ἔπαυσαν θυμὸν ὀργῆς·
Εκεῖ ἀνεπαύσαντο κατάκοποι σώματι·
Ομοθυμαδὸν δὲ οἱ αἰώνιοι οὐκέτι ἤκουσαν φωνὴν φορολόγου.
Μικρὸς καὶ μέγας ἐκεῖ ἐστιν, καὶ θεράπων οὐ δεδοικὼς τὸν κύριον αὐτοῦ.
Ινα τί γὰρ δέδοται τοῖς ἐν πικρίᾳ ψυχῆς φῶς,
Ζωὴ δὲ ταῖς ἐν ὀδύναις ψυχαῖς;
Οἳ ἱμείρονται θανάτου, καὶ οὐ τυγχάνουσιν,
Ανορύσσοντες αὐτὸν ὥσπερ θησαυρόν·
Περιχαρεῖς δὲ ἐγένοντο, ἐὰν κατατύχωσιν θανάτου.
Θάνατος γὰρ ἀνδρὶ ἀνάπαυσις, οὗ ἡ ὁδὸς ἀπεκρύβη·
Συνέκλεισεν γὰρ ὁ Κύριος κατ' αὐτοῦ.
Πρὸ γὰρ τῶν σίτων μου στεναγμός μοι ἥκει, δακρύω δὲ ἐγὼ συνεχόμενος φόβῳ.
Φόβος γὰρ ὃν εὐλαβούμην, ἦλθέν μοι,
Καὶ ὃν ἐδεδοίκειν, συνήντησέν μοι.
Οὔτε εἰρήνευσα, οὔτε ἡσύχασα, οὔτε ἀνεπαυσάμην, ἦλθεν δέ μοι ὀργή.

Ὑπολαβὼν δὲ Ελιφὰζ ὁ Θαιμανίτης, λέγει· Κεφ. δ.

Μὴ πολλάκις σοι λελάληται ἐν κόπῳ;
Ισχὺν δὲ ῥημάτων σου τίς ὑποίσει;
Εἰ γὰρ σὺ ἐνουθέτησας πολλοὺς,
Καὶ χεῖρας ἀσθενοῦντων παρεκάλεσας,
Ασθενοῦντας δὲ ἐξανέστησας ῥήμασιν,
Γόνασιν δὲ ἀδυνατοῦσιν περιέθηκας θάρσος·
Νυνὶ δὲ ἥκει ἐπὶ σὲ πόνος, καὶ ἥψατο σοῦ, σὺ δὲ ἐσπούδακας.
Πότερον οὐχὶ ὁ φόβος σου ἐστὶν ἐν ἀφροσύνῃ,
Καὶ ἡ ἐλπίς σου, καὶ ἡ κακία τῆς ὁδοῦ σου;
Μνήσθητι οὖν, ὅτι οὐδεὶς καθαρὸς ὢν ἀπώλετο·
Η πότε ἀληθινοὶ ὁλόρριζοι ἀπώλοντο;
Καθ' ὃν τρόπον εἶδον τοὺς ἀροτριῶντας τὰ ἄτοπα·
Οἱ δὲ σπείροντες αὐτὰ, ὀδύνας θεριοῦσιν ἐν αὐτοῖς.
Απὸ προστάγματος Κυρίου ἀπολοῦνται,

Απὸ

Απὸ δὲ πνεύματος ὀργῆς αὐτοῦ ἀφανισθήσονται.
Σθένος λέοντος, φωνὴ δὲ λεαίνης,
Γαυρίαμα δὲ δρακόντων ἐσβέσθη·
Μυρμηκολέων ὤλετο παρὰ τὸ μὴ ἔχειν βοράν·
Σκύμνοι δὲ λεόντων ἔλιπον ἀλλήλους.
Εἰ δέ τι ῥῆμα ἀληθινὸν ἐγεγόνει ἐν λόγοις σου,
Οὐδὲν ἄν τούτων κακῶν ἀπήντησέν μοι.
Πότερον οὖν οὐ δέξεταί σου τὸ οὖς μου ἐξαίσια;
Εξαίσιοι γὰρ παρ' αὐτοῦ φόβοι, καὶ ἠχὼ νυκτερινή,
Επιπίπτων φόβος ἐπ' ἀνθρώπους·
Φρίκη δέ μοι συνήντησεν καὶ τρόμος,
Καὶ μεγάλως μου τὰ ὀστᾶ συνέσεισεν,
Καὶ πνεῦμα ἐπὶ πρόσωπόν μου ἐπῆλθεν,
Εφριξαν δέ μου τρίχες καὶ σάρκες·
Καὶ ἀνέστην, καὶ οὐκ ἐπέγνων,
Εἶδον, καὶ οὐκ ἦν μορφὴ πρὸ ὀφθαλμῶν μου·
Αλλ' ἢ αὔραν καὶ φωνὴν ἤκουον.
Τί γάρ; μὴ καθαρὸς ἔσται βροτὸς ἔναντι Κυρίου;
Η ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἄμεμπτος ἀνήρ;
Εἰ κατὰ παίδων αὐτοῦ οὐ πιστεύει,
Κατὰ δὲ ἀγγέλων αὐτοῦ σκολιόν τι ἐπενόησεν·
Εα δὲ τοὺς κατοικοῦντας οἰκίας πηλίνας, ἐξ ὧν καὶ αὐτοί ἐσμεν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ.

Επαισεν αὐτοὺς σητὸς τρόπον,
Απὸ πρωΐθεν ἕως ἑσπέρας, καὶ οὐκέτι εἰσίν·
Καὶ παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι αὐτοὺς ἑαυτοῖς βοηθῆσαι, ἀπώλοντο.
Ενεφύσησεν γὰρ αὐτοῖς, καὶ ἐτελεύτησαν·
Καὶ παρὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐτοὺς σοφίαν, ἀπώλοντο.
Επικάλεσαι δέ, εἴ τίς σου εἰσακούσεται, Κεφ. ε.
Η εἴ τινα ἁγίων ἀγγέλων ὄψῃ·
Καὶ γὰρ ἄφρονα ἀναιρεῖ ὀργή,
Πεπλανημένον δὲ θανατοῖ ζῆλος.
Εγὼ δὲ ἑώρακα ἄφρονας ῥίζαν βάλλοντας·
Αλλ' εὐθὺς ἡ δίαιτα αὐτῶν ἐβρώθη,
Πόρρω ἐγένοντο οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἀπὸ σωτηρίας·
Κολαβρισθείησαν δὲ ἐπὶ θύραις ἡσσόνων,
Καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐξαιρούμενος.
Α γὰρ ἐκεῖνοι ἐθέρισαν, δίκαιοι ἔδονται, αὐτοὶ δὲ ἐκ κακῶν οὐκ ἐξαιρεθήσονται.
Καὶ ἐκσιφωνισθείη αὐτῶν ἡ ἰσχύς.
Οὐ γὰρ μὴ ἐξέλθῃ ἐκ γῆς κόπος,
Οὐδὲ ἐξ ὀρέων ἀναβλαστήσει πόνος·
Αλλὰ ἄνθρωπος ἐν κόπῳ γεννᾶται·
Νεοσσοὶ δὲ γυπῶν τὰ ὑψηλὰ πέτονται.
Οὐ μὴν δὲ ἀλλ' ἐγὼ δεηθήσομαι Κυρίου,
Κύριον δὲ τὸν παντοκράτορα ἐπικαλέσομαι,
Τὸν ποιοῦντα μεγάλα καὶ ἀνεξιχνίαστα,

Ενδοξά

Ενδοξά τε καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός·
Τὸν διδόντα ὑετὸν ἐπὶ τῆς γῆς·
Τὸν ἀποστέλλοντα ὕδωρ ἐπὶ τὴν ὑπ' οὐρανόν·
Τὸν ποιοῦντα ταπεινοὺς εἰς ὕψος, καὶ ἀπολωλότας ἐξεγείροντα·
Τὸν διαλλάσσοντα βουλὰς πανούργων,
Καὶ οὐ μὴ ποιήσουσιν αἱ χεῖρες αὐτῶν ἀληθές·
Ο καταλαμβάνων σοφοὺς ἐν τῇ φρονήσει αὐτῶν,
Βουλὰς δὲ πολυπλόκων ἐξέστησεν.
Εν ἡμέρᾳ αὐτοῖς συναντήσεται σκότος·
Τὸ δὲ μεσημβρινὸν ψηλαφήσαισαν ἴσα νυκτί· ἀπόλοιντο δὲ ἐν πολέμῳ.
Αδύνατος δὲ ἐξέλθοι ἐκ χειρὸς δυνάστου· καὶ εἴη ἀδυνάτῳ ἐλπίς·
Καὶ ἀδίκου στόμα ἐμφραχθείη.
Μακάριος δὲ ἄνθρωπος ὃν ἤλεγξεν ὁ Κύριος ἐπὶ τῆς γῆς.
Νουθέτημα δὲ παντοκράτορος μὴ ἀπαναίνου·
Αὐτὸς γὰρ ἀλγεῖν ποιεῖ· καὶ πάλιν ἀποκαθίστησιν·
Παταίξει, καὶ αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἰάσονται.
Εξάκις ἐξ ἀναγκῶν ἐξελεῖταί σε,
Εν δὲ τῷ ἑβδόμῳ οὐχ ἅψεταί σου κακόν.
Εν λιμῷ ῥύσεταί σε ἐκ θανάτου·
Καὶ ἐν πολέμῳ ἐκ χειρὸς σιδήρου ῥύσεταί σε·
Απὸ μάστιγος γλώσσης κρύψει σε·
Καὶ οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ κακῶν ἐρχομένων·

Καὶ οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ ταλαιπωρίας,
*Οτι ἐλεύσεται ταλαιπωρία·
Αδίκων καὶ ἀνόμων καταγελάσῃ·
Απὸ δὲ θηρίων ἀγρίων τῆς γῆς οὐ φοβηθήσῃ· *ἴσ. Οτι
Θῆρες γὰρ ἄγριοι εἰρηνεύσουσίν σοι,
Οἱ μετὰ τῶν λίθων τοῦ ἀγροῦ ἡ διαθήκη σου,
Καὶ τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ εἰρηνεύσει σοι.
Καὶ γνώσῃ ὅτι ἐν εἰρήνῃ τὸ σπέρμα σου,
Καὶ ἐπισκοπὴ τῆς εὐπρεπείας σου, καὶ σὺ μὴ ἁμάρτῃς.
Εἶτα γνώσῃ ὅτι εἰρηνεύσει σου ὁ οἶκος,
Η δὲ δίαιτα τῆς σκηνῆς σου οὐ μὴ ἁμάρτῃ.
Καὶ γνώσῃ ὅτι πολὺ τὸ σπέρμα σου·
Τὰ δὲ τέκνα σου ἔσται ὥσπερ τὸ παμβότανον τοῦ ἀγροῦ.
Απελεύσῃ δὲ ἐν τάφῳ ὥσπερ σῖτος ὥριμος κατὰ καιρὸν αὐτοῦ θεριζόμενος·
Η ὥσπερ θημωνία ἅλωνος καθ' ὥραν συγκομισθεῖσα.
Ιδοὺ ταῦτα οὕτως ἐξιχνιάσαμεν, ταῦτά ἐστιν ἃ ἀκηκόαμεν.
Σὺ δὲ γνῶθι σεαυτῷ εἴ τι ἐποίησας.
Υπολαβὼν δὲ Ιὼβ, λέγει· Κεφ. ϛ.
Τί γάρ; εἴ τις ἱστῶν στήσαι μου τὴν ὀργήν;
Τὰς δὲ ὀδύνας μου ἄραι ἐν ζυγῷ ὁμοθυμαδόν·
Καὶ δὴ ἄμμου παραλίας βαρύτεραί εἰσιν.
Αλλ', ὡς ἔοικεν, τὰ ῥήματά μου ἐστὶν φαῦλα.

Βέλη

Βέλη γὰρ Κυρίου ἐν τῷ σώματί μου ἐστίν,
Ὧν ὁ θυμὸς ἐκπίνει μου τὸ αἷμα·
Ὅταν ἄρξωμαι λαλεῖν, κεντοῦσίν με.
Τί γάρ; μὴ διακενῆς κεκράξεται ὄνος ἄγριος, ἀλλ᾽ ἢ τὰ σῖτα ζητῶν;
Εἰ δὲ καὶ ῥήξει φωνὴν βοῦς, ἐπὶ φάτνης ἔχων τὰ βρώματα;
Εἰ βρωθήσεται ἄρτος ἄνευ ἁλός;
Εἰ δὲ καὶ ἔστιν γεῦμα ἐν ῥήμασιν κενοῖς;
Οὐ δύναται δὲ μου παύσασθαι ἡ ψυχή.
Βρόμον γὰρ ὁρῶ τὰ σῖτά μου, ὥσπερ ὀσμὴν λέοντος.
Εἰ γὰρ δῴη, καὶ ἔλθοι μου ἡ αἴτησις,
Καὶ τὴν ἐλπίδα μου δῴη ὁ Θεός·
Ἀρξάμενος ὁ Κύριος τρωσάτω, εἰς τέλος δὲ μή με ἀνελέτω.
Εἴη δέ μοι ἡ πόλις μου τάφος, ἐφ᾽ ἧς ἐπὶ τειχέων ἡλλόμην ἐπ᾽ αὐτῆς.
Οὐ μὴ φείσομαι· οὐ γὰρ ἐψευσάμην ἐν ῥήματι ἁγίου Θεοῦ μου.
Τίς γάρ μου ἡ ἰσχὺς ὅτι ὑπομένω;
Ἢ τίς μου ὁ χρόνος, ὅτι ἀνέχεταί μου ἡ ψυχή;
Μὴ ἰσχὺς λίθων ἡ ἰσχύς μου;
Ἢ αἱ σάρκες μου εἰσὶν χάλκεαι;
Ἢ οὐκ ἐπ᾽ αὐτῷ ἐπεποίθειν;
Βοήθεια δὲ ἀπ᾽ ἐμοῦ ἄπεστιν,
Ἀπείπατο δέ με ἔλεος, καὶ ἐπισκοπὴ Κυρίου ὑπερεῖδέν με.
Οὐ προσεῖδόν με οἱ ἐγγύτατοί μου·
Ὥσπερ χειμάρρους ἐκλείπων,
Ἢ ὥσπερ κύματα, παρῆλθόν με.
Οἵτινές με εὐλαβοῦντο, νῦν ἐπιπεπτώκασίν μοι.

Ὥσπερ χιὼν, ἢ κρύσταλλος πεπηγώς,
Καθὼς τακεῖσα θέρμης γινομένης, οὐκέτι ἐγνώσθη ὅπερ ἦν·
Οὕτως καὶ ἐγὼ κατελείφθην ὑπὸ πάντων·
Ἀπωλόμην τε, καὶ ἔξοικος ἐγενόμην.
Ἴδετε ὁδοὺς Θαιμανῶν, καὶ ἀτραποὺς Σαβῶν·
Οἱ διορῶντες αἰσχύνθητε·
Αἰσχύνην οἱ ὁρῶντες ὀφειλήσουσιν,
Οἱ ἐπὶ πόλεσιν καὶ χρήμασιν πεποιθότες.
Ἀτὰρ δὴ καὶ ὑμεῖς ἐπέβητέ μοι ἀνελεημόνως,
Ὥστε ἰδόντες τὸ ἐμὸν τραῦμα φοβήθητε.
Τί γάρ; μή τι ὑμᾶς ᾔτησα; ἢ τῆς παρ᾽ ὑμῶν ἰσχύος ἐπιδέομαι;
Ὥστε σῶσαί με ἐκ χειρὸς κακῶν, ἢ ῥύσασθαί με ἐκ χειρὸς δυναστῶν;
Διδάξατέ με, ἐγὼ δὲ κωφεύσω·
Εἴ τι πεπλάνημαι, φράσατέ μοι.
Ἀλλ᾽, ὡς ἔοικεν, φαῦλα ἀνδρὸς ἀληθινοῦ ῥήματα.
Οὐ γὰρ παρ᾽ ὑμῶν ῥῆμα, οὐδὲ ἰσχὺν αἰτοῦμαι, οὐδὲ ὁ ἔλεγχος ὑμῶν τὰ ῥήματά μου παύσει,
Οὐδὲ φθέγματος ῥήματος ὑμῶν ἀνέξομαι.
Πλὴν ὅτι ὀρφανῷ ἐπιπίπτετε,
Ἐνάλλεσθε δὲ ἐπὶ φίλῳ ὑμῶν.
Νυνὶ δὲ ἐμβλέψας εἰς πρόσωπα ὑμῶν, οὐ ψεύσομαι.
Καθίσατε δὴ, καὶ μὴ εἴη ἄδικον ἐν κρίσει·
Καὶ πάλιν τῷ δικαίῳ συνέρχεσθε·
Οὐ γάρ ἐστιν ἄδικον ἐν γλώσσῃ μου·

Οὐχὶ

Οὐχὶ δὲ καὶ ὁ λάρυγξ μου συνέσιν μελετᾷ;

Κεφ. ζ. Πότερον οὐχὶ πειρατήριόν ἐστιν ὁ βίος ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς;

Καὶ ὥσπερ μισθίου αὐθημερινοῦ ἡ ζωὴ αὐτοῦ;

Ἢ ὥσπερ θεράπων δεδοικὼς τὸν Κύριον αὐτοῦ, καὶ τετυχηκὼς σκιᾶς;

Ἢ ὥσπερ μισθωτὸς ἀναμένων τὸν μισθὸν αὐτοῦ;

Οὕτως καὶ ἐγὼ ὑπέμεινα μῆνας κενούς,

Νύκτες δὲ ὀδυνῶν δεδομέναι μοί εἰσιν.

Ἐὰν κοιμηθῶ, λέγω, πότε ἡμέρα;

Ὡς δ' ἂν ἀναστῶ, πάλιν, πότε ἑσπέρα;

Πλήρης δὲ γίνομαι ὀδυνῶν, ἀφ' ἑσπέρας ἕως πρωΐ.

Φύρεται δέ μου τὸ σῶμα ἐν σαπρίᾳ σκωλήκων·

Τήκω δὲ βώλακας γῆς ἀπὸ ἰχῶρος ξέων.

Ὁ δὲ βίος μου ἐστὶν ἐλαφρότερος δρομέως·

Ἀπόλωλεν δὲ ἐν κενῇ ἐλπίδι.

Μνήσθητι δέ, ὅτι πνεῦμά μου ἡ ζωή,

Καὶ οὐκέτι ἐπανελεύσεται ὁ ὀφθαλμός μου ἰδεῖν ἀγαθόν·

*ἴσ. ἀπενίσει Οὐκ * ἀτενοῖ μοι ὁ ὀφθαλμὸς ὁρῶντός με.

Οἱ ὀφθαλμοί σου ἐν ἐμοί, καὶ οὐκέτι εἰμί·

Ὥσπερ νέφος ἀποκαθαρθὲν ἀπ' οὐρανοῦ.

Ἐὰν γὰρ ἄνθρωπος καταβῇ εἰς ᾅδην, οὐ μὴ αὖ ἀναβῇ ἔτι,

Οὐδὲ μὴ ἐπιστραφῇ ἔτι εἰς τὸν ἴδιον οἶκον,

Οὐδὲ μὴ ἐπιγνῷ αὐτὸν ὁ τόπος αὐτοῦ ἔτι.

Τοιγαροῦν οὐδὲ ἐγὼ φείσομαι τῷ στόματί μου,

Λαλήσω δὲ ἐν ἀνάγκῃ ὢν τοῦ πνεύματός μου,

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου ἐν πικρίᾳ ψυχῆς συνεχόμενος.

Πότερον θάλασσά εἰμι, ἢ δράκων, ἐπεὶ κατέταξας κατ' ἐμοῦ φυλακήν;

Εἶπον, ὅτι παρακαλέσει με ἡ κλίνη μου·

Ἀνοίσω δὲ πρὸς ἐμαυτὸν ἰδίᾳ λόγον ἰδίᾳ τῇ κοίτῃ μου.

Διατί ἐκφοβεῖς με ἐνυπνίοις, καὶ ἐν ὁράμασίν με καταπλήσσεις;

Ἀπαλλάξεις δὲ ἀπὸ πνεύματος τὴν ζωήν μου,

Τὴν δὲ ψυχήν μου ἀπὸ τοῦ σώματός μου·

Οὐ γὰρ εἰς τὸν αἰῶνα ζήσομαι, ἵνα μακροθυμήσω.

Ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ, κενὸς γάρ μου ὁ βίος.

Τί γάρ ἐστιν ἄνθρωπος, ὅτι ἐμεγάλυνας αὐτόν;

Ἢ ὅτι προσέχεις τὸν νοῦν εἰς αὐτόν;

Ἢ ἐπισκοπὴν αὐτοῦ ποιῇ τὸ πρωΐ;

Καὶ εἰς ἀνάπαυσιν αὐτὸν κρινεῖς;

Ἕως τίνος οὐκ ἐᾷς με, οὐδὲ προΐῃ με,

Ἕως ἂν καταπίω τὸν πτύελόν μου ἐν ὀδύνῃ;

Εἰ ἐγὼ ἥμαρτον, τί δύναμαί σοι πρᾶξαι,

Ὁ ἐπιστάμενος τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων;

Διατί ἔθου με κατεντευκτήν σου;
Εἰμὶ δ' ἐπὶ σοὶ φορτίον;
Καὶ διατί οὐ λήθην ἐποιήσω τῆς ἁμαρτίας μου;
Καὶ καθαρισμὸν τῆς ἀνομίας μου;
Νυνὶ δ' εἰς γῆν ἀπελεύσομαι, ὀρθρίζων δ' οὐκέτι εἰμί.

Κεφ. η'. Ὑπολαβὼν δ' Βαλδὰδ ὁ Σαυχίτης, λέγει·
Μέχρι τίνος λαλήσεις ταῦτα, πνεῦμα πολύρρημον τοῦ στόματός σου;
Μὴ ὁ Κύριος ἀδικήσει κρίνων;
Ἢ ὁ τὰ πάντα ποιήσας ταράξει τὸ δίκαιον;
Εἰ υἱοί σου ἥμαρτον ἐναντίον αὐτοῦ,
Ἀπέστειλεν ἐν χειρὶ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.
Σὺ δ' ὄρθριζε, πρὸς Κύριον παντοκράτορα δεόμενος·
Εἰ καθαρὸς εἶ, καὶ ἀληθινὸς εἶ,
Δεήσεώς σου ἐπακούσεται,
Ἀποκαταστήσει δέ σοι δίαιταν δικαιοσύνης.
Ἔσται οὖν τὰ μὲν πρῶτά σου ὀλίγα, τὰ δ' ἔσχατά σου ἀμύθητα.
Ἐπερώτησον γὰρ γενεὰν πρώτην,
Ἐξιχνίασον δὲ κατὰ γένος πατέρων·
Χθιζοὶ γάρ ἐσμεν, καὶ οὐκ οἴδαμεν,
Σκιὰ δέ ἐστιν ἡμῶν ὁ βίος ἐπὶ τῆς γῆς·
Ἢ οὐχ οὗτοί σε διδάξουσιν ῥήματα;
Καὶ ἀναγγελοῦσίν σοι σύνεσιν σοφίας;
Καὶ ἐκ καρδίας σε διδάξουσιν ῥήματα;
Μὴ θάλλει πάπυρος ἄνευ ὕδατος;
Ἢ ὑψωθήσεται βούτομον ἄνευ ποτοῦ, ἔτι ὂν ἐπὶ ῥίζης;
Καὶ οὐ μὴ θερισθῇ πρὸ τοῦ πιεῖν πᾶσαν βοτάνην·
Ἐὰν δὲ μὴ πίῃ, ξηραίνεται.
Οὕτως τοίνυν ἔσται τὰ ἔσχατα πάντων τῶν ἐπιλανθανομένων τοῦ Θεοῦ· ἐλπὶς γὰρ ἀσεβοῦς ὀλεῖται·
Ἀοίκητος δ' ἔσται αὐτοῦ ὁ οἶκος, καὶ ἡ ὁδὸς αὐτοῦ·
Ἡ δ' σκηνὴ αὐτοῦ ἀράχνη ἀποβήσεται.
Ἐὰν ὑπερείσῃ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, οὐ μὴ στῇ,
Ἐπιλαβομένου δ' αὐτῆς, οὐ μὴ ὑπομείνῃ·
Ὑγρὸς γάρ ἐστιν ὑπὸ ἡλίου,
Καὶ ἐκ σαπρίας αὐτοῦ ὁ ῥάδαμνος αὐτοῦ ἐξελεύσεται.
Ἐπὶ συναγωγῇ λίθων κοιμᾶται,
Ἐν δὲ μέσῳ χαλίκων ζήσεται·
Ἐὰν καταπίῃ αὐτὸν ὁ τόπος, ψεύσεται.
Οὐχ ἑώρακας τοιαῦτα, ὅτι καταστροφὴ ἀσεβοῦς τοιαύτη;
Ἐκ δ' γῆς ἄλλο ἀναβλαστήσει.
Ὁ γὰρ Κύριος οὐ μὴ ἀποποιήσεται τὸν ἄκακον,
Πᾶν δὲ δῶρον ἀσεβοῦς οὐ δέξεται·
Ἀληθινῶν δ' στόμα ἐμπλήσει γέλωτος,
Καὶ τὰ χείλη αὐτῶν ἀγαλλιάσεως·

Οἱ

Οἱ δὲ ἐχθροὶ αὐτῶν ἐνδύσονται αἰσχύνην,
Καὶ δίαιτα ἀσεβοῦς οὐκ ἔσται.
Κεφ. θ. Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·
Ἐπ' ἀληθείας οἶδα ὅτι οὕτως ἐστίν·
Πῶς γὰρ ἔσται δίκαιος βροτὸς παρὰ Κυρίῳ;
Ἐὰν γὰρ βούληται κριθῆναι μετ' αὐτοῦ, οὐ μὴ ὑπακούσῃ αὐτῷ·
Ἵνα μὴ ἀντείπῃ πρὸς ἕνα λόγον αὐτοῦ ἐκ χιλίων.
Σοφὸς γάρ ἐστι διανοίᾳ, κραταιός τε καὶ μέγας.
Τίς σκληρὸς γενόμενος ἐναντίον αὐτοῦ, ὑπέμεινεν;
Ὁ παλαιῶν ὄρη, καὶ οὐκ οἴδασιν,
Ὁ καταστρέφων αὐτὰ ἐν ὀργῇ·
Ὁ σείων τὴν ὑπ' οὐρανὸν ἐκ θεμελίων,
Οἱ δὲ στῦλοι αὐτῆς σαλεύονται·
Ὁ λέγων τῷ ἡλίῳ μὴ ἀνατέλλειν, καὶ οὐκ ἀνατέλλει,
Κατὰ δὲ ἄστρων κατασφραγίζει·
Ὁ τανύσας τὸν οὐρανὸν μόνος,
Καὶ περιπατῶν ἐπὶ θαλάσσης, ὡς ἐπ' ἐδάφους·
Ὁ ποιῶν πλειάδα, καὶ ἕσπερον, καὶ ἀρκτοῦρον, καὶ ταμεῖα νότου·
Ὁ ποιῶν μεγάλα, καὶ ἀνεξιχνίαστα,
Ἔνδοξά τε καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός.
Ἐὰν ὑπερβῇ με, οὐ μὴ ἴδω·
Καὶ ἐὰν παρέλθῃ με, οὐδ' ὡς ἔγνων.
Ἐὰν ἀπαλλάξῃ, τίς ἀποστρέψει;
Ἢ τίς ἐρεῖ αὐτῷ, τί ἐποίησας;
Αὐτὸς γὰρ ἀπέστραπται ὀργήν·
Ὑπ' αὐτοῦ ἐκάμφθη κήτη τὰ ὑπ' οὐρανόν.
Ἐὰν δέ μου εἰσακούσῃ, ἢ διακρινῇ τὰ ῥήματά μου·
Ἐάν τε γὰρ ὦ δίκαιος, οὐκ εἰσακούσεταί μου·
Τοῦ κρίματος αὐτοῦ δεηθήσομαι·
Ἐάν τε καλέσω, καὶ εἰσακούσῃ,
Οὐ πιστεύω ὅτι εἰσακήκοέν μου·
Μὴ ἐν γνόφῳ με ἐκτρίψῃ.
Πολλὰ δέ μου τὰ συντρίμματα πεποίηκεν διὰ κενῆς.
Οὐκ ἐᾷ γάρ με ἀναπνεῦσαι,
Ἐνέπλησεν δέ με πικρίας.
Οἱ μὲν γὰρ ἰσχύϊ κρατεῖ·
Τίς οὖν κρίματι αὐτοῦ ἀντιστήσεται;
Ἐὰν γὰρ ὦ δίκαιος, τὸ στόμα μου ἀσεβήσει·
Ἐάν τε ὦ ἄμεμπτος, σκολιὸς ἀποβήσομαι.
Εἴτε γὰρ ἠσέβησα, οὐκ οἶδα τῇ ψυχῇ·
Πλὴν ὅτι ἀφῄρηταί μου ἡ ζωή.
Διὸ εἶπον, μέγαν καὶ δυνάστην ἀπολλύει ὀργή,
Οἱ φαῦλοι ἐν θανάτῳ ἐξαισίῳ ἀπολοῦνται,
Ἀλλὰ δίκαιοι καταγελῶνται,
Παραδέδονται γὰρ εἰς χεῖρας ἀσεβοῦς.
Πρόσωπα κριτῶν αὐτῆς συγκαλύπτει·
Εἰ δὲ μή, αὐτός ἐστιν.
Ὁ δὲ βίος μου ἐλαφρότερός ἐστιν δρομέως,

Απέδρα, καὶ οὐκ εἶδον.
Η καὶ ἔστιν ναυσὶν ἴχνος ὁδοῦ;
Η ἀετοῦ πετομένου ζητοῦντος βοράν;
Εάν τε γὰρ εἴπω, ἐπιλήσομαι λαλῶν·
Συγκύψας τῷ προσώπῳ στενάξω·
Σείομαι γὰρ πᾶσιν τοῖς μέλεσιν·
Οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ ἀθῷόν με ἐάσεις.
Επεὶ δέ εἰμι ἀσεβὴς, διατί οὐκ ἀπέθανον;
Εάν γὰρ ἀπολούσωμαι χιόνι, καὶ ἀποκαθάρωμαι χερσὶν καθαραῖς·
Ικανῶς με ἐν ῥύπῳ ἔβαψας,
Εβδελύξατο δέ με ἡ στολή μου.
Οὐ γὰρ εἶ ἄνθρωπος κατ᾽ ἐμὲ, ᾧ ἀντικρινοῦμαι,
Ινα ἔλθωμεν ὁμοθυμαδὸν εἰς κρίσιν.
Εἴθε ἦν ὁ μεσίτης ἡμῶν, καὶ ὁ διελέγχων, καὶ διακρίνων ἀναμέσον ἀμφοτέρων.
Δυεῖν δέ μοι χρεία·
Απαλλαξάτω ἀπ᾽ ἐμοῦ τὴν ῥάβδον αὐτοῦ,
Καὶ ὁ φόβος αὐτοῦ μή με στροβείτω·
Καὶ οὐ μὴ φοβηθῶ, ἀλλὰ λαλήσω·
Οὐ γὰρ συνεπίσταμαι ἐμαυτῷ ἄδικον.
Κεφ. ι. Κάμνω δὲ τῇ ψυχῇ μου·
Στένων ἐπ᾽ ἐμαυτὸν ἐπαφήσω τὸν θυμόν μου.
Τὰ δὲ ῥήματά μου λαλήσω ἐν πικρίᾳ ψυχῆς συνεχόμενος·
Καὶ ἐρῶ πρὸς Κύριον, μή με ἀσεβεῖν δίδασκε·
Καὶ διατί με οὕτως ἔκρινας;
Η καλόν σοί ἐστιν ἐὰν ἀσεβήσω;
Οτι ἀπείπω με ἔργα χειρῶν σου, βουλῇ δὲ ἀσεβῶν προσέσχες.
Η ὥσπερ βροτὸς ὁρᾷ, καθορᾷς;
Η καθὼς ὁρᾷ ἄνθρωπος, βλέψῃ;
Η ὁ βίος σου ἀνθρώπινος; ἢ τὰ ἔτη σου, ἀνδρός;
Οτι ἀνεζήτησας τὴν ἀνομίαν μου, καὶ τὰς ἁμαρτίας μου ἐξιχνίασας.
Οἶδας γὰρ ὅτι οὐκ ἠσέβησα· ἀλλὰ τίς ἐστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν σου ἐξαιρούμενος;
Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με, καὶ ἔπλασάν με.
Μετὰ δὲ ταῦτα μεταβαλών με ἔπαισας.
Μνήσθητι ὅτι πηλόν με ἔπλασας,
Εἰς δὲ γῆν με πάλιν ἀποστρέφεις.
Η οὐχ ὥσπερ γάλα με ἤμελξας;
Επηξας δέ με ἴσα τυρῷ;
Δέρμα καὶ κρέας με ἐνέδυσας,
Οστέοις δὲ καὶ νεύροις ἐνεῖράς με·
Ζωὴν δὲ καὶ ἔλεον ἔθου παρ᾽ ἐμοί·
Η δὲ ἐπισκοπή σου ἐφύλαξέν μου τὸ πνεῦμα.
Ταῦτα ἔχων ἐν σεαυτῷ, οἶδα ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δέ σοι οὐδέν.
Εάν τε γὰρ ἁμάρτω, φυλάξῃς με,
Από δὲ ἀνομίας οὐκ ἀθῷόν με ἐάσεις·
Εάν τε γὰρ ἀσεβὴς ὦ, οἴμοι·
Εάν τε ὦ δίκαιος, οὐ δύναμαι ἀνακύψαι·
Πλήρης γάρ εἰμι ἀτιμίας.
Αγρεύομαι δὲ ὥσπερ λέων εἰς σφαγήν.
Καὶ πάλιν μεταβαλών με, δεινῶς με ὀλέκεις, ἐπανακαινίζων ἐπ᾽ ἐμὲ τὴν ἔτασίν σου,
Οργῇ δὲ μεγάλῃ μοι ἐχρήσω, καὶ ἐπήγαγες ἐπ᾽ ἐμὲ πειρατήρια.

Ινα τί

Ἵνα τί οὖν ἐκ κοιλίας με ἐξήγαγες, καὶ οὐκ ἀπέθανον;
Ὀφθαλμὸς δέ με οὐκ εἶδεν, καὶ ὥσπερ οὐκ ὢν ἐγενόμην.
Διατί γὰρ ἐκ γαστρὸς εἰς μνῆμα οὐκ ἀπῆλθον;
Ἢ οὐκ ὀλίγος ἐστὶν ὁ χρόνος τοῦ βίου μου;
Ἔασόν με ἀναπαύσασθαι μικρόν,
Πρὸ τοῦ με πορευθῆναι ὅθεν οὐκ ἀναστρέψω,
Εἰς γῆν σκοτεινὴν καὶ γνοφεράν,
Εἰς γῆν σκότους αἰωνίου, οὗ οὐκ ἔστιν φέγγος, οὐδὲ ὁρᾶν ζωὴν βροτῶν.

Κεφ. ια. Ὑπολαβὼν δὲ Σωφὰρ ὁ Μιναῖος, λέγει·
Ὁ τὰ πολλὰ λέγων καὶ ἀντακούσεται.
Ἢ καὶ ὁ εὔλαλος οἴεται δίκαιος εἶναι;
Εὐλογημένος γυναικὸς γεννητὸς ὀλιγόβιος.
Μὴ πολὺς ἐν ῥήμασιν γίνου·
Οὐ γάρ ἐστιν ὁ ἀντικρινόμενός σοι.
Μὴ γὰρ λέγε, ὅτι καθαρός εἰμι τοῖς ἔργοις,
Καὶ ἄμεμπτος ἐναντίον αὐτοῦ.
Ἀλλὰ πῶς ἂν λαλήσαι ὁ Κύριος πρὸς σέ;
Καὶ ἀνοίξει χείλη αὐτοῦ μετὰ σοῦ;
Εἶτα ἀναγγελεῖ σοι δύναμιν σοφίας,
Ὅτι διπλοῦς ἐστιν τῶν κατὰ σέ·
Καὶ τότε γνώσῃ, ὅτι ἄξιά σοι συνέβη ἀπὸ Κυρίου ὧν ἡμάρτηκας.
Μὴ ἴχνος Κυρίου εὑρήσεις;
Ἢ εἰς τὰ ἔσχατα ἀφίκου ὧν ἐποίησεν ὁ παντοκράτωρ;
Ὑψηλὸς ὁ οὐρανός, γῆ δὲ βαθεῖα, καὶ τί ποιήσεις;
Ἢ βαθύτερα τῶν ἐν ᾅδου, τί οἶδας;
Ἢ μακρότερα μείζων γῆς ἐπίστασαι, ἢ εὖρος θαλάσσης;
Ἐὰν δὲ καταστρέψῃ τὰ πάντα, τίς ἐρεῖ αὐτῷ, τί ἐποίησας;
Αὐτὸς γὰρ οἶδεν ἔργα ἀνόμων·
Ἰδὼν δὲ ἄτοπον, οὐ παρόψεται.
Ἄνθρωπος δὲ ἄλλως νήχεται λόγοις,
Βροτὸς δὲ γεννητὸς γυναικὸς ἴσα ὄνῳ ἐρημίτῃ.
Εἰ γὰρ σὺ καθαρὰν ἔθου τὴν καρδίαν σου,
Ὑπτιάσας δὲ τὰς χεῖράς σου πρὸς αὐτόν·
Εἰ ἄνομόν τί ἐστιν ἐν χερσί σου, πόρρω ποίησον αὐτὸ ἀπὸ σοῦ·
Ἀδικία δὲ ἐν διαίτῃ σου μὴ αὐλισθήτω.
Οὕτως γὰρ ἀναλάμψει τὸ πρόσωπόν σου ὥσπερ ὕδωρ καθαρόν·
Ἐκδύσῃ δὲ ῥύπον, καὶ οὐ μὴ φοβηθῇς·
Καὶ τὸν κόπον σου ἐπιλήσῃ, ὥσπερ κῦμα παρελθόν, καὶ οὐ μὴ πτοηθήσῃ·
Ἡ δὲ εὐχή σου ὥσπερ ἑωσφόρος·
Ἐκ δὲ μεσημβρίας ἀνατελεῖ σοι ζωή·
Πεποιθώς τε ἔσῃ, ὅτι ἔστιν σοι ἐλπίς.
Ἐκ δὲ μερίμνης καὶ φροντίδος ἀναφανεῖταί σοι εἰρήνη.
Ἡσυχάσεις γάρ, καὶ οὐκ ἔσται ὁ πολεμῶν σε.
Μεταβαλόμενοι δὲ πολλοί σου δεηθήσονται,
Καὶ σωτηρία αὐτοὺς ἀπολείψει·
Ἡ γὰρ ἐλπὶς αὐτῶν ἀπολεῖται,
Ὀφθαλμοὶ δὲ ἀσεβῶν τακήσονται·
Παρ' αὐτῷ γὰρ σοφία καὶ δύναμις.

Ὑπολαβὼν δὲ Ἰώβ, λέγει· Κεφ. ιβ.
Μὴ ὑμεῖς ἐστε ἄνθρωποι μόνοι;

Η μεθ' ὑμῶν τελευτήσει σοφία;
Καὶ ἐμοὶ μὲν καρδία καθ' ὑμᾶς ἐστιν.
Δίκαιος γὰρ ἀνὴρ καὶ ἄμεμπτος ἐγε-
νήθην εἰς χλευασμόν·
Εἰς χρόνον γὰρ τακτὸν ἡτοίμαστο πε-
σεῖν με ὑπ' ἄλλοις,
Οἴκους τέ μου ἐκπορθεῖσθαι ὑπὸ
ἀνόμων.
Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ μηδεὶς πεποιθέτω,
πονηρὸς ὤν, ἀθῷος ἔσεσθαι,
Οσοι γὰρ ὀργίζουσι τὸν Κύριον, ὡς
οὐχὶ καὶ ἔτασις αὐτῶν ἔσται.
Αλλὰ δὴ ἐπερώτησον τετράποδα,
ἐάν σοι εἴπῃ,
Πετεινά τε οὐρανοῦ, ἐάν σοι ἀν-
αγγείλῃ·
Εκδιήγησαι δὲ γῇ, ἐάν σοι φράσῃ,
Καὶ ἐξηγήσονταί σοι οἱ ἰχθύες τῆς
θαλάσσης·
Τίς οὐκ ἔγνω ἐν πᾶσιν τούτοις, ὅτι
χεὶρ Κυρίου ἐποίησεν ταῦτα·
Εἰ μὴ ἐν χειρὶ αὐτοῦ ψυχὴ πάντων
τῶν ζώντων, καὶ πνεῦμα παντὸς
ἀνθρώπου.
*ἴσ. Οὖς *Νοῦς μὲν γὰρ ῥήματα διακρίνει,
Λάρυγξ δὲ σῖτα γεύεται.
Εν πολλῷ χρόνῳ σοφία εὑρίσκεται·
Εν δὲ μακρῷ βίῳ ἐπιστήμη.
Παρ' αὐτῷ σοφία καὶ δύναμις,
Παρ' αὐτῷ βουλὴ καὶ σύνεσις.
Εὰν καταστρέψῃ, τίς οἰκοδομήσει;
Εὰν δὲ καὶ ἀποκλείσῃ κατὰ ἀνθρώπου,
τίς ἀνοίξει;
Εὰν κωλύσῃ τὸ ὕδωρ, ξηρανεῖ τὴν γῆν·
Εὰν δὲ καὶ ἐπαφῇ, ἀπώλεσεν αὐτὴν
καταστρέψας.
Παρ' αὐτῷ κράτος καὶ ἰσχύς,
Παρ' αὐτῷ ἐπιστήμη καὶ σύνεσις·

Διάγων βουλευτὰς γῆς αἰχμα-
λώτους,
Κριτὰς δὲ γῆς ἐξέστησεν·
Καθίζων βασιλεῖς ἐπὶ θρόνους,
Καὶ περιζωννύων αὐτοὺς ζώνῃ
ὀσφύας αὐτῶν·
Ο ἐξαποστέλλων ἱερεῖς αἰχμαλώτους,
Δυνάστας δὲ γῆς κατέστρεψεν·
Διαλλάσσων χείλη πιστῶν,
Σύνεσιν δὲ πρεσβυτέρων ἔγνω·
Εκχέων ἀτιμίαν ἐπ' ἄρχοντας,
Ταπεινοὺς δὲ ἰάσατο·
Ο ἀποκαλύπτων βαθέα ἐκ σκότους,
Εξήγαγεν δὲ εἰς φῶς σκιὰν θανάτου·
Πλανῶν ἔθνη, καὶ ἀπολλύων αὐτά·
Καταστρωννύων ἔθνη, καὶ καθοδη-
γῶν αὐτά·
Διαλλάσσων καρδίας ἀρχόντων,
Επλάνησεν δὲ αὐτοὺς ὁδῷ ᾗ οὐκ
ᾔδεισαν.
Ψηλαφήσαισαν σκότος, καὶ οὐ φῶς·
Πλανηθείησαν δὲ ὥσπερ ὁ μεθύων.
Ιδού, ταῦτα ἑώρακέν μου ὁ ὀφθαλ- Κεφ. γ.
μός, καὶ τὸ οὖς μου ἀκήκοεν,
Καὶ οἶδα ὅσα καὶ ὑμεῖς ἐπίστασθε·
Καίγε νεώτερος ὑμῶν, οὐκ εἰμι
ἀσυνετώτερος ὑμῶν.
Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ πρὸς Κύριον
λαλήσω ἐγώ·
Ελέγξω δὲ ἐναντίον αὐτοῦ, ἐὰν βού-
ληται.
Υμεῖς γάρ ἐστε ἰατροὶ ἄδικοι, καὶ
ἰαταὶ κακῶν πάντες.
Εἴη δὲ ὑμῖν κωφεῦσαι, καὶ ἀποβήσεται
ὑμῖν εἰς σοφίαν.
Ακούσατε ἔλεγχον στόματός μου·
Κρίσιν δὲ χειλέων μου προσέχετε.
Πότερον οὐκ ἐναντι Κυρίου λαλεῖτε;
Εναντι

Εναντι δὲ αὐτοῦ φθέγγεσθε δόλον;
Εἰ ὑποστελεῖσθε, αὐτοὶ ὑμεῖς κριταὶ γένεσθε, καλῶς γε λαλοῦντες·
Εαὶ γὰρ ἐξιχνιάσῃ ὑμᾶς, εἰ καὶ τὰ πάντα ποιοῦντες προστεθήσεσθε ὁδῷ αὐτοῦ, οὐθὲν ἧττον ἐλέγξει ὑμᾶς.
Εἰ δὲ καὶ κρυφῇ πρόσωπον θαυμάσεσθε, πότερον οὐχὶ δεινὰ αὐτοῦ στροβήσει ὑμᾶς;
Φόβος δὲ Κυρίου ἐπιπεσεῖται ὑμῖν,
Καὶ ἀποβήσεται ὑμῶν τὸ γαυρίαμα ἴσα σποδῷ,
Τὸ δὲ σῶμα πήλινον.
Κωφεύσατε ἵνα λαλήσω, καὶ ἀναπαύσωμαι θυμοῦ μου,
Αναλαβὼν τὰς σάρκας μου τοῖς ὀδοῦσιν μου·
Ψυχὴν δέ μου θήσω ἐν χερσίν μου·
Εαὶ μή με χειρώσηται ὁ δυνάστης, ἐπεὶ καὶ ἦρκται.
Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ λαλήσω, καὶ ἐλέγξω ὑμᾶς ἐναντίον αὐτοῦ·
Καὶ τοῦτό μοι ἀποβήσεται εἰς σωτηρίαν·
Οὐ γὰρ εἰσελεύσεται ἐναντίον αὐτοῦ δόλος.
Ακούσατέ μου, ἀκούσατέ μου τὰ ῥήματα·
Αναγγελῶ γὰρ, ὑμῶν ἀκουόντων.
Ιδοὺ, ἐγὼ ἐγγύς εἰμι τοῦ κρίματός μου·
Οἶδα ἐγὼ ὅτι δίκαιος ἀναφανοῦμαι.
Τίς γάρ ἐστιν ὁ κριθησόμενός μοι, ἵνα νῦν κωφεύσω καὶ ἐκλείψω;
Δυεῖν δέ μοι χρεία· τότε ἀπὸ τοῦ προσώπου σου οὐ κρυβήσομαι·
Τὴν χεῖρα σου ἀπέχου ἀπ᾽ ἐμοῦ,
Καὶ ὁ φόβος σου μή με καταπλησσέτω·
Εἶτα καλέσεις, ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσω·
Λαλήσεις, ἐγὼ δέ σοι δώσω ἀπόκρισιν.
Πόσαι εἰσὶν αἱ ἁμαρτίαι μου, καὶ αἱ ἀνομίαι μου τίνες εἰσίν, δίδαξόν με.
Διατί με ἀποκρύπτῃ;
Ηγησαι δέ με ὥσπερ ὑπεναντίον σου;
Η ὥσπερ φύλλον κινούμενον ὑπὸ ἀνέμου εὐλαβηθήσῃ;
Η ὡς χόρτῳ φερομένῳ ὑπὸ πνεύματος;
Αντίκεισαι δέ μοι, ὅτι κατέγραψας κατ᾽ ἐμοῦ κακὰ, καὶ περιέθηκάς μοι νεότητος ἁμαρτίας·
Εθου δέ μου τὸν πόδα ἐν κωλύματι, καὶ ἐφύλαξάς μου πάντα τὰ ἔργα·
Εἰς δὲ ῥίζας ποδῶν μου ἀφίκου, ὃ παλαιοῦται ἴσα ἀσκῷ, ἢ ὥσπερ ἱμάτιον σητόβρωτον.
Βροτὸς γὰρ γεννητὸς γυναικὸς ὀλιγόβιος, καὶ πλήρης ὀργῆς· Κεφ. ιδ.
Η ὥσπερ ἄνθος ἀνθῆσαν ἐξέπεσεν·
Απέδρα δὲ ὥσπερ σκιὰ, καὶ οὐ μὴ στῇ.
Οὐχὶ καὶ τούτου λόγον ἐποιήσω;
Καὶ τοῦτον ἐποίησας ἐν κρίματι εἰσελθεῖν ἐπὶ σοῦ;
Τίς γὰρ ἔσται καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου; οὐδὲ εἷς,
Εαὶ καὶ μιᾶς ἡμέρας γένηται ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.
Αριθμητοὶ δὲ μῆνες αὐτοῦ παρ᾽ αὐτοῦ·
Εἰς χρόνον γὰρ ἔθου, καὶ οὐ μὴ ὑπερβῇ.
Απόστα ἀπ᾽ ἐμοῦ, ἵνα ἡσυχάσω, καὶ εὐδοκήσω μου τὸν βίον ὥσπερ μισθωτός.
Εστι γὰρ δένδρῳ ἐλπίς·
Εαὶ γὰρ καὶ ἐκκοπῇ, πάλιν ἀνθήσει,
Καὶ ὁ ῥάδαμνος αὐτοῦ οὐ μὴ ἐκλείπῃ·

Εαὶ

Εὰν γὰρ γηράσῃ ἐν γῇ ἡ ῥίζα αὐτοῦ,
Εὰν δὲ πέτραις τελευτήσῃ τὸ στέλεχος αὐτοῦ,
Απὸ ὀσμῆς ὕδατος ἀνθήσει,
Καὶ ποιήσει θερισμὸν ὥσπερ νεόφυτον·
Ανὴρ δὲ τελευτήσας ᾤχετο,
Καὶ πεσὼν βροτὸς, οὐκέτι ἐστίν.
Χρόνῳ γὰρ σπανίζεται θάλασσα,
Ποταμοὶ δὲ ἐρημωθέντες ξηρανθήσονται·
Ανθρωπος δὲ κοιμηθεὶς οὐ μὴ ἀναστῇ,
Καὶ οὐ μὴ ἐξεγερθῇ, ἕως ἂν ὁ οὐρανὸς παλαιωθῇ,
Καὶ οὐκ ἐξυπνισθήσονται ἐξ ὕπνου αὐτῶν.
Εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ᾅδῃ με ἐφυλάξας,
Κρύψεις δέ με ἕως ἂν παύσηταί σου ἡ ὀργὴ, καὶ τάξῃ μοι χρόνον ἐν ᾧ μνείαν μου ποιήσῃ.
Εὰν γὰρ ἀποθάνῃ ἄνθρωπος, ζήσεται,
Συντελέσας ἡμέρας τοῦ βίου αὐτοῦ;
Υπομενῶ σε ἕως ἂν πάλιν γένωμαι·
Εἶτα καλέσεις με, ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσομαι·
Τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ ἀποποιοῦ. ἠρίθμησας δέ μου τὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ οὐ μὴ παρέλθῃ σε οὐδὲν τῶν ἁμαρτιῶν μου.
Εσφράγισας δέ μου τὰ ἁμαρτήματα ἐν βαλαντίῳ, καὶ ἐπεσημήνω εἴ τι ἄκων παρέβην.
Καὶ πλὴν ὄρος πίπτον πεσεῖται,
Καὶ πέτρα παλαιωθήσεται ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς·
Λίθους ἐλέανεν ὕδατα,
Καὶ κατέκλυσεν ὕδατα ὕπτια τοῦ χώματος τῆς γῆς·
Καὶ ὑπομονὴν ἀνθρώπου ἀπώλεσας,
Ωσας αὐτὸν εἰς τέλος, καὶ ᾤχετο·
Καὶ ἐπέστησας αὐτῷ τὸ πρόσωπόν σου, καὶ ἐξαπέστειλας.
Πολλῶν δὲ γενομένων τῶν υἱῶν αὐτοῦ, οὐκ οἶδεν·
Εὰν δὲ ὀλίγοι γένωνται, οὐκ ἐπίσταται·
Αλλ' ἢ αἱ σάρκες αὐτοῦ ἤλγησαν,
Η δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ἐπ' αὐτῷ ἐπένθησεν.
Υπολαβὼν δὲ Ελιφὰζ ὁ Θαιμανίτης, λέγει· Κεφ. ιε.
Τίνα ἄρα σοφὸς ἀπόκρισιν δώσει συνέσεως πνεύματος;
Εμπλήσει δὲ πόνον γαστρὸς,
Ελέγχων με ἐν ῥήμασι κενοῖς,
Εν λόγοις οἷς οὐδὲν ὄφελος;
Οτι καί σοι ἀπεποιήσω φόβον,
Συνετελέσω δὲ ῥήματα τοιαῦτα ἔναντι Κυρίου·
Ενοχος εἶ ῥήμασι στόματός σου,
Καὶ οὐ διέκρινας ῥήματα δυναστῶν.
Ελέγξει σε τὸ σὸν στόμα, καὶ μὴ ἐγὼ,
Τὰ δὲ χείλη σου καταμαρτυρήσει σου.
Τί γάρ; μὴ πρῶτος ἀνθρώπων ἐγεννήθης;
Η πρὸ θινῶν ἐπάγης;
Η σύνταγμα Κυρίου ἀκήκοας;
Η εἰς σὲ ἀφίκετο σοφία;
Τί γὰρ οἶδας ὃ οὐκ οἴδαμεν;
Η τί σὺ νοεῖς ὃ οὐχὶ καὶ ἡμεῖς;
Καίγε πρεσβύτης, καίγε παλαιὸς ἐν ἡμῖν,
Βαρύτερος τοῦ πατρός σου ἡμέραις.
Ολίγα ὧν ἡμάρτηκας μεμαστίγωσαι.

Μεγά-

Μεγάλως ὑπερβαλλόντως λελάληκας.
Τί ὅτι ἐτόλμησεν ἡ καρδία σου,
Ἢ τί σοι ἐπήνεγκαν οἱ ὀφθαλμοί σου;
Ὅτι θυμὸν ἔρρηξας ἔναντι Κυρίου,
Ἐξήγαγες δὲ ἐκ στόματος ῥήματα τοιαῦτα.
Τίς γὰρ ὢν βροτὸς ἔσται ἄμεμπτος,
Ἢ ὡς ἐσόμενος δίκαιος γεννητὸς γυναικός;
Εἰ κατ᾽ ἁγίων οὐ πιστεύει μέμψεις,
Ὁ οὐρανὸς δὲ οὐ καθαρὸς ἐναντίον αὐτοῦ,
Ἄστρα δὲ οὐκ ἄμεμπτα·
Ἔα δὲ ἐβδελυγμένος καὶ ἀκάθαρτος ἀνὴρ, πίνων ἀδικίαν ἴσα ποτῷ.
Ἀναγγελῶ σοι, σὺ δέ μου ἄκουε·
Ἃ δὴ ἑώρακα, ἀναγγελῶ σοι·
Ἃ σοφοὶ ἀνήγγειλαν, καὶ οὐκ ἔκρυψαν πατέρες αὐτῶν·
Αὐτοῖς μόνοις ἐδόθη ἡ γῆ,
Καὶ οὐκ ἐπῆλθεν ἀλλογενὴς ἐπ᾽ αὐτούς.
Πᾶς ὁ βίος ἀσεβοῦς ἐν φροντίδι,
Ἔτη δὲ ἀριθμητὰ δεδομένα δυνάστῃ,
Ὁ δὲ φόβος αὐτοῦ ἐν ὠσὶν αὐτοῦ·
Ὅταν δοκῇ ἤδη εἰρηνεύεσθαι, τότε ἥξει ἡ καταστροφὴ αὐτοῦ.
Μὴ πιστευέτω ἀποστραφῆναι ἀπὸ σκότους, ἐντέταλται γὰρ ἤδη εἰς χεῖρας σιδήρου·
Καταπίπτει δὲ εἰς ἐξάλειψιν,
Καὶ κατατέτακται εἰς σῖτα γυψίν.
Οἶδεν δὲ ἐν ἑαυτῷ ὅτι μένει εἰς πτῶμα.
Ἡμέρα σκοτεινὴ στροβήσει αὐτόν,
Ἀνάγκη δὲ καὶ θλίψις αὐτὸν καθέξει·
Ὥσπερ στρατηγὸς πρωτοστάτης πεπτωκώς·
Ὅτι ἦρκεν χεῖρας ἔναντι Κυρίου,
Ἔναντι δὲ Κυρίου παντοκράτορος ἐτραχηλίασεν·
Ἔδραμεν δὲ ἐναντίον αὐτοῦ ὕβρει,
Ἐν παχεῖ νώτῳ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ·
Ὅτι ἐκάλυψεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν στέατι αὐτοῦ,
Καὶ ἐποίησεν περιστόμιον ἐπὶ τῶν μηρῶν αὐτοῦ·
Αἶνος δὲ αὐτοῦ ὕβρεις.
Αὐλισθείη δὲ πόλεις ἐρήμους, καὶ εἰσέλθοι εἰς οἴκους ἀοικήτους.
Ἃ δὲ ἐκεῖνοι ἡτοίμασαν, ἄλλοι ἀποίσονται·
Οὔτε μὴ πλουτισθῇ, οὔτε μὴ μείνῃ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ.
Οὐδὲ μὴ βάλῃ ἐπὶ τὴν γῆν σκιάν,
Οὐδὲ μὴ ἐκφύγῃ σκότος·
Τὸν βλαστὸν αὐτοῦ μαράναι ἄνεμος,
Καὶ ἐκπέσοι αὐτοῦ τὸ ἄνθος.
Μὴ πιστευέτω ὅτι ὑπομενεῖ·
Κενὰ γὰρ αὐτῷ ἀποβήσεται.
Ἡ τομὴ αὐτοῦ πρὸ ὥρας φθαρήσεται,
Καὶ ὁ ῥάδαμνος αὐτοῦ οὐ μὴ πυκάσῃ.
Τρυγηθείη δὲ ὥσπερ ὄμφαξ πρὸ ὥρας, καὶ ἐκπέσοι ὥσπερ ἄνθος ἐλαίας.
Μαρτύριον γὰρ ἀσεβοῦς θάνατος·
Πῦρ δὲ κατακαύσει οἴκους δωροδεκτῶν,
Καὶ ἐν γαστρὶ λήψεται ὀδύνας·
Ἀποβήσεται δὲ αὐτῷ κενά,
Ἡ δὲ κοιλία αὐτοῦ ὑποίσει πόνον.

Κεφ. ις. Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·

Ἀκήκοα τοιαῦτα πολλά.
Παρακλήτορες κακῶν πάντες.
Τί γάρ; μὴ τάξις ἐστὶν ῥήμασιν πνεύματος;
Ἢ τί παρενοχλήσει σοι ὅτι ἀποκρίνῃ;
Καὶ ἐγὼ δὲ καθ᾽ ὑμᾶς λαλήσω·
Εἴγε ὑπέκειτο ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἀντὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς·
Εἶτ᾽ ἐναλοῦμαι ὑμῖν λόγοις,
Κινήσω δὲ καθ᾽ ὑμῶν κεφαλήν.
Εἴη δὲ ἰσχὺς ἐν τῷ στόματί μου, καὶ κίνησιν χειλέων οὐ φείσομαι.
Ἐὰν γὰρ λαλήσω, οὐκ ἀλγήσω τὸ τραῦμά μου;
Ἐὰν δὲ καὶ σιωπήσω, τί ἔλαττον τρωθήσομαι;
Νῦν δὲ κατάκοπόν με πεποίηκεν, μωρόν, σεσηπότα·
Καὶ ἐπελάβου μου, εἰς μαρτύριον ἐγενήθη·
Καὶ ἀνέστη ἐν ἐμοὶ τὸ ψεῦδός μου, κατὰ πρόσωπόν μου ἀνταπεκρίθη.
Ὀργῇ χρησάμενος κατέβαλέν με.
Ἔβρυξεν δ᾽ ἐπ᾽ ἐμὲ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ βέλη πειρατηρίων αὐτοῦ ἐπ᾽ ἐμοὶ ἔπεσεν.
Ἀκίσιν ὀφθαλμῶν ἐνήλατο, ὀξεῖ ἔπαισέν με ἐπὶ τὰ γόνατα·
Ὁμοθυμαδὸν δὲ κατέδραμον ἐπ᾽ ἐμέ.
Παρέδωκεν γάρ με ὁ Κύριος εἰς χεῖρας ἀδίκου,
Ἐπὶ δὲ ἀσεβέσιν ἔρριψέν με.
Εἰρηνεύοντα διεσκέδασέν με,
Λαβών με τῆς κόμης διέτιλεν.
Κατέστησέν με ὥσπερ σκοπόν·
Ἐκύκλωσάν με λόγχαις βάλλοντες εἰς νεφρούς μου, οὐ φειδόμενοι·
Ἐξέχεαν εἰς γῆν τὴν χολήν μου.
Κατέβαλόν με πτῶμα ἐπὶ πτώματι·
Ἔδραμον ἐπ᾽ ἐμὲ δυνατοί.
Σάκκον ἔρραψαν ἐπὶ βύρσης μου,
Τὸ δὲ σθένος μου εἰς γῆν ἔσβεσαν.
Ἡ γαστήρ μου συγκέκαυται ἀπὸ κλαυθμοῦ, ἐπὶ δὲ βλεφάρων μου σκιὰ θανάτου.
Ἄδικον γὰρ οὐδὲν ἦν ἐν χερσίν μου,
Εὐχὴ δέ μου καθαρά.
Γῆ μὴ ἐπικαλύψῃς ἐφ᾽ αἵματι τῆς σαρκός μου, μηδὲ εἴη τόπος τῇ κραυγῇ μου.
Καὶ νῦν ἰδοὺ ἐν οὐρανοῖς ὁ μάρτυς,
Ὁ δὲ συνίστωρ μου ἐν ὑψίστοις.
Ἀφίκοιτό μου ἡ δέησις πρὸς Κύριον,
Ἔναντι δὲ αὐτοῦ στάζαι ὁ ὀφθαλμός μου·
Εἴη δὲ ὁ ἔλεγχός μου ἔναντι Κυρίου,
Καὶ υἱὸς ἀνθρώπου τῷ πλησίον αὐτοῦ.
Ἔτη δὲ ἀριθμητὰ ἥκασίν μοι·
Ὁδῷ δὲ ᾗ οὐκ ἐπαναστραφήσομαι, πορεύσομαι.
Ὀλέκομαι πνεύματι φερόμενος, Κεφ. ιζ.
Δέομαι δὲ ταφῆς, καὶ οὐ τυγχάνω.
Λίσσομαι κάμνων, καὶ τί ποιήσω;
Ἔκλεψαν δέ μου ἀλλότριοι τὰ ὑπάρχοντα. Τίς ἐστιν οὗτος; τῇ χειρί μου συνδεθήτω.
Ὅτι καρδίαν αὐτῶν ἔκρυψας ἀπὸ φρονήσεως,
Διὰ τοῦτο οὐ μὴ ὑψώσῃς αὐτούς.
Τῇ μερίδι ἀναγγελεῖ κακίας·
Ὀφθαλμοὶ δέ μου ἐφ᾽ υἱοῖς ἐτάκησαν.

Ἔθου

Ἔθου με θρύλλημα ἐν ἔθνεσιν, καὶ ἀπέβην αὐτοῖς γέλως.
Πεπήρωνται δὲ ἀπὸ ὀργῆς σου οἱ ὀφθαλμοί μου,
Καὶ πεπολιόρκημαι ὑπὸ πάντων μεγάλως.
Θαῦμα ἔσχεν ἀληθινοὺς ἐπὶ τούτοις·
Δίκαιος γὰρ παρανόμῳ ἐπανέστη.
Σχοίη δὲ πιστὸς τὴν ἑαυτοῦ ὁδὸν,
Καὶ ὁ καθαρὸς χερσὶν ἀναλάβοι θάρσος.
Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ πάντες ἐρείδετε, καὶ δεῦτε· οὐ γὰρ εὑρίσκω ἐν ὑμῖν ἀληθές· καὶ ἡμέραι μου παρῆλθον ἐν βρόμῳ,
Ἐῤῥάγη δὲ τὰ ἄρθρα τῆς καρδίας μου·
Νύκτα εἰς ἡμέραν ἔθηκαν,
Φῶς ἐγγὺς ἀπὸ προσώπου σκότους.
Ἐὰν γὰρ ὑπομείνω, ᾅδης μου ὁ οἶκος,
Ἐν δὲ γνόφῳ ἔστρωταί μου ἡ στρωμνή.
Θάνατον προσεκαλεσάμην πατέρα μου εἶναι,
Μητέρα δέ μου καὶ ἀδελφὴν, σαπρίαν.
Ποῦ οὖν μου ἔτι ἡ ἐλπίς;
Ἢ τὰ ἀγαθά μου ὄψομαι ἔτι;
Ἢ μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν ᾅδην καταβήσονται;
Ἢ ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ χώματος καταβησόμεθα;

Κεφ. ιη. Ὑπολαβὼν δὲ Βαλδὰδ ὁ Σαυχίτης, λέγει·
Μέχρι τίνος οὐ παύσῃ;
Ἐπίσχες, ἵνα καὶ αὐτοὶ λαλήσωμεν.
Ἵνα τί δὲ ὥσπερ τετράποδα σεσιωπήκαμεν ἐναντίον σου;
Κέχρηταί σοι ὀργῇ.
Τί γάρ; ἐὰν σὺ ἀποθάνῃς, ἀοίκητος ἔσται ἡ ὑπ' οὐρανόν;
Ἢ καταστραφήσεται ἡ γῆ ἐκ θεμελίων; καὶ φῶς ἀσεβῶν σβεσθήσεται,
Καὶ οὐκ ἀναβήσεται αὐτῶν ἡ φλόξ·
Τὸ φῶς αὐτοῦ σκότος ἐν διαίτῃ αὐτοῦ,
Ὁ δὲ λύχνος αὐτοῦ ἐπ' αὐτῷ σβεσθήσεται.
Θηρεύσαισαν τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἐλάχιστοι, καὶ σφαλείη αὐτοῦ ἡ βουλή.
Ἐμβληθείη δὲ ὁ πούς αὐτοῦ ἐν παγίδι,
Καὶ ἐν δικτύῳ ἑλιχθείη.
Ἔλθοιεν δὲ ἐπ' αὐτὸν παγίδες κύκλοθεν, καὶ κατισχύσουσιν ἐπ' αὐτὸν διψῶντες. κέκρυπται δὲ ἐν τῇ γῇ σχοινίον αὐτοῦ,
Καὶ ἡ σύλληψις αὐτοῦ ἐπὶ τρίβων κύκλοθεν·
Καὶ ὀλέσαισαν αὐτὸν ὀδύναι, πολλῶν δὲ περὶ πόδας ἔλθοι λιμῷ στενῷ.
Καὶ πτῶμα αὐτῷ ἡτοίμασται ἐξαίσιον.
Βρωθείησαν αὐτοῦ κλῶνες ποδῶν,
Κατέδεται δὲ αὐτοῦ τὰ ὡραῖα θάνατος.
Ἐκραγείη δὲ ἐκ διαίτης αὐτοῦ ἴασις·
Σχοίη δὲ αὐτὸν ἀνάγκη, καὶ αἰτίᾳ βασιλικῇ
Κατασκηνώσει ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ,
Καὶ ἐν σώματι αὐτοῦ.
Κατασπαρήσεται τὰ εὐπρεπῆ αὐτοῦ θείῳ, ὑποκάτωθεν αἱ ῥίζαι αὐτοῦ ξηρανθήσονται, καὶ ἐπάνωθεν ἐπιπεσεῖται θερισμὸς αὐτοῦ.

Τὸ

Τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἀπόλοιτο ἐκ γῆς, καὶ ὑπάρξει ὄνομα αὐτῷ ἐπὶ πρόσωπον ἐξωτέρω·
Καὶ ἀπώσειαν αὐτὸν ἐκ φωτὸς εἰς σκότος.
Οὐκ ἔσται ἐπίγνωστος ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ,
Οὐδὲ σεσωσμένος ἐν τῇ ὑπ' οὐρανὸν ὁ οἶκος αὐτοῦ·
Ἀλλ' ἐν τοῖς αὐτοῦ ζήσονται ἕτεροι.
Ἐπ' αὐτῷ ἐστέναξαν ἔσχατοι·
Πρώτους δὲ ἔσχεν θαῦμα.
Οὗτοί εἰσιν οἶκοι ἀδίκων, οὗτος δὲ ὁ τόπος τῶν μὴ εἰδότων τὸν Κύριον.

Κεφ. ιθ. Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ, λέγει·
Ἕως πότε ἔγκοπον ποιήσετε τὴν ψυχήν μου, καὶ καθελεῖτέ με λόγοις;
Γνῶτε μόνον, ὅτι ὁ Κύριος ἐποίησέν μοι οὕτως· καὶ καταλαλεῖτέ μου, οὐκ αἰσχυνόμενοί με, καὶ ἐπίκεισθέ μοι.
Ναὶ δὴ ἐγὼ ἐπ' ἀληθείας ἐπλανήθην,
Καὶ ἐν ἐμοὶ αὐλίζεται πλάνος, λαλῆσαι ῥῆμα ὃ οὐκ ἔδει, τὰ δὲ ῥήματά μου πλανᾶται, καὶ οὐκ ἐπὶ καιροῦ·
Ἔα δὲ ὅτι ἐπ' ἐμοὶ μεγαλύνεσθε;
Ἐνάλλεσθε δέ μοι ὀνείδει.
Γνῶτε ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν ὁ ταράξας με,
Ὀχύρωμα δὲ αὐτοῦ ἐπ' ἐμὲ ὕψωσεν.
Ἰδοὺ, γελῶ ὀνείδει, καὶ οὐ λαλήσω,
Κεκράξομαι, καὶ οὐδαμοῦ κρίμα.
Κύκλῳ περιῳκοδόμημαι, καὶ οὐ μὴ διαβῶ,
Ἐπὶ δὲ πρόσωπόν μου σκότος ἔθετο.
Τὴν δόξαν μου ἀπ' ἐμοῦ ἐξέδυσεν, καὶ ἀφεῖλεν στέφανον ἀπὸ κεφαλῆς μου, διέσπασέν δέ με κύκλῳ, καὶ ᾠχόμην.
Ἐξέκοψεν δὲ, ὥσπερ δένδρον, τὴν ἐλπίδα μου·
Δεινῶς μοι ὀργῇ ἐχρήσατο,
Ἡγήσατο δέ με ὥσπερ ἐχθρόν.
Ὁμοθυμαδὸν αὐτοῦ ἦλθον τὰ πειρατήρια ἐπ' ἐμὲ, ταῖς ὁδοῖς μου ἐκύκλωσάν με ἐγκάθετοι.
Ἀπ' ἐμοῦ δὲ ἀπέστησαν ἀδελφοί,
Ἔγνωσαν ἀλλοτρίους ἢ ἐμέ·
Οἱ φίλοι δέ μου ἀνελεήμονες γεγόνασιν, καὶ οὐ προσεποιήσαντό με οἱ ἔγγιστοί μου.
Οἱ εἰδότες μου τὸ ὄνομα, ἐπελάθοντό μου, γείτονες, οἰκεῖοι, θεράποντες, θεράπαιναι·
Ἀλλογενὴς ἤμην ἐναντίον αὐτῶν· θεράποντά μου ἐκάλεσα, καὶ οὐχ ὑπήκουσάν μου,
Στόμα δέ μου ἐδέετο αὐτῶν·
Καὶ ἱκέτευον τὴν γυναῖκά μου,
Καὶ προσεκαλούμην κολακεύων υἱοὺς παλλακίδων μου·
Οἱ δὲ εἰς τὸν αἰῶνά με ἀπείπαντο.
Ὅταν ἀναστῶ, κατ' ἐμοῦ λαλοῦσιν·
Ἐβδελύξαντο δέ με οἱ ἰδόντες με·
Καὶ οὓς ἠγάπων, ἐπανέστησάν μοι.
Ἐν δέρματί μου ἐσάπησαν σάρκες μου,
Τὰ δὲ ὀστᾶ μου ἐν ὀδοῦσιν ἔχεται.
Ἐλεήσατέ μοι, ἐλεήσατέ με, ὦ φίλοι, ἐλεήσατέ με·
Χεὶρ γὰρ Κυρίου ἐστὶν ἡ ἁψαμένη μου.
Διατί δέ με διώκετε ὥσπερ καὶ ὁ Κύριος,

Ἀπὸ

Ἀπὸ δὲ σαρκῶν μου οὐκ ἐμπίπλα-
σθε; τίς γὰρ ἂν δῴη γραφῆναι τὰ
ῥήματά μου, τεθῆναι δὲ αὐτὰ
ἐν βιβλίῳ εἰς τὸν αἰῶνα,
Ἐν γραφείῳ σιδηρῷ ἢ μολίβῳ,
Ἢ ἐν πέτραις ἐγγλυφῆναι;
Οἶδα γὰρ ὅτι ἀέναός ἐστιν ὁ ἐκλύειν
με μέλλων ἐπὶ γῆς·
Ἀναστήσει δέ μου τὸ σῶμα τὸ ἀναν-
τλοῦν ταῦτα.
Παρὰ γὰρ Κυρίου μοι ταῦτα συνε-
τελέσθη,
Ἃ ἐγὼ ἐμαυτῷ συνεπίσταμαι,
Ἃ οἱ ὀφθαλμοί μου ἑωράκασιν, καὶ
οὐκ ἄλλος, πάντα δέ μοι συν-
τετέλεσται ἐν κόλπῳ.
Εἰ δὲ καὶ ἐρεῖτε, τί ἐροῦμεν ἐναντίον
αὐτοῦ;
Καὶ ῥίζαν λόγου εὑρήσομεν ἐν
αὐτῷ;
Εὐλαβήθητε δὲ καὶ ὑμεῖς ἀπὸ ἐπι-
καλύμματος·
Θυμὸς γὰρ ἐπ' ἀνόμοις ἐπελεύ-
σεται,
Καὶ τότε γνώσονται ὅτι οὐδαμοῦ αὐ-
τῶν ἡ ἰσχύς ἐστιν.

Κεφ. κ. Ὑπολαβὼν δὲ Σωφὰρ ὁ Μιναῖος,
λέγει·
Οὐχ οὕτως ὑπελάμβανόν σε ἀντερεῖν
ταῦτα, καὶ οὐχὶ συνιέναι μᾶλλον ἢ ἐγώ.
Καὶ οὐχὶ συνιέναι μᾶλλον ἢ ἐγώ.
Παιδείαν ἐντροπῆς μου ἀκούσομαι,
Καὶ πνεῦμα ἐκ τῆς συνέσεώς σου ἀπο-
κρίνεταί μοι.
Μὴ ταῦτα ἔγνως ἀπὸ τοῦ ἔτι, ἀφ'
οὗ ἐτέθη ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς;
Εὐφροσύνη γὰρ ἀσεβῶν πτῶμα
ἐξαίσιον,

Χαρμονὴ δὲ ἀσεβῶν ἀπώλεια.
Ἐὰν ἀναβῇ εἰς οὐρανὸν τὰ δῶρα
αὐτοῦ,
Ἡ δὲ θυσία αὐτοῦ νεφῶν ἅψηται·
Ὅταν δοκῇ ἤδη κατεστηρίχθαι, τότε εἰς
τέλος ἀπολεῖται.
Οἱ δὲ ἰδόντες αὐτὸν, ἐροῦσιν· ποῦ
ἐστιν;
Ὥσπερ ἐνύπνιον ἐκπετασθὲν οὐ μὴ
εὑρεθῇ,
Ἔπτη δὲ ὥσπερ φάσμα νυκτε-
ρινόν.
Ὀφθαλμὸς παρέβλεψεν, καὶ οὐ
προσθήσει,
Καὶ οὐ προσνοήσει αὐτὸν ὁ τόπος
αὐτοῦ οὐκέτι.
Τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ὀλέσαιεν ἥττονες·
Αἱ δὲ χεῖρες αὐτοῦ πυρσεύσουσιν
ὀδύνας.
Ὀστᾶ αὐτοῦ ἐνεπλήσθη νεότητος
αὐτοῦ,
Καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ χώματος κοι-
μηθήσεται. ἐὰν γλυκανθῇ ἐν στόμα-
τι αὐτοῦ κακία,
Κρύψει αὐτὴν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν
αὐτοῦ·
Οὐ φείσεται αὐτῆς, καὶ οὐκ ἐγκατα-
λείψει αὐτὴν,
Καὶ συνάξει αὐτὴν ἐν μέσῳ τοῦ
λάρυγγος αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ δυνη-
θῇ βοηθῆσαι ἑαυτῷ·
Χολὴ ἀσπίδος ἐν γαστρὶ αὐτοῦ, καὶ
πόνος.
Πλοῦτος ἀδίκως συναγόμενος ἐξ-
εμεθήσεται ἐκ κοιλίας αὐτοῦ,
Ἐξ οἰκίας δὲ αὐτοῦ ἐξελκύσει αὐτὸν
ἄγγελος θανάτου.
Θυμὸς δὲ δρακόντων θηλάσει,

Καὶ ἀνέλοι αὐτὸν γλῶσσα ὄφεως.
Μὴ ἴδοι ἄμελξιν νομάδων, μηδὲ νομὰς μέλιτος καὶ βουτύρου.
Εἰς κενὰ καὶ μάταια ἐκοπίασεν.
Σχοίη δὲ πλοῦτον ἐξ οὗ οὐ γεύσεται, ὥσπερ στρύχνον ἀμάσητον, ἀκατάποτον·
Πολλῶν γὰρ ἀδυνάτων οἴκους ἔθρασεν,
Δίαιταν δὲ αὐτῶν ἥρπασεν, καὶ οὐκ ἔστησεν·
Διὰ τοῦτο οὐκ ἔσται αὐτῷ σωτηρία ἐν τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ,
Οὐδὲ διασωθήσεται αὐτοῦ τὰ ἀγαθά·
Ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ οὐ σωθήσεται.
Οὐκ ἔστιν ὑπόλειμμα τοῖς βρώμασιν αὐτοῦ.
Ὅταν δοκῇ ἤδη πεπληρῶσθαι, θλιβήσεται·
Πᾶσα δὲ ἀνάγκη ἐπ' αὐτὸν ἐπελεύσεται, καὶ πληρώσει γαστέρα αὐτοῦ.
Ἐπαποστεῖλαι ἐπ' αὐτὸν θυμὸν ὀργῆς, ῥίψαι δὲ ἐπ' αὐτὸν ὀδύνας·
Καὶ οὐ μὴ σωθῇ ἐκ χειρὸς σιδήρου:
Τρώσαι δὲ αὐτὸν τόξον χάλκειον,
Καὶ διεξέλθοι διὰ σώματος αὐτοῦ βέλος.
Ανδρα δὲ ἐν διαίταις αὐτοῦ μὴ περιπατήσαι·
Ἐπ' αὐτῷ φόβοι, καὶ πᾶν σκότος αὐτὸν ὑπομείναι.
Κατέδεται δὲ αὐτὸν πῦρ ἄσβεστον,
Καὶ κακώσαι αὐτοῦ ἐπήλυτος τὸν οἶκον.
Ἀνακαλύψαι αὐτοῦ ὁ οὐρανὸς τὰς ἀνομίας,
Γῆ δὲ ἐπανασταίη αὐτῷ.
Ἑλκύσαι τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀπώλεια εἰς τέλος,
Καὶ ἡμέρα ὀργῆς ἐπέλθοι αὐτῷ.
Αὕτη ἡ μερὶς ἀνθρώπου ἀσεβοῦς παρὰ Κυρίου,
Καὶ κτῆμα ὑπαρχόντων αὐτοῦ παρὰ τοῦ ἐπισκόπου.
Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ, λέγει· Κεφ. κα.
Ἀκούσατέ μου, ἀκούσατέ μου τῶν λόγων,
Ἵνα μὴ εἴη μοι αὕτη παρ' ὑμῶν παράκλησις.
Βαστάσατέ με, ἐγὼ δὲ λαλήσω·
Εἶτα μή μου καταγελᾶτε.
Τί γάρ; μὴ ἐξ ἀνθρώπου ἡ ἔλεγξίς μου;
Καὶ διατί οὐ θυμωθήσομαι;
Ἐμβλέψαντες εἰς ἐμὲ θαυμάσατε, χεῖρα θέντες ἐπὶ στόμα.
Ἐάν τε γὰρ μνησθῶ, ἐσπούδακα,
Ἔχουσι δέ μου τὰς σάρκας ὀδύναι.
Διατί δὲ ἀσεβεῖς ζῶσιν,
Γεπαλαίωνται δὲ καὶ πλούτῳ;
Ὁ σπέρμα αὐτῶν κατὰ ψυχήν,
Τὰ δὲ τέκνα αὐτῶν ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτῶν.
Οἱ οἶκοι αὐτῶν εὐθηνοῦσιν, φόβος δὲ οὐδαμοῦ·
Μάστιξ δὲ παρὰ Κυρίου οὐκ ἔστιν ἐπ' αὐτοῖς.
Ἡ βοῦς αὐτῶν οὐκ ὠμοτόκησεν,
Διεσώθη δὲ αὐτῶν ἡ ἐν γαστρὶ ἔχουσα, καὶ οὐκ ἔσφαλεν.

Μένουσιν

Μένουσιν δὲ ὥσπερ πρόβατα αἰώνια·
Τὰ δὲ παιδία αὐτῶν προσπαίζει αὐτοῖς,
Ἀναλαμβάνοντα ψαλτήριον καὶ κιθάραν,
Καὶ εὐφραίνονται φωνῇ ψαλμοῦ.
Συνετέλεσαν ἐν ἀγαθοῖς τὸν βίον αὐτῶν,
Ἐν δὲ ἀναπαύσει ᾅδου ἐκοιμήθησαν.
Λέγει δὲ ὁ ἀσεβὴς τῷ Κυρίῳ· ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ·
Τὰς ὁδούς σου εἰδέναι οὐ βούλομαι.
Τί ἱκανὸς, ὅτι δουλεύσομεν αὐτῷ;
Καὶ τίς ὠφέλεια ὅτι ἀπαντήσομεν αὐτῷ;
Ἐν χερσὶν γὰρ αὐτῶν ἦν τὰ ἀγαθὰ, ἔργα δὲ ἀσεβῶν οὐ καθορᾷ.
Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ ἀσεβῶν λύχνος σβεσθήσεται,
Ἐπελεύσεται δὲ αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ,
*ἴσ. ἕξουσιν Καὶ ὠδῖνες αὐτοὺς * ἕξουσιν ἀπὸ ὀργῆς·
Ἔσονται δὲ ὥσπερ ἄχυρα πρὸ ἀνέμου,
Ἢ ὥσπερ κονιορτὸς ὃν ὑφείλατο λαῖλαψ.
Ἐκλείποι υἱοὺς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ·
Ἀνταποδώσει πρὸς αὐτὸν, καὶ γνώσεται.
Ἴδοιεν δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τὴν ἑαυτοῦ σφαγὴν,
Καὶ ὑπὸ Κυρίου μὴ διασωθείη·
Ὅτι τὸ θέλημα αὐτοῦ ἐν οἴκῳ αὐτοῦ μετ' αὐτόν·

Καὶ ἀριθμοὶ μηνῶν αὐτοῦ διῃρέθησαν.
Πότερον οὐχὶ ὁ Κύριός ἐστιν ὁ διδάσκων σύνεσιν καὶ ἐπιστήμην;
Αὐτὸς δὲ φόνους διακρινεῖ.
Οὗτος ἀποθανεῖται ἐν κράτει ἁπλοσύνης αὐτοῦ,
Ὅλος δὲ εὐπαθῶν καὶ εὐθηνῶν,
Τὰ δὲ ἔγκατα αὐτοῦ πλήρη στέατος,
Ὁ δὲ μυελὸς αὐτοῦ διαχεῖται.
Ὁ δέ γε τελευτᾷ ὑπὸ πικρίας ψυχῆς, οὐ φαγὼν ἀγαθὸν οὐδέν·
Ὁμοθυμαδὸν δὲ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπὶ γῆς κοιμηθήσονται,
Σαπρία δὲ αὐτοὺς ἐκάλυψεν ἐπὶ γῆς.
Ὥστε οἶδα ὑμᾶς, ὅτι τόλμῃ ἐπίκεισθέ μοι,
Ὥστε ἐρεῖτε· ποῦ ἐστιν οἶκος ἄρχοντος;
Καὶ ποῦ ἐστιν σκέπη τῶν σκηνωμάτων τῶν ἀσεβῶν;
Ἐρωτήσατε παραπορευομένους ὁδὸν,
Καὶ τὰ σημεῖα αὐτῶν οὐκ ἀπαλλοτριώσετε·
Ὅτι εἰς ἡμέραν ἀπωλείας κουφίζεται ὁ πονηρὸς,
Καὶ εἰς ἡμέραν ὀργῆς αὐτοῦ ἀπαχθήσεται.
Τίς ἀπαγγελεῖ ἐπὶ προσώπου αὐτοῦ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ;
Καὶ αὐτὸς ἐποίησεν, τίς ἀνταποδώσει αὐτῷ;
Καὶ αὐτὸς εἰς τάφους ἀπηνέχθη,
Καὶ ἐπὶ σωροῦ ἠγρύπνησεν.
Ἐγλυκάνθησαν αὐτῷ χάλικες χειμάρρου·

Καὶ ὀπίσω αὐτοῦ πᾶς ἄνθρωπος ἀπελεύσεται,
Καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἀναρίθμητοι.
Πῶς δὲ παρακαλεῖτέ με κενά;
Τὸ δὲ ἀφ᾽ ὑμῶν καταπαῦσαί με οὐδέν ἐστιν.

Κεφ.κβ Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιφὰζ ὁ Θαιμανίτης, λέγει·
Πότερον οὐχὶ ὁ Κύριός ἐστιν ὁ διδάσκων σύνεσιν καὶ ἐπιστήμην;
Τί γὰρ μέλει τῷ Κυρίῳ, ἐὰν σὺ ἦς ἄμεμπτος τοῖς ἔργοις;
Η ὠφέλεια αὐτῷ ὅτι ἁπλώσῃς τὴν ὁδόν σου;
Η λόγον σου ποιούμενος, ἐλέγξει σε, καὶ συνεισελεύσεταί σοι εἰς κρίσιν;
Πότερον οὐχὶ ἡ κακία σου ἐστὶν πολλή,
Αναρίθμητοι δέ σου αἱ ἁμαρτίαι;
Ηνεχύραζες γὰρ τοὺς ἀδελφούς σου διακενῆς,
Αμφίασιν δὲ γυμνῶν ἀφείλου.
Οὐ δὲ ὕδωρ διψῶντας ἐπότισας,
Αλλὰ πεινώντων ἐστέρησας ψωμόν.
Εθαύμασας δέ τινων πρόσωπα,
Εκοίμισας δὲ πτωχοὺς ἐπὶ γῆς.
Χήρας δὲ ἐξαπέστειλας κενάς,
Καὶ ὀρφανοὺς ἐκάκωσας.
Τοιγαροῦν ἐκύκλωσάν σε παγίδες,
Καὶ ἐσπούδασέν σε πόλεμος ἐξαίσιος.
Τὸ φῶς σοι εἰς σκότος ἀπέβη,
Κοιμηθέντα δέ σε ὕδωρ ἐκάλυψεν.
Μὴ ὁ τὰ ὑψηλὰ ναίων οὐκ ἐφορᾷ;
Τοὺς δὲ ὕβρει φερομένους ἐταπείνωσεν.
Καὶ εἶπας· τί ἔγνω ὁ ἰσχυρός; ἢ κατὰ τοῦ γνόφου κρίνει;
Νεφέλη ἀποκρυφὴ αὐτοῦ, καὶ οὐχ ὁραθήσεται·
Καὶ γῦρον οὐρανοῦ διαπορεύσεται.
Μὴ τρίβον αἰώνιον φυλάξεις, ἣν ἐπάτησαν ἄνδρες ἄδικοι;
Οἱ συνελήφθησαν ἄωροι,
Ποταμὸς ἐπιρρέων οἱ θεμέλιοι αὐτῶν·
Οἱ λέγοντες, τί ποιήσει ἡμῖν ὁ Κύριος;
Η τί ἐπάξει ἡμῖν ὁ παντοκράτωρ;
Οτεγε ἐνέπλησεν τοὺς οἴκους αὐτῶν ἀγαθῶν·
Βουλὴ δὲ ἀσεβῶν πόῤῥω ἀπ᾽ αὐτοῦ.
Ιδόντες δίκαιοι ἐγέλασαν,
Αμεμπτος δὲ ἐμυκτήρισεν αὐτούς.
Εἰ μὴ ἠφανίσθη ὑπόστασις αὐτῶν,
Καὶ τὸ κατάλειμμα αὐτῶν καταφάγεται πῦρ.
Γενοῦ δὲ σκληρός, ἐὰν ὑπομείνῃς,
Η ὁ καρπός σου ἔσται ἐν ἀγαθοῖς.
Εκλαβε δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ συνεξηγορίαν,
Καὶ ἀνάλαβε τὰ ῥήματα αὐτοῦ ἐν καρδίᾳ σου.
Εαν δὲ ἐπιστραφῇς, καὶ ταπεινώσῃς σεαυτὸν ἔναντι Κυρίου,
Καὶ πόῤῥω ποίησον ἀπὸ διαίτης σου τὸ ἄδικον·
Θήσεις ἐπὶ χώματος ἐν πέτρᾳ, καὶ ὥσπερ χειμάῤῥους Ωφείρ·
Εσται δέ σοι ὁ παντοκράτωρ βοηθὸς ἀπὸ ἐχθρῶν,

Καθαρὸν δὲ ἀποδώσει σε ὥσπερ ἀργύριον πεπυρωμένον.
Εἶτα ἐν παῤῥησίᾳ ἔσῃ ἔναντι Κυρίου, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἱλαρῶς.
Εὐξαμένου δέ σου πρὸς αὐτὸν, εἰσακούσεταί σου,
Δώσει δὲ τὰς εὐχάς σου ἀποδοῦναι.
Ἀποκαταστήσει δέ σοι δίαιταν δικαιοσύνης,
Ἐπὶ δὲ ὁδοῖς σοι ἔσται φέγγος,
Ὅτι ἐταπείνωσας σεαυτὸν· καὶ ἐρεῖς, Εἰ ὑπερηφανευσάμην.
Καὶ κύφοντα ὀφθαλμοῖς σώσει, ῥύσεται δὲ ἀθῶον·
Καὶ διασωθήσῃ ἐν καθαραῖς χερσίν σου.

Κεφ. κγ. Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ, λέγει
Καὶ δὴ οἶδα ὅτι ἐκ χειρῶν μου ἡ ἔλεγξίς ἐστιν·
Ἡ χεὶρ αὐτοῦ βαρεῖα γέγονεν ἐπ' ἐμοὶ,
Στενάζω δὲ ἐπ' ἐμαυτόν.
Τίς γὰρ ἂν γνῴη ὅτι εὕροιμι αὐτὸν, καὶ ὅτι ἔλθοιμι εἰς τέλος;
Εἴποιμι δὲ ἐπ' αὐτοῦ κρίμα,
Τὸ δὲ στόμα μου ἐμπλήσει με ἐλέγχου.
Γνοίην δὲ ῥήματα ἅ μοι ἐρεῖ,
Αἰσθοίμην δὲ τίνα μοι ἀπαγγελεῖ,
Καὶ εἰ πολλῇ ἰσχύϊ ἐπελεύσεταί μοι,
Καὶ εἰ ἐν ἀπειλῇ οὐ χρήσεταί μοι·
Ἀλήθεια γὰρ καὶ ἔλεγχος παρ' αὐτοῦ·
Ἐξαγάγοι δὲ εἰς τέλος τὸ κρίμα μου.
Ἐὰν γὰρ πορευθῶ εἰς τὰ πρῶτα, οὐκέτι εἰμί·
Τὰ δὲ ἐπ' ἐσχάτοις τί οἶδα;
Ἀριστερὰ ποιήσαντος αὐτοῦ, καὶ οὐ κατέσχον·
Περιβαλεῖ δεξιὰ, καὶ οὐκ ὄψομαι.
Οἶδεν γὰρ ἤδη ὁδόν μου αὐτὸς,
Καὶ διέκρινέν με ὥσπερ χρυσίον.
Ἐξελεύσομαι δὲ ἐν ἐντάλμασιν αὐτοῦ·
Ὁδοὺς γὰρ αὐτοῦ ἐφύλαξα, καὶ οὐ μὴ ἐκκλίνω.
Ἀπὸ ἐντολῶν αὐτοῦ οὐ μὴ παρέλθω, ἵνα μὴ ἀποθάνω,
Ἐν δὲ κόλπῳ μου ἔκρυψα τὰ ῥήματα αὐτοῦ.
Εἰ δὲ καὶ αὐτὸς ἔκρινεν οὕτως,
Τίς ἐστιν ὁ ἀντερῶν αὐτῷ;
Ὃ γὰρ αὐτὸς ἠθέλησεν, καὶ ἐποίησεν.
Διὰ τοῦτο ἐπ' αὐτῷ ἐσπουδάκειν,
Νουθετούμενος δὲ, ἐφρόντισα αὐτοῦ.
Ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ κατασπουδασθῶ·
Κατανοήσω, καὶ πτοηθήσομαι ἐξ αὐτοῦ. Κύριος μου ἐμαλάκυνεν τὴν καρδίαν μου,
Ὁ δὲ παντοκράτωρ ἐσπούδακεν ἐπ' ἐμέ·
Οὐ γὰρ ᾔδειν ὅτι ἐπελεύσεταί μοι γνόφος;
Πρόσωπον δέ μου καλύψει σκότος.
Διατί δὲ, Κύριε, ἔλαθον ὥρας ἀσεβεῖς ἄνδρες; Κεφ. κδ.
Ὅριον δὲ ὑπερέβησαν, καὶ ποίμνιον σὺν ποιμένι ἥρπασαν.
Ὑποζύγιον δὲ ὀρφανῶν ἀπήγαγον,

Καὶ βοῦν χήρας ἠνεχύρασαν, ἐξέκλιναν δὲ ἀδυνάτους ἐξ ὁδοῦ δικαίας.
Ὁμοθυμαδὸν δὲ ἐκρύβησαν πραεῖς γῆς, καὶ ἀπέβησαν ὥσπερ ὄνοι ἐν ἀγρῷ.
Ὑπὲρ ἐμοῦ ἐξελθόντες, τὴν ἑαυτῶν πρᾶξιν ἀγρὸν πρὸ ὥρας οὐκ αὐτῶν ὄντα ἐθέρισαν.
*ἴσ. ἡδυνήθη * Ἠδυνήθη δὲ αὐτῷ ἄρτος εἰς νεωτέρους· ἀδύνατοι δὲ ἀσεβῶν ἀμπελῶνας ἀσιτὶ καὶ ἀμισθὶ εἰργάσαντο.
Γυμνοὺς δὲ πολλοὺς ἐκοίμισαν ἄνευ ἱματίων,
Ἀμφίασιν δὲ ψυχῆς ἑαυτῶν ἀφείλαντο.
Ἀπὸ ψεκάδων ὀρέων ὑγραίνονται,
Καὶ παρὰ τὸ μὴ ἔχειν ἑαυτοὺς σκέπην, πέτραν περιεβάλοντο.
Ἥρπασαν δὲ ὀρφανοὺς ἀπὸ μαστοῦ,
Καὶ ἐκπεπτωκότα ἐταπείνωσαν.
Γυμνοὺς ἐκοίμισαν ἀδίκως,
Πεινώντων δὲ ψωμὸν ἀφείλαντο.
Ἐν σκοτεινοῖς ἐνήδρευσαν ἀδίκως,
Ὁδὸν δὲ δικαίων οὐκ ἤδεισαν:
Ἐκ πόλεως καὶ ἐξ οἴκων ἰδίων ἐξέβαλον αὐτούς·
Ψυχὴ δὲ νηπίων ἐστέναξεν μεγάλως·
Αὐτὸς δὲ διατί τούτων ἐπισκοπὴν οὐ πεποίηται;
Ἔτι ὄντων αὐτῶν ἐπὶ γῆς, καὶ οὐκ ἐπιγνώσομαι.
Ὁδὸν δὲ δικαιοσύνης οὐκ ἤδεισαν,
Οὐδὲ ἐπορεύθησαν ἀτραποῖς αὐτῆς.
Γνοὺς δὲ αὐτῶν τὰ ἔργα, παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς σκότος.
Καὶ νυκτὸς ἔσται ὡς κλέπτης·

Καὶ ὀφθαλμὸς μοιχοῦ ἐφύλαξεν σκότος,
Λέγων· οὐ προσνοήσει με ὀφθαλμός·
Καὶ ἀποκρυβὴν προσώπου ἔθετο.
Διώρυξεν ἐν σκότει οἰκίας,
Ἡμέρας δὲ ἐσφράγισαν ἑαυτούς.
Οὐκ ἐπέγνωσαν φῶς,
Ὅτι ὁμοθυμαδὸν * αὐτοῖς τὸ πρωῒ διεσκέδασεν, *ἴσ. αὐτοὺς
Ὅτι ἐπιγνώσεται ταραχὰς σκιὰ θανάτου.
Ἐλαφρός ἐστιν ἐπὶ προσώπου ὕδατος·
Καταραθείη ἡ μερὶς αὐτῶν ἐπὶ γῆς,
Ἀναφανείη δὲ τὰ φυτὰ αὐτῶν ἐπὶ γῆς ξηρά·
Ἀγκαλίδα γὰρ ὀρφανοῦ ἥρπασαν.
Εἶτα ἐμνήσθη αὐτῶν ἡ ἁμαρτία,
Καὶ ὥσπερ ὁμίχλη δρόσου, ἀφανὴς ἐγένετο.
Ἀποδοθείη αὐτῷ καθὰ ἔπραξεν,
Συντριβείη δὲ πᾶς ἀσεβὴς ἴσα ξύλῳ ἀνιάτῳ.
Στεῖραν γὰρ οὐκ ἐπωφέλησαν, οὐδὲ γύναιον ἠλέησαν·
Θυμῷ δὲ κατέστρεψαν ἀδυνάτους.
Ἀναστὰς τοιγαροῦν, οὐ μὴ πιστεύσῃ ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς·
Μαλακισθεὶς δέ, μὴ ἐλπιζέτω ὑγιάναι, ἀλλὰ πεσεῖται νόσῳ.
Πολλοὺς γὰρ ἐκάκωσεν τὸ ὕψωμα αὐτοῦ·
Ἐμαράνθη δὲ ὥσπερ χλόη ἐν καύματι,
Ἢ ὥσπερ στάχυς αὐτόματος ἀποπεσὼν ἀπὸ καλάμης.

Εἰ δὲ μή, τίς ἐστιν ὁ φάμενός με ψευδῆ λέγειν;
Καὶ θήσει εἰς οὐδὲν τὰ ῥήματά μου;

Κεφ. κε. Ὑπολαβὼν δὲ Βαλδὰδ ὁ Σαυχίτης, λέγει·

Τί γάρ ἐστιν προοίμιον ὁ φόβος παρ' αὐτῷ;
Ὁ ποιῶν τὴν σύμπασαν, ἐν ὑψίστῳ ἐστίν.
Μὴ γάρ τις ὑπολάβοι, ὅτι ἐστὶν παρέλκυσις πειραταῖς·
Ἐπὶ τίνας δὲ αὐτῶν οὐκ ἐπελεύσεται ἔνεδρα παρ' αὐτοῦ;
Πῶς γὰρ ἔσται βροτὸς δίκαιος ἔναντι Κυρίου;
Ἢ τίς ἀποκαθαριεῖ ἑαυτὸν γεννητὸς γυναικός;
*ἴσ. Οὐρανὸς *Οὐδανὸς οὐ καθαρός.
Ὁ λέγων τῷ ἡλίῳ μὴ ἀνατέλλειν, καὶ οὐκ ἀνατέλλει, σελήνην δὲ συντάσσει, καὶ οὐκ ἐπιφαύσκει,
Ἄστρα δὲ οὐκ ἄμεμπτα ἐναντίον αὐτοῦ·
Ἔα δὲ ἄνθρωπος σαπρία, καὶ υἱὸς ἀνθρώπου σκώληξ.

Κεφ. κϛ Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·

Τίνι πρόσκεισαι; ἢ τίνι μέλλεις βοηθεῖν;
Πότερον οὐχ ᾧ πολλὴ ἡ ἰσχὺς καὶ ὁ βραχίων κραταιός ἐστιν;
Τίνι συμβεβούλευσαι;
Οὐχ ᾧ ἡ πᾶσα σοφία;
Ἢ τίνι ἐπακολουθήσεις; οὐχ ᾧ ἡ μεγίστη δύναμις;
Τίνι ἀνήγγειλας ῥήματα;
Πνοὴ δὲ τίνος ἐστὶν ἡ ἐξελθοῦσα ἐκ σοῦ;
Μὴ γίγαντες μαιωθήσονται
Ὑποκάτωθεν ὕδατος καὶ γειτόνων αὐτοῦ;
Γυμνὸς ὁ ᾅδης ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν περιβόλαιον τῇ ἀπωλείᾳ·
Ἐκτείνων βορέαν ἐπ' οὐδέν,
Κρεμάζων γῆν ἐπ' οὐδενός,
Δεσμεύων ὕδωρ ἐν νεφέλαις αὐτοῦ,
Καὶ οὐκ ἐρράγη νέφος ὑποκάτωθεν αὐτοῦ·
Ὁ κρατῶν πρόσωπον θρόνου,
Σκεπάζων ἐπ' αὐτὸν νέφος αὐτοῦ·
Πρόσταγμα ἐγύρωσεν ἐπὶ πρόσωπον ὕδατος,
Μέχρι συντελείας φωτὸς μετὰ σκότους.
Στύλοι οὐρανοῦ *ἐπετάσθησαν, *ἴσ. ἀπεστάθησαν, vel ut in cod. impr. ἐπεστάθησαν
Καὶ ἐξέστησαν ἀπὸ τῆς ἐπιτιμήσεως αὐτοῦ.
Ἰσχύϊ κατέπαυσεν τὴν θάλασσαν,
Ἐπιστήμῃ δὲ ἔτρωσεν τὸ κῆτος·
Κλεῖθρα δὲ οὐρανοῦ δεδοίκασιν αὐτόν·
Προστάγματι δὲ ἐθανάτωσεν δράκοντα ἀποστάτην.
Ἰδοὺ ταῦτα μέρη ὁδοῦ αὐτοῦ,
Καὶ ἐπὶ ἰκμάδα λόγου ἀκουσόμεθα ἐν αὐτῷ·
Σθένος δὲ βροντῆς αὐτοῦ τίς οἶδεν ὁπότε ποιήσει;

Ἔτι δὲ προσθεὶς Ἰὼβ τῷ προοιμίῳ, εἶπεν· Κεφ. κζ

Ζῇ Κύριος ὃς οὕτως με κέκρικεν,
Καὶ ὁ παντοκράτωρ ὁ πικράνας μου τὴν ψυχήν·
Εἰ μὴν ἔτι τῆς πνοῆς μου ἐνούσης ἐν ἐμοί,
Πνεῦμα δὲ θεῖον ἔτι περιὸν ἐν *ῥήμασίν μου, *ἴσ. ῥισίν

Οὐ

Οὐ μὴ λαλήσει τὸ στόμα μου ἄδικα,
Οὐδὲ ἡ ψυχή μου μελετήσει ἄ-
νομα.
Μή μοι εἴη, δικαίους ὑμᾶς ἀπο-
φῆναι, ἕως ἂν ἀποθάνω·
Οὐ γὰρ ἀπαλλάξω τὴν ἀκακίαν μου,
Δικαιοσύνῃ δὲ προσέχων οὐ μὴ
πρόωμαι·
Οὐ γὰρ σύνοιδα ἐμαυτῷ ἄτοπα
πράξας.
Οὐ μὴν δὲ ἀλλ᾽ εἴησαν οἱ ἐχθροί
μου ὥσπερ ἡ καταστροφὴ τῶν
ἀσεβῶν,
Καὶ οἱ ἐπανιστάμενοί μοι, ὥσπερ ἡ
ἀπώλεια τῶν παρανόμων.
Καὶ τίς γάρ ἐστιν ἔτι ἐλπὶς
ἀσεβεῖ ὅτι ἐπέχει;
Μὴ πεποιθὼς ἐπὶ Κύριον, εἰ
ἄρα σωθήσεται;
Ἡ τὴν δέησιν αὐτοῦ ἀκούσῃ ὁ Κύ-
ριος;
Ἐπελθούσης δὲ αὐτῷ ἀνάγκης, μὴ
ἔχει παρρησίαν ἐναντίον αὐτοῦ;
Ἢ ὡς ἐπικαλεσαμένου αὐτοῦ, εἰσ-
ακούσεται αὐτοῦ;
Ἀλλὰ δὴ ἀναγγελῶ ὑμῖν τί ἐστιν ἐν
χειρὶ Κυρίου,
Ἅ ἐστιν παρὰ τῷ παντοκράτορι, οὐ
ψεύσομαι.
Ἰδοὺ δὴ πάντες ὑμεῖς οἴδατε·
Διατί δὲ κενὰ κενοῖς ἐπιβάλ-
λετε;
Αὕτη ἡ μερὶς ἀνθρώπου ἀσεβοῦς
παρὰ Κυρίου,
Ὀργὴ δὲ δυναστῶν ἐξελεύσεται παρὰ
παντοκράτορος ἐπ᾽ αὐτούς.
Ἐὰν πολλοὶ γένωνται οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, εἰς
σφαγὴν ἔσονται,
Ἐὰν δὲ καὶ ἀνδρωθῶσιν, προσαι-
τήσουσιν·
Οἱ δὲ περιόντες αὐτῷ, ἐν θα-
νάτῳ τελευτήσουσιν·
Καὶ χήρας αὐτῶν οὐδεὶς ἐλεήσει.
Ἐὰν συναγάγῃ ὥσπερ γῆν ἀρ-
γύριον,
Ἴσα δὲ πηλῷ χρυσίον ἑτοιμάσῃ,
Ταῦτα πάντα δίκαιοι περιποιή-
σονται,
Τὰ δὲ χρήματα αὐτοῦ ἀληθινοὶ
καθέξουσιν·
Ἀπέβη δὲ ὁ οἶκος αὐτοῦ ὥσπερ σῆτες,
Καὶ ὥσπερ ἀράχνη ὁ πλοῦτος αὐτοῦ.
Πλούσιος κοιμηθεὶς οὐ προσθήσει,
Ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ διήνοιξεν, καὶ οὐκ
ἔστιν.
Κοιμηθέντι συναντήσονται αὐτῷ,
ὥσπερ ὕδωρ, ὀδύναι,
Νυκτὶ δὲ ὑφείλατο αὐτὸν γνόφος.
Ἀναλήψεται αὐτὸν καύσων, καὶ
ἀπελεύσεται,
Καὶ λικμήσει αὐτὸν ἐκ τοῦ τόπου
αὐτοῦ, καὶ ἀπορρίψει αὐτὸν, καὶ οὐ
φείσεται·
Ἐκ χειρὸς αὐτοῦ φυγῇ φεύξεται·
Κροτήσει ἐπ᾽ αὐτὸν χεῖρας αὐτοῦ,
Καὶ συριεῖ αὐτὸν ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ.
Ἔστιν γὰρ ἀργυρίῳ τόπος ὅθεν Κεφ. κη.
γίνεται,
Τόπος δὲ χρυσίῳ ὅθεν διηθεῖται·
Σίδηρος μὲν γὰρ ἐκ γῆς γίνεται,
Χαλκὸς δὲ ἴσα λίθῳ λατομεῖται.
Τάξιν ἔθετο σκότει,
Καὶ καὶ πᾶν πέρας αὐτὸς ἐξακρι-
βάζεται·
Λίθος, σκοτία, καὶ σκιὰ θανάτου,
Διακοπὴ χειμάρρου ἀπὸ κονίας.

Οἱ δὲ ἐπιλανθανόμενοι ὁδὸν δικαιοσύνης, ἠσθένησαν ἐκ βροτῶν.
Γῆ, ἐξ αὐτῆς ἐξελεύσεται ἄρτος,
Ὑποκάτω αὐτῆς ἐστράφη ὡς πῦρ.
Τόπος σαπφείρου καὶ οἱ λίθοι αὐτῆς,
Καὶ χῶμα χρυσίον αὐτῷ.
Τρίβος οὐκ ἔγνω αὐτὴν πετεινόν,
Καὶ οὐ παρέβλεψεν αὐτὴν ὀφθαλμὸς γυπός·
Οὐκ ἐπάτησαν αὐτὴν υἱοὶ ἀλαζόνων,
Οὐ γὰρ ἦλθεν ἐπ᾽ αὐτῆς λέων.
Ἐν ἀκροτόμῳ ἐξέτεινεν χεῖρα αὐτοῦ,
Κατέστρεψεν δὲ ἐκ ῥιζῶν ὄρη·
Δίνας δὲ ποταμῶν ἔρρηξεν,
Πᾶν δὲ ἔντιμον ἴδεν αὐτοῦ ὁ ὀφθαλμός·
Καὶ βάθη ποταμῶν ἀνεκάλυψεν,
Ἔδειξεν δὲ αὐτοῦ δύναμιν εἰς φῶς.
Ἡ δὲ σοφία πόθεν εὑρέθη;
Ποῖος δὲ τόπος ἐστὶν ἐπιστήμης;
Οὐκ οἶδεν βροτὸς ὁδὸν αὐτῆς,
Οὐδὲ μὴ εὑρεθῇ ἐν ἀνθρώποις.
Ἄβυσσος εἶπεν, οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοί·
Καὶ θάλασσα εἶπεν, οὐκ ἔστιν μετ᾽ ἐμοῦ.
Οὐ δώσει συγκλεισμὸν ἀντ᾽ αὐτῆς,
Καὶ οὐ σταθήσεται ἀργύριον ἀντάλλαγμα αὐτῆς·
Καὶ οὐ συμβασταχθήσεται χρυσίῳ Ὠφείρ,
Ἐν ὄνυχι τιμίῳ καὶ σαπφείρῳ·
Καὶ οὐκ ἰσωθήσεται αὐτῇ χρυσίον καὶ ὕαλος,
Καὶ τὸ ἄλλαγμα αὐτῆς σκεύη χρυσᾶ·
Μετέωρα καὶ γαβὶς οὐ μνησθήσεται.

Καὶ ἕλκυσον σοφίαν ὑπὲρ τὰ ἐσώτατα· οὐκ ἰσωθήσεται αὐτῇ τοπάζιον Αἰθιοπίας,
Χρυσίῳ καθαρῷ οὐ συμβασταχθήσεται.
Ἡ δὲ σοφία πόθεν εὑρέθη;
Ποῖος δὲ ἐστὶν τόπος συνέσεως;
Λέληθεν πάντα ἄνθρωπον,
Καὶ ἀπὸ πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ ἐκρύβη.
Ἡ ἀπώλεια, καὶ ὁ θάνατος εἶπεν, ἀκηκόαμεν αὐτῆς τὸ κλέος.
Ὁ Κύριος εὖ συνέστησεν αὐτῆς τὴν ὁδόν,
Αὐτὸς γὰρ οἶδεν τὸν τόπον αὐτῆς.
Αὐτὸς γὰρ τὴν ὑπ᾽ οὐρανὸν πᾶσαν ἐφορᾷ, εἰδὼς τὰ ἐν τῇ γῇ πάντα ἃ ἐποίησεν·
Ἐποίησεν δὲ ἀνέμων σταθμόν, καὶ ὑδάτων μέτρα.
Ὅτε ἐποίησεν οὕτως, ἰδὼν ἠρίθμησεν,
Καὶ ὁδὸν ἐν τινάγματι φωνάς·
Τότε εἶδεν αὐτήν, καὶ ἐξηγήσατο αὐτήν,
Ἑτοιμάσας ἐξιχνίασεν.
Εἶπεν δὲ ἀνθρώπῳ, ἰδοὺ ἡ θεοσέβειά ἐστιν σοφία,
Τὸ δὲ ἀπέχεσθαι ἀπὸ κακῶν, ἐστὶν ἐπιστήμη.

Προσθεὶς δὲ ἔτι τῷ προοιμίῳ Ἰὼβ, λέγει· Κεφ. κθ.

Τίς ἄν με θείη μῆνα κατὰ μῆνα ἡμερῶν τῶν ἔμπροσθεν,
Ἡμερῶν ὧν ὁ Θεὸς ἐφύλαξέν με,
Ὡς ὅτε ηὔγει λύχνος αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς μου,
Ὅτε ἐν τῷ φωτὶ αὐτοῦ ἐπορευόμην ἐν σκότει,
Ὅτε ἤμην ἐπιβρίθων ὁδοῖς,

Ὅτε

Ὅτε ὁ Κύριος ἐπισκοπὴν ἐποιεῖτο τοῦ οἴκου μου,
Ὅτε ἤμην ὑλώδης λίαν, κύκλῳ δέ μου οἱ παῖδες,
Ὅτε ἐχέοντό μου αἱ ὁδοὶ βουτύρῳ, τὰ δὲ ὄρη μου ἐχέετο γάλακτι·
Ὅτε ἐξεπορευόμην ὄρθριος ἐν πόλει,
Ἐν δὲ πλατείαις ἐτίθετό μου ὁ δίφρος.
Ἰδόντες με νεανίσκοι ἐκρύβησαν ἑαυτούς,
Πρεσβῦται δὲ πάντες ἐπανέστησαν·
Ἁδροὶ δὲ ἐπαύσαντο λαλοῦντες, δάκτυλον ἐπιθέντες ἐπὶ στόματι αὐτῶν.
Οἱ δὲ ἀκούσαντες περὶ ἐμοῦ ἐμακάρισάν με,
Καὶ γλῶσσα αὐτῶν τῷ λάρυγγι αὐτῶν ἐκολλήθη.
Ὅτι οὖς ἤκουσεν, καὶ ἐμακάρισέν με,
Ὀφθαλμὸς δέ με ἰδὼν ἐξέκλινεν.
Διέσωσα γὰρ πτωχὸν ἐκ χειρὸς δυνάστου,
Καὶ ὀρφανῷ ᾧ οὐχ ὑπῆρχεν βοηθός, ἐβοήθησα.
Εὐλογία ἀπολλυμένου ἐπ' ἐμὲ ἔλθοι,
Στόμα δὲ χήρας εὐλόγησέν με.
Δικαιοσύνην δὲ ἐνεδεδύκειν,
Ἠμφιασάμην δὲ κρίμα ἴσα διπλοΐδι.
Ὀφθαλμὸς ἤμην τυφλῶν, ποὺς δὲ χωλῶν.
Ἐγὼ ἤμην πατὴρ ἀδυνάτων,
Δίκην δὲ ἣν οὐκ ᾔδειν ἐξιχνίασα.
Συνέτριψα δὲ μύλας ἀδίκων,
Ἐκ δὲ μέσου ὀδόντων αὐτῶν ἅρπαγμα ἐξέσπασα.
Εἶπον, ἡ ἡλικία μου γηράσει ὥσπερ στέλεχος φοίνικος,
Πολὺν δὲ χρόνον βιώσω·
Ἡ ῥίζα μου διήνοικται ἐπὶ ὕδατος,
Καὶ δρόσος αὐλισθήσεται ἐπὶ τοῦ θερισμοῦ μου·
Ἡ δόξα μου καινὴ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ τόξον αὐτοῦ ἐν χειρὶ αὐτοῦ πορεύσεται.
Πρεσβύτεροι ἀκούσαντές μου προσέσχον,
Ἐσιώπησαν δὲ ἐπὶ τῇ ἐμῇ βουλῇ,
Ἐπὶ δὲ τῷ ἐμῷ ῥήματι οὐ προσέθεντο,
Καὶ περιχαρεῖς ἐγίνοντο ὁπότε αὐτοῖς ἐλάλουν.
Ὥσπερ γῆ διψῶσα προσδεχομένη ὑετόν,
Οὕτως οὗτοι τὴν ἐμὴν λαλιὰν προσεδέχοντο.
Εἰ ἐγέλων πρὸς αὐτούς, οὐκ ἐπίστευον,
Καὶ φῶς τοῦ προσώπου μου οὐκ ἀπέπιπτεν.
Ἐξελεξάμην ὁδὸν αὐτῶν, καὶ ἐκάθισα ἄρχων,
Καὶ κατεσκήνουν ὡσεὶ βασιλεὺς ἐν μονοζώνοις,
Ὃν τρόπον συμπαθεῖς παρακαλῶν.
Νυνὶ δὲ κατεγέλασάν μου ἐλάχιστοι, Κεφ. λ.
Νῦν νουθετοῦσίν με ἐν μέρει, ὧν ἐξουδένουν τοὺς πατέρας αὐτῶν,
Οὓς οὐχ ἡγησάμην ἀξίους εἶναι κυνῶν τῶν ἐμῶν νομάδων.
Καί γε ἰσχὺς χειρῶν αὐτῶν ἵνα τί μοι;
Ἐπ' αὐτοὺς ἀπώλετο συντέλεια.

*ἴσ. ἄγονοι, Εν ἐνδείᾳ καὶ λιμῷ *ἄγονος,
Οἱ φεύγοντες ἄνυδρον ἐχθὲς συνοχὴν καὶ ταλαιπωρίαν,
Οἱ περικυκλοῦντες ἅλιμα ἐπὶ ἠχοῦντι,
Ων ἅλιμα ἦν αὐτῶν τὰ σῖτα·
Ατιμοί τε καὶ πεφαυλισμένοι, ἐνδεεῖς ἀγαθοῦ,
Οἳ καὶ ῥίζας ξύλων ἐμασῶντο ὑπὸ λιμοῦ μεγάλου.
Επανέστησάν μοι κλέπται, ὧν οἱ οἶκοι αὐτῶν ἦσαν τρῶγλαι τῶν πετρῶν·
Αναμέσον εὐήχων βοήσονται, οἳ ὑπὸ φρύγανα ἄγρια διῃτῶντο.
Αφρόνων υἱοὶ καὶ ἀτίμων, ὄνομα καὶ κλέος ἐσβεσμένον ἀπὸ γῆς.
Νυνὶ δὲ κιθάρα αὐτῶν ἐγώ εἰμι,
Καὶ ἐμὲ θρύλλημα ἔχουσιν.
Εβδελύξαντό με, ἀποστάντες μακράν,
Από δὲ προσώπου μου οὐκ ἐφείσαντο πτύελον.
Ανοίξας γὰρ ὁδὲ φαρέτραν αὐτοῦ ἐκάκωσέν με,
Καὶ χαλινὸν τοῦ προσώπου μου ἐξαπέστειλεν.
Επὶ δεξιῶν τοῦ βλαστοῦ ἐπανέστησαν,
Πόδα αὐτῶν ἐξέτειναν, καὶ ὡδοποίησαν ἐπ᾽ ἐμὲ τρίβους ἀπωλείας αὐτῶν·
Εξετρίβησαν τρίβοι μου,
Εξέδυσαν γάρ με τὴν στολήν μου.
Βέλεσιν αὐτοῦ κατηκόντισέν με,
Κέχρηται δέ μοι ὡς βούλεται.
Εν ὀδύναις πέφυρμαι,
Επιστρέφονται δέ μου αἱ ὀδύναι.
Ωχετό μου ἡ ἐλπὶς ὥσπερ πνεῦμα,

Καὶ ὥσπερ νέφος ἡ σωτηρία μου παρῆλθεν.
Καὶ νῦν ἐπ᾽ ἐμὲ ἐκχυθήσεται ἡ ψυχή μου·
Εχουσιν δέ με ἡμέραι ὀδυνῶν,
Νύκτες δέ μου τὰ ὀστᾶ συνέθλασαν, καὶ τὰ νεῦρά μου διαλέλυται.
Πολλῇ ἰσχύϊ ἐπελάβετό μου τῆς στολῆς,
Ωσπερ τὸ περιστόμιον τοῦ χιτῶνός μου περιέσχεν με·
Ηγηται δέ με ἴσα πηλῷ,
Εν γῇ καὶ σποδῷ ἡ μερίς μου.
Κέκραγα δὲ πρὸς σέ, καὶ οὐκ εἰσακούεις μου.
*Εστησαν, καὶ *κατενόησάν με, *ἴσ. ἔστησα,
*Επέβησαν δέ μοι *ἀνελεήμονες. *ἴσ. κατενόησας,
Ως χειρὶ κραταιᾷ με ἐμαστίγωσας, & ἐπέβησας, &
Εταξας δέ με ἐν ὀδύναις, καὶ ἀπέρριψάς με ἀπὸ σωτηρίας· ἀνελεημόνως.
Οἶδα γὰρ ὅτι θάνατός με ἐκτρίψει,
Οἰκία γὰρ γῇ παντὶ θνητῷ.
Εἰ γὰρ ὄφελον δυναίμην ἐμαυτὸν χειρώσασθαι,
Η δεηθῆναι ἑτέρου, καὶ ποιήσει μοι τοῦτο.
Εγὼ δὲ ἐπὶ παντὶ ἀδυνάτῳ ἔκλαυσα,
Καὶ ἐστέναξα ἰδὼν ἄνδρα ἐν ἀνάγκῃ.
Καὶ ἐπέχων ἐγὼ ἐν ἀγαθοῖς, καὶ ἰδοὺ συνήντησάν μοι μᾶλλον ἡμέραι κακῶν.
Η κοιλία μου ἐξέζεσεν, καὶ οὐ σιωπήσεται,
Προέφθασάν με ἡμέραι πτωχείας.
Στένων πεπόρευμαι ἄνευ φιμοῦ,
Εστηκα δὲ ἐν ἐκκλησίᾳ κεκραγώς.
Αδελφὸς γέγονα σειρήνων,

Εταῖρος

Εταῖρος δὲ στρουθῶν.
Τὸ δὲ δέρμα μου μεμαλάκωται μεγάλως,
Τὰ δὲ ὀστᾶ μου ἀπὸ καύματος συνεφρύγη.
Απέβη εἰς πένθος ἡ κιθάρα μου,
Ο δὲ ψαλμός μου εἰς κλαυθμὸν ἐμοί.

Κεφ. λα. Διαθήκην ἐθέμην τοῖς ὀφθαλμοῖς μου,
Καὶ οὐ συνήσω ἐπὶ παρθένον.
Καὶ ἐπεμέρισεν ὁ Θεὸς ἄνωθεν, καὶ κληρονομία ἱκανοῦ ἐξ ὑψίστου·
Οὐαὶ καὶ ἀπώλεια τῷ ἀδίκῳ, καὶ ἀπαλλοτρίωσις τοῖς ποιοῦσιν ἀνομίαν.
Οὐχὶ αὐτὸς ὄψεται ὁδόν μου, καὶ πάντα τὰ διαβήματά μου ἐξαριθμήσεται;
Εἰ γὰρ ἤμην πεπορευμένος μετὰ γελοιαστῶν,
Εἰ δὲ καὶ ἐσπούδασεν εἰς δόλον ὁ πούς μου·
Εσταμαι γὰρ ἐν ζυγῷ δικαίῳ,
Οἶδεν ὁ Κύριος τὴν ἀκακίαν μου.
Εἰ ἐξέκλινεν ὁ πούς μου ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ,
Εἰ δὲ καὶ τῷ ὀφθαλμῷ μου ἐπηκολούθησεν ἡ καρδία μου,
Καὶ εἰ ἐν ταῖς χερσίν μου ἡψάμην δώρων· σπείραιμι ἄρα, καὶ ἄλλοι φάγοιντο,
Αρριζος δὲ γενοίμην ἐπὶ γῆς.
Εἰ ἐξηκολούθησεν ἡ καρδία μου γυναικὶ ἀνδρὸς ἑτέρου,
Εἰ δὲ καὶ ἐγκάθετος ἐγενόμην ἐπὶ θύραις αὐτῆς·
Αρέσαι ἄρα καὶ ἡ γυνή μου ἄλλῳ, τὰ δὲ νήπιά μου ταπεινωθείη.
Θυμὸς γὰρ ὀργῆς ἀκατάσχετος, τὸ μιᾶναι ἀνδρὸς γυναῖκα·
Πῦρ γάρ ἐστιν καιόμενον ἐκ πάντων τῶν μερῶν,
Οὗ δ᾽ ἂν ἐπέλθῃ, ἐκ ῥιζῶν ἀπώλεσεν.
Εἰ δὲ καὶ ἐφαύλισα κρίμα θεράποντός μου, ἢ θεραπαίνης, κρινομένων αὐτῶν πρὸς ἐμέ.
Τί γὰρ ποιήσω ἐὰν ἔτασίν μου ποιήσῃ ὁ Κύριος;
Εὰν δὲ καὶ ἐπισκοπὴν, τίνα ἀπόκρισιν ποιήσομαι;
Πότερον οὐχ ὡς ἐγὼ ἐγενόμην ἐν γαστρὶ, καὶ ἐκεῖνοι γεγόνασιν;
Γεγόναμεν δὲ ἐν τῇ αὐτῇ κοιλίᾳ.
Αδύνατοι δὲ ἥν ποτε εἶχον χρείαν οὐκ ἀπέτυχον,
Καὶ χήρας τὸν ὀφθαλμὸν οὐκ ἔτηξα.
Εἰ δὲ καὶ τὸν ψωμόν μου ἔφαγον μόνος, καὶ οὐχὶ μετέδωκα ὀρφανῷ,
Καὶ ἐκ νεότητός μου ἐξέτρεφον ὡς πατήρ,
Καὶ ἐκ γαστρὸς μητρός μου ὡδήγησα·
Εἰ δὲ καὶ ὑπερεῖδον γυμνὸν ἀπολλύμενον, καὶ οὐκ ἠμφίασα·
Αδύνατοι δὲ εἰ μὴ εὐλόγησάν με,
Απὸ δὲ κουρᾶς ἀρνῶν μου ἐθερμάνθησαν οἱ ὦμοι αὐτῶν·
Εἰ δὲ καὶ ἐπῆρα ὀρφανῷ χεῖρα, πεποιθὼς ὅτι πολλή μοι βοήθεια περίεστιν·
Αποσταίη ἄρα ἀπὸ τῆς κλειδὸς ὁ ὦμός μου,

Ο δὲ

Διότι οὐκ ἠδυνήθησαν ἀποκριθῆναι ἀντίθετα τῷ Ἰὼβ,
Καὶ ἔθεντο αὐτὸν εἶναι ἀσεβῆ.
Ἐλιοὺς δὲ ὑπέμεινεν δοῦναι ἀπόκρισιν τῷ Ἰὼβ,
Ὅτι πρεσβύτεροι εἰσὶν αὐτοῦ ἡμερῶν.
Καὶ εἶδεν Ἐλιοὺς ὅτι οὐκ ἔστιν ἀπόκρισις ἐν στόματι τῶν τριῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐθυμώθη ὀργὴ αὐτοῦ.
Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς, ὁ τοῦ Βαραχιὴλ, ὁ τοῦ Βουζὶ, λέγει·
Νεώτερος μέν εἰμι τῷ χρόνῳ,
Ὑμεῖς δέ ἐστε πρεσβύτεροι·
Διότι ἡσύχασα, φοβηθεὶς τοῦ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν τὴν ἐμὴν ἐπιστήμην.
Εἶπον δὲ, ὅτι χρόνος ἐστὶν ὁ λαλῶν,
Ἐν πολλοῖς δὲ ἔτεσιν οἴδασιν σοφίαν.
Καὶ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πνεῦμά ἐστιν ἐν βροτοῖς,
Πνοὴ δὲ παντοκράτορός ἐστιν ἡ διδάσκουσά με.
Οὐ γὰρ οἱ πολυχρόνιοί εἰσιν σοφοὶ,
Οὐδὲ οἱ γέροντες οἴδασιν κρίμα.
Διὸ εἶπον, ἀκούσατέ μου, καὶ ἀναγγελῶ ὑμῖν ἃ οἶδα·
Ἐνωτίζεσθε τὰ ῥήματά μου, ἐρῶ γὰρ ὑμῶν ἀκουόντων.
Ἰδοὺ, ἤκουσα τοὺς λόγους ὑμῶν, ἐνωτισάμην μέχρι συνέσεως ὑμῶν·
Ἄχρις οὗ ἐτάσητε τοὺς λόγους ὑμῶν, καὶ ἕως ὑμῶν συνήσω.
Καὶ ἰδοὺ, οὐκ ἦν τῷ Ἰὼβ ὁ ἐλέγχων,
Ἀνταποκρινόμενος ῥήμασιν αὐτοῦ ἐξ ὑμῶν·

Ἵνα δὲ μὴ εἴπητε, εὕρομεν σοφίαν, προσθέμενοι Κυρίῳ·
Ἀνθρώπῳ δὲ ἐπετρέψατε λαλῆσαι τοιαῦτα ῥήματα.
Ἐπτοήθησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν ἔτι,
Ἐπαλαίωσαν ἐξ αὐτῶν λόγους.
Ὑπέμεινα, οὐ γὰρ ἐλάλησα, ὅτι ἔστησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν.
Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς, λέγει·
Πάλιν λαλήσω, πλήρης γάρ εἰμι ῥημάτων,
Ὀλέκει δέ με τὸ πνεῦμα τῆς γαστρὸς,
Καὶ ἡ γαστήρ μου ὥσπερ ἀσκὸς γλεύκους ζέων δεδεμένος,
Ἢ ὥσπερ φυσητὴρ χαλκέως δεδεμένος καὶ κατερρηγώς·
Λαλήσω ἵνα ἀναπαύσωμαι, ἀνοίξας τὰ χείλη μου.
Ἄνθρωπον γὰρ οὐ μὴ αἰσχυνθῶ,
Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ βροτὸν οὐ μὴ ἐντραπῶ· οὐ γὰρ ἐπίσταμαι θαυμάσαι πρόσωπον·
Εἰ δὲ μὴ, καὶ ἐμὲ σῆτες ἔδονται.
Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἄκουσον Ἰὼβ τὰ ῥήματά μου, Κεφ. λγ
Καὶ τὴν λαλιάν μου ἐνωτίζου·
Ἰδοὺ γὰρ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, καὶ ἐλάλησεν ἡ γλῶσσά μου.
Καθαρά μου ἡ καρδία ἐν ῥήμασιν,
Σύνεσις δὲ χειλέων μου καθαρὰ νοήσει.
Πνεῦμα θεῖον τὸ ποιῆσάν με,
Πνοὴ δὲ παντοκράτορος ἡ διδάσκουσά με.
Ἐὰν δυνηθῇς, δός μοι ἀποκρι[illegible] ταῦτα·
Ὑπόμεινον, καὶ στῆθι σὺ κατ' ἐμὲ, καὶ ἐγὼ κατὰ σέ.
Ἐκ πηλοῦ διήρτισαι σὺ ὡς καὶ ἐγὼ,

Ἐκ

Ἑταῖρος δὲ στρουθῶν.
Τὸ δὲ δέρμα μου μεμελάνωται μεγάλως,
Τὰ δὲ ὀστᾶ μου ἀπὸ καύματος συνεφρύγη.
Ἀπέβη εἰς πένθος ἡ κιθάρα μου,
Ὁ δὲ ψαλμός μου εἰς κλαυθμὸν ἐμοί.
Κεφ. λα. Διαθήκην ἔθεμην τοῖς ὀφθαλμοῖς μου,
Καὶ οὐ συνήσω ἐπὶ παρθένων.
Καὶ ἐπεμέρισεν ὁ Θεὸς ἄνωθεν, καὶ κληρονομία ἱκανοῦ ἐξ ὑψίστου·
Οὐαὶ καὶ ἀπώλεια τῷ ἀδίκῳ, καὶ ἀπαλλοτρίωσις τοῖς ποιοῦσιν ἀνομίαν.
Οὐχὶ αὐτὸς ὄψεται ὁδόν μου; καὶ πάντα τὰ διαβήματά μου ἐξαριθμήσεται;
Εἴγε ἤμην πεπορευμένος μετὰ γελοιαστῶν,
Εἰ δὲ καὶ ἐσπούδασεν εἰς δόλον ὁ πούς μου·
Ἕσταμαι γὰρ ἐν ζυγῷ δικαίῳ,
Οἶδεν ὁ Κύριος τὴν ἀκακίαν μου.
Εἰ ἐξέκλινεν ὁ πούς μου ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ,
Εἰ δὲ καὶ τῷ ὀφθαλμῷ μου ἐπηκολούθησεν ἡ καρδία μου,
Καὶ εἰ ἐν ταῖς χερσίν μου ἡψάμην δώρων· σπείραιμι ἄρα, καὶ ἄλλοι φάγονται,
Ἄρριζος δὲ γενοίμην ἐπὶ γῆς.
Εἰ ἐξηκολούθησεν ἡ καρδία μου γυναικὶ ἀνδρὸς ἑτέρου,
Εἰ δὲ καὶ ἔγκαθετος ἐγενόμην ἐπὶ θύραις αὐτῆς·
Ἀρέσαι ἄρα καὶ ἡ γυνή μου ἄλλῳ, τὰ δὲ νήπιά μου ταπεινωθείη.
Θυμὸς γὰρ ὀργῆς ἀκατάσχετος, τὸ μιᾶναι ἀνδρὸς γυναῖκα·
Πῦρ γάρ ἐστιν καιόμενον ἐκ πάντων τῶν μερῶν,
Οὗ δ' ἂν ἐπέλθῃ, ἐκ ῥιζῶν ἀπώλεσεν.
Εἰ δὲ καὶ ἐφαύλισα κρίμα θεράποντός μου, ἢ θεραπαίνης, κρινομένων αὐτῶν πρὸς ἐμέ.
Τί γὰρ ποιήσω ἐὰν ἔτασίν μου ποιήσῃ ὁ Κύριος;
Ἐὰν δὲ καὶ ἐπισκοπήν, τίνα ἀπόκρισιν ποιήσομαι;
Πότερον οὐχ ὡς ἐγὼ ἐγενόμην ἐν γαστρὶ καὶ ἐκεῖνοι γεγόνασιν;
Γεγόναμεν δὲ ἐν τῇ αὐτῇ κοιλίᾳ.
Ἀδύνατοι δὲ ἣν ποτε εἶχον χρείαν οὐκ ἀπέτυχον,
Καὶ χήρας τὸν ὀφθαλμὸν οὐκ ἔτηξα.
Εἰ δὲ καὶ τὸν ψωμόν μου ἔφαγον μόνος, καὶ οὐχὶ μετέδωκα ὀρφανῷ,
Καὶ ἐκ νεότητός μου ἐξέτρεφον ὡς πατήρ,
Καὶ ἐκ γαστρὸς μητρός μου ὡδήγησα·
Εἰ δὲ καὶ ὑπερεῖδον γυμνὸν ἀπολλύμενον, καὶ οὐκ ἠμφίασα·
Ἀδύνατοι δὲ εἰ μὴ εὐλόγησάν με,
Ἀπὸ δὲ κουρᾶς ἀρνῶν μου ἐθερμάνθησαν οἱ ὦμοι αὐτῶν·
Εἰ δὲ καὶ ἐπῆρα ὀρφανῷ χεῖρα, πεποιθὼς ὅτι πολλή μοι βοήθεια περίεστιν·
Ἀποσταίη ἄρα ἀπὸ τῆς κλειδὸς ὁ ὦμός μου,

Διότι οὐκ ἠδυνήθησαν ἀποκριθῆναι ἀντίθετα τῷ Ἰώβ,
Καὶ ἔθεντο αὐτὸν εἶναι ἀσεβῆ.
Ἐλιοὺς δὲ ὑπέμεινεν δοῦναι ἀπόκρισιν τῷ Ἰώβ,
Ὅτι πρεσβύτεροι εἰσὶν αὐτοῦ ἡμερῶν.
Καὶ εἶδεν Ἐλιοὺς ὅτι οὐκ ἔστιν ἀπόκρισις ἐν στόματι τῶν τριῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐθυμώθη ὀργὴ αὐτοῦ.
Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς, ὁ τοῦ Βαραχιὴλ, ὁ τοῦ Βουζὶ, λέγει·
Νεώτερος μέν εἰμι τῷ χρόνῳ,
Ὑμεῖς δέ ἐστε πρεσβύτεροι·
Διὸ ἡσύχασα, φοβηθεὶς τοῦ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν τὴν ἐμὴν ἐπιστήμην.
Εἶπον δὲ, ὅτι χρόνος ἐστὶν ὁ λαλῶν,
Ἐν πολλοῖς δὲ ἔτεσιν οἴδασιν σοφίαν.
Καὶ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πνεῦμά ἐστιν ἐν βροτοῖς,
Πνοὴ δὲ παντοκράτορός ἐστιν ἡ διδάσκουσά με.
Οὐ γὰρ οἱ πολυχρόνιοί εἰσιν σοφοί,
Οὐδ' οἱ γέροντες οἴδασιν κρίμα.
Διὸ εἶπον, ἀκούσατέ μου, καὶ ἀναγγελῶ ὑμῖν ἃ οἶδα·
Ἐνωτίζεσθέ μου τὰ ῥήματά μου, ἐρῶ γὰρ ὑμῶν ἀκουόντων.
Ἰδοὺ, ἤκουσα τοὺς λόγους ὑμῶν, ἐνωτισάμην μέχρι συνέσεως ὑμῶν·
Ἄχρις οὗ ἐτάσητε τοὺς λόγους ὑμῶν, καὶ ἕως ὑμῶν συνήσω.
Καὶ ἰδοὺ, οὐκ ἦν τῷ Ἰὼβ ὁ ἐλέγχων,
Ἀνταποκρινόμενος ῥήμασιν αὐτοῦ ἐξ ὑμῶν·

Ἵνα δὲ μὴ εἴπητε, εὕρομεν σοφίαν, προσθέμενοι Κυρίῳ·
Ἀνθρώπῳ δὲ ἐπετρέψατε λαλῆσαι τοιαῦτα ῥήματα.
Ἐπτοήθησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν ἔτι,
Ἐπαλαίωσαν ἐξ αὐτῶν λόγους.
Ὑπέμεινα, οὐ γὰρ ἐλάλησα, ὅτι ἔστησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν.
Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς, λέγει·
Πάλιν λαλήσω, πλήρης γάρ εἰμι ῥημάτων,
Ὀλέκει δέ με τὸ πνεῦμα τῆς γαστρός,
Ἡ δὲ γαστήρ μου ὥσπερ ἀσκὸς γλεύκους ζέων δεδεμένος,
Ἢ ὥσπερ φυσητὴρ χαλκέως δεδεμένος καὶ κατερρηγώς·
Λαλήσω ἵνα ἀναπαύσωμαι, ἀνοίξας τὰ χείλη μου.
Ἄνθρωπον γὰρ οὐ μὴ αἰσχυνθῶ,
Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ βροτὸν οὐ μὴ ἐντραπῶ· οὐ γὰρ ἐπίσταμαι θαυμάσαι πρόσωπον·
Εἰ δὲ μὴ, καὶ ἐμὲ σῆτες ἔδονται.
Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἄκουσον Ἰὼβ τὰ ῥήματά μου, Κεφ. λγ
Καὶ τὴν λαλιάν μου ἐνωτίζου·
Ἰδοὺ γὰρ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, καὶ ἐλάλησεν ἡ γλῶσσά μου.
Καθαρά μου ἡ καρδία ἐν ῥήμασιν,
Σύνεσις δὲ χειλέων μου καθαρὰ νοήσει.
Πνεῦμα θεῖον τὸ ποιῆσαν με,
Πνοὴ δὲ παντοκράτορος ἡ διδάσκουσά με.
Ἐὰν δυνηθῇς, δός μοι ἀπόκρισιν πρὸς ταῦτα·
Ὑπόμεινον, καὶ στῆθι κατ' ἐμὲ, καὶ ἐγὼ κατὰ σέ.
Ἐκ πηλοῦ διήρτισαι σὺ ὡς καὶ ἐγώ,
Ἐκ

Ἑταῖρος δὲ στρουθῶν.
Τὸ δὲ δέρμα μου μεμελάνωται μεγάλως,
Τὰ δὲ ὀστᾶ μου ἀπὸ καύματος συνεφρύγη.
Ἀπέβη εἰς πένθος ἡ κιθάρα μου,
Ὁ δὲ ψαλμός μου εἰς κλαυθμὸν ἐμοί.
Κεφ. λα. Διαθήκην ἐθέμην τοῖς ὀφθαλμοῖς μου,
Καὶ οὐ συνήσω ἐπὶ παρθένον.
Καὶ ἐπεμέρισεν ὁ Θεὸς ἄνωθεν, καὶ κληρονομία ἱκανοῦ ἐξ ὑψίστου·
Οὐαὶ καὶ ἀπώλεια τῷ ἀδίκῳ, καὶ ἀπαλλοτρίωσις τοῖς ποιοῦσιν ἀνομίαν.
Οὐχὶ αὐτὸς ὄψεται ὁδόν μου, καὶ πάντα τὰ διαβήματά μου ἐξαριθμήσεται;
Εἴγε ἤμην πεπορευμένος μετὰ γελοιαστῶν,
Εἰ δὲ καὶ ἐσπούδασεν εἰς δόλον ὁ πούς μου·
Ἔσταμαι γὰρ ἐν ζυγῷ δικαίῳ,
Οἶδεν ὁ Κύριος τὴν ἀκακίαν μου.
Εἰ ἐξέκλινεν ὁ πούς μου ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ,
Εἰ δὲ καὶ τῷ ὀφθαλμῷ μου ἐπηκολούθησεν ἡ καρδία μου,
Καὶ εἰ ἐν ταῖς χερσί μου ἡψάμην δώρων· σπείραιμι ἄρα, καὶ ἄλλοι φάγοιντο,
Ἄρριζος δὲ γενοίμην ἐπὶ γῆς.
Εἰ ἐξηκολούθησεν ἡ καρδία μου γυναικὶ ἀνδρὸς ἑτέρου,
Εἰ δὲ καὶ ἐγκάθετος ἐγενόμην ἐπὶ θύραις αὐτῆς·
Ἀρέσαι ἄρα καὶ ἡ γυνή μου ἄλλῳ, τὰ δὲ νήπιά μου ταπεινωθείη.
Θυμὸς γὰρ ὀργῆς ἀκατάσχετος, τὸ μιᾶναι ἀνδρὸς γυναῖκα·
Πῦρ γάρ ἐστιν καιόμενον ἐκ πάντων τῶν μερῶν,
Οὗ δ' ἂν ἐπέλθῃ, ἐκ ῥιζῶν ἀπώλεσεν.
Εἰ δὲ καὶ ἐφαύλισα κρίμα θεράποντός μου, ἢ θεραπαίνης, κρινομένων αὐτῶν πρὸς ἐμέ.
Τί γὰρ ποιήσω ἐὰν ἔτασίν μου ποιήσῃ ὁ Κύριος;
Ἐὰν δὲ καὶ ἐπισκοπήν, τίνα ἀπόκρισιν ποιήσομαι;
Πότερον οὐχ ὡς ἐγὼ ἐγενόμην ἐν γαστρὶ, καὶ ἐκεῖνοι γεγόνασι;
Γεγόναμεν δὲ ἐν τῇ αὐτῇ κοιλίᾳ.
Ἀδύνατοι δὲ ἣν ποτε εἶχον χρείαν οὐκ ἀπέτυχον,
Καὶ χήρας τὸν ὀφθαλμὸν οὐκ ἔτηξα.
Εἰ δὲ καὶ τὸν ψωμόν μου ἔφαγον μόνος, καὶ οὐχὶ μετέδωκα ὀρφανῷ.
Καὶ ἐκ νεότητός μου ἐξέτρεφον ὡς πατὴρ,
Καὶ ἐκ γαστρὸς μητρός μου ὡδήγησα·
Εἰ δὲ καὶ ὑπερεῖδον γυμνὸν ἀπολλύμενον, καὶ οὐκ ἠμφίασα·
Ἀδύνατοι δὲ εἰ μὴ εὐλόγησάν με,
Ἀπὸ δὲ κουρᾶς ἀρνῶν μου ἐθερμάνθησαν οἱ ὦμοι αὐτῶν·
Εἰ δὲ καὶ ἐπῆρα ὀρφανῷ χεῖρα, πεποιθὼς ὅτι πολλή μοι βοήθεια περίεστιν·
Ἀποσταίη ἄρα ἀπὸ τῆς κλειδὸς ὁ ὦμός μου,

Ο δὲ

Διότι οὐκ ἠδυνήθησαν ἀποκριθῆναι ἀντίθετα τῷ Ἰὼβ,
Καὶ ἔθεντο αὐτὸν εἶναι ἀσεβῆ.
Ἐλιοὺς δὲ ὑπέμεινεν δοῦναι ἀπόκρισιν τῷ Ἰὼβ,
Ὅτι πρεσβύτεροι εἰσὶν αὐτοῦ ἡμερῶν.
Καὶ εἶδεν Ἐλιοὺς ὅτι οὐκ ἔστιν ἀπόκρισις ἐν στόματι τῶν τριῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐθυμώθη ὀργὴ αὐτοῦ.
Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς, ὁ τοῦ Βαραχιὴλ, ὁ τοῦ Βουζὶ, λέγει·
Νεώτερος μέν εἰμι τῷ χρόνῳ,
Ὑμεῖς δέ ἐστε πρεσβύτεροι·
Διότι ἡσύχασα, φοβηθεὶς τοῦ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν τὴν ἐμὴν ἐπιστήμην.
Εἶπον δὲ, ὅτι χρόνος ἐστὶν ὁ λαλῶν,
Ἐν πολλοῖς δὲ ἔτεσιν οἴδασιν σοφίαν.
Καὶ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πνεῦμά ἐστιν ἐν βροτοῖς,
Πνοὴ δὲ παντοκράτορός ἐστιν ἡ διδάσκουσά με.
Οὐ γάρ εἰσιν πολυχρόνιοί εἰσιν σοφοί,
Οὐδὲ οἱ γέροντες οἴδασιν κρίμα.
Διὸ εἶπον, ἀκούσατέ μου, καὶ ἀναγγελῶ ὑμῖν ἃ οἶδα·
Ἐνωτίζεσθέ τὰ ῥήματά μου, ἐρῶ γὰρ ὑμῶν ἀκουόντων.
Ἰδοὺ, ἤκουσα τοὺς λόγους ὑμῶν, ἐνωτισάμην μέχρι συνέσεως ὑμῶν·
Ἄχρις οὗ ἐτάσητε τοὺς λόγους ὑμῶν, καὶ ἕως ὑμῶν συνήσω.
Καὶ ἰδοὺ, οὐκ ἦν τῷ Ἰὼβ ὁ ἐλέγχων,
Ἀνταποκρινόμενος ῥήμασιν αὐτοῦ ἐξ ὑμῶν·
Ἵνα δὲ μὴ εἴπητε, εὕρομεν σοφίαν, προσθέμενοι Κυρίῳ·
Ἀνθρώπῳ δὲ ἐπετρέψατε λαλῆσαι τοιαῦτα ῥήματα.
Ἐπτοήθησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν ἔτι,
Ἐπαλαίωσαν ἐξ αὐτῶν λόγους.
Ὑπέμεινα, οὐ γὰρ ἐλάλησα, ὅτι ἔστησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν.
Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς, λέγει·
Πάλιν λαλήσω, πλήρης γάρ εἰμι ῥημάτων,
Ὀλέκει δέ με τὸ πνεῦμα τῆς γαστρὸς,
Καὶ ἡ γαστήρ μου ὥσπερ ἀσκὸς γλεύκους ζέων δεδεμένος,
Ἢ ὥσπερ φυσητὴρ χαλκέως δεδεμένος καὶ κατερρηγώς·
Λαλήσω ἵνα ἀναπαύσωμαι, ἀνοίξας τὰ χείλη μου.
Ἄνθρωπον γὰρ οὐ μὴ αἰσχυνθῶ,
Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ βροτὸν οὐ μὴ ἐντραπῶ· οὐ γὰρ ἐπίσταμαι θαυμάσαι πρόσωπον·
Εἰ δὲ μὴ, καὶ ἐμὲ σῆτες ἔδονται.
Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἄκουσον Ἰὼβ τὰ Κεφ. λγ
ῥήματά μου,
Καὶ τὴν λαλιάν μου ἐνωτίζου·
Ἰδοὺ γὰρ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, καὶ ἐλάλησεν ἡ γλῶσσά μου.
Καθαρά μου ἡ καρδία ἐν ῥήμασιν,
Σύνεσις δὲ χειλέων μου καθαρὰ νοήσει.
Πνεῦμα θεῖον τὸ ποιῆσάν με,
Πνοὴ δὲ παντοκράτορος ἡ διδάσκουσά με.
Ἐὰν δύνῃ, δός μοι ἀπόκρισιν πρὸς ταῦτα·
Ὑπόμεινον, καὶ στῆθι σὺ κατ' ἐμὲ, καὶ ἐγὼ κατὰ σέ.
Ἐκ πηλοῦ διήρτισαι σὺ ὡς καὶ ἐγὼ,

Ἐπάγεις δὲ στεναγμόν.
Τὸ δὲ δέρμα μου μεμελάνωται μεγάλως,
Τὰ δὲ ὀστᾶ μου ἀπὸ καύματος συνεφρύγη.
Ἀπέβη εἰς πένθος ἡ κιθάρα μου,
Ὁ δὲ ψαλμός μου εἰς κλαυθμὸν ἐμοί.

Κεφ. λα. Διαθήκην ἐθέμην τοῖς ὀφθαλμοῖς μου,
Καὶ οὐ συνήσω ἐπὶ παρθένον.
Καὶ ἐπεμέρισεν ὁ Θεὸς ἄνωθεν, καὶ κληρονομία ἱκανοῦ ἐξ ὑψίστου·
Οὐαὶ καὶ ἀπώλεια τῷ ἀδίκῳ, καὶ ἀπαλλοτρίωσις τοῖς ποιοῦσιν ἀνομίαν.
Οὐχὶ αὐτὸς ὄψεται ὁδόν μου; καὶ πάντα τὰ διαβήματά μου ἐξαριθμήσεται;
Εἰ γὰρ ἤμην πεπορευμένος μετὰ γελοιαστῶν,
Εἰ δὲ καὶ ἐσπούδασεν εἰς δόλον ὁ πούς μου·
Ἕσταμαι γὰρ ἐν ζυγῷ δικαίῳ,
Οἶδεν ὁ Κύριος τὴν ἀκακίαν μου.
Εἰ ἐξέκλινεν ὁ πούς μου ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ,
Εἰ δὲ καὶ τῷ ὀφθαλμῷ μου ἐπηκολούθησεν ἡ καρδία μου,
Καὶ εἰ ἐν ταῖς χερσίν μου ἡψάμην δώρων· σπείραιμι ἄρα, καὶ ἄλλοι φάγοιντο,
Ἄρριζος δὲ γενοίμην ἐπὶ γῆς.
Εἰ ἐξηκολούθησεν ἡ καρδία μου γυναικὶ ἀνδρὸς ἑτέρου,
Εἰ δὲ καὶ ἔγκαθετος ἐγενόμην ἐπὶ θύραις αὐτῆς·

Ἀρέσαι ἄρα καὶ ἡ γυνή μου ἄλλῳ, τὰ δὲ νήπιά μου ταπεινωθείη.
Θυμὸς γὰρ ὀργῆς ἀκατάσχετος, τὸ μιᾶναι ἀνδρὸς γυναῖκα·
Πῦρ γάρ ἐστιν καιόμενον ἐκ πάντων τῶν μερῶν,
Οὗ δ' ἂν ἐπέλθῃ, ἐκ ῥιζῶν ἀπώλεσεν.
Εἰ δὲ καὶ ἐφαύλισα κρίμα θεράποντός μου, ἢ θεραπαίνης, κρινομένων αὐτῶν πρὸς ἐμέ.
Τί γὰρ ποιήσω ἐὰν ἔτασίν μου ποιήσῃ ὁ Κύριος;
Ἐὰν δὲ καὶ ἐπισκοπήν, τίνα ἀπόκρισιν ποιήσομαι;
Πότερον οὐχ ὡς ἐγὼ ἐγενόμην ἐν γαστρὶ καὶ ἐκεῖνοι γεγόνασιν;
Γεγόναμεν δὲ ἐν τῇ αὐτῇ κοιλίᾳ.
Ἀδύνατοι δὲ ἣν ποτε εἶχον χρείαν οὐκ ἀπέτυχον,
Καὶ χήρας τὸν ὀφθαλμὸν οὐκ ἔτηξα.
Εἰ δὲ καὶ τὸν ψωμόν μου ἔφαγον μόνος, καὶ οὐχὶ μετέδωκα ὀρφανῷ,
Καὶ ἐκ νεότητός μου ἐξέτρεφον ὡς πατήρ,
Καὶ ἐκ γαστρὸς μητρός μου ὡδήγησα·
Εἰ δὲ καὶ ὑπερεῖδον γυμνὸν ἀπολλύμενον, καὶ οὐκ ἠμφίασα·
Ἀδύνατοι δὲ εἰ μὴ εὐλόγησάν με,
Ἀπὸ δὲ κουρᾶς ἀρνῶν μου ἐθερμάνθησαν οἱ ὦμοι αὐτῶν·
Εἰ δὲ καὶ ἐπῆρα ὀρφανῷ χεῖρα, πεποιθὼς ὅτι πολλή μοι βοήθεια πάρεστιν·
Ἀποσταίη ἄρα ἀπὸ τῆς κλειδὸς ὁ ὦμός μου,

Ὁ δὲ

Διότι οὐκ ἠδυνήθησαν ἀποκριθῆναι ἀντίθετα τῷ Ιὼβ,
Καὶ ἔθεντο αὐτὸν εἶναι ἀσεβῆ.
Ελιοὺς δὲ ὑπέμεινεν δοῦναι ἀπόκρισιν τῷ Ιὼβ,
Οἱ πρεσβύτεροί εἰσιν αὐτοῦ ἡμερῶν.
Καὶ εἶδεν Ελιοὺς ὅτι οὐκ ἔστιν ἀπόκρισις ἐν στόματι τῶν τριῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐθυμώθη ὀργὴ αὐτοῦ.
Υπολαβὼν δὲ Ελιοὺς, ὁ τοῦ Βαραχιὴλ, ὁ τοῦ Βουζὶ, λέγει·
Νεώτερος μέν εἰμι τῷ χρόνῳ,
Υμεῖς δέ ἐστε πρεσβύτεροι·
Διότι ἡσύχασα, φοβηθεὶς τοῦ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν τὴν ἐμὴν ἐπιστήμην.
Εἶπον δὲ, ὅτι χρόνος ἐστὶν ὁ λαλῶν,
Εν πολλοῖς δὲ ἔτεσιν οἴδασιν σοφίαν.
Καὶ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πνεῦμά ἐστιν ἐν βροτοῖς,
Πνοὴ δὲ παντοκράτορος ἐστὶ ἡ διδάσκουσά με.
Οὐ γάρ εἰσιν πολυχρόνιοί εἰσιν σοφοὶ,
Οὐδὲ οἱ γέροντες οἴδασιν κρίμα.
Διὸ εἶπον, ἀκούσατέ μου, καὶ ἀναγγελῶ ὑμῖν ἃ οἶδα·
Ενωτίζεσθέ τὰ ῥήματά μου, ἐρῶ γὰρ ὑμῶν ἀκουόντων.
Ιδοὺ, ἤκουσα τοὺς λόγους ὑμῶν, ἐνωτισάμην μέχρι συνέσεως ὑμῶν·
Αχρις οὗ ἐτάσητε τοὺς λόγους ὑμῶν, καὶ ἕως ὑμῶν συνήσω.
Καὶ ἰδοὺ, οὐκ ἦν τῷ Ιὼβ ὁ ἐλέγχων,
Ανταποκρινόμενος ῥήμασιν αὐτοῦ ἐξ ὑμῶν·
Ινα δὲ μὴ εἴπητε, εὕρομεν σοφίαν, προσθέμενοι Κυρίῳ·
Ανθρώπῳ δὲ ἐπετρέψατε λαλῆσαι τοιαῦτα ῥήματα.
Επτοήθησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν ἔτι,
Επαλαίωσαν ἐξ αὐτῶν λόγους.
Υπέμεινα, οὐ γὰρ ἐλάλησα, ὅτι ἔστησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν.
Υπολαβὼν δὲ Ελιοὺς, λέγει·
Πάλιν λαλήσω, πλήρης γάρ εἰμι ῥημάτων,
Ολέκει δέ με τὸ πνεῦμα τῆς γαστρὸς,
Καὶ ἡ γαστήρ μου ὥσπερ ἀσκὸς γλεύκους ζέων δεδεμένος,
Η ὥσπερ φυσητὴρ χαλκέως δεδεμένος καὶ κατερρηγώς·
Λαλήσω ἵνα ἀναπαύσωμαι, ἀνοίξας τὰ χείλη μου.
Ανθρωπον γὰρ οὐ μὴ αἰσχυνθῶ,
Αλλὰ μὴν οὐδὲ βροτὸν οὐ μὴ ἐντραπῶ· οὐ γὰρ ἐπίσταμαι θαυμάσαι πρόσωπον·
Εἰ δὲ μὴ, καὶ ἐμὲ σῆτες ἔδονται.
Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἄκουσον Ιὼβ τὰ ῥήματά μου, Κεφ. λγ
Καὶ τὴν λαλιάν μου ἐνωτίζου·
Ιδοὺ γὰρ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, καὶ ἐλάλησεν ἡ γλῶσσά μου.
Καθαρά μου ἡ καρδία ἐν ῥήμασιν,
Σύνεσις δὲ χειλέων μου καθαρὰ νοήσει.
Πνεῦμα θεῖον τὸ ποιῆσάν με,
Πνοὴ δὲ παντοκράτορος ἡ διδάσκουσά [illegible]
Εὰν δύνῃ, δός μοι ἀπόκρισιν [illegible] ταῦτα·
ὑπόμεινον, καὶ στῆθι σὺ κατ' ἐμὲ, καὶ ἐγὼ κατὰ σέ.
Εκ πηλοῦ διήρτισαι σὺ ὡς καὶ ἐγὼ,

Διότι οὐκ ἠδυνήθησαν ἀποκριθῆναι ἀντίθετα τῷ Ἰώβ,
Καὶ ἔθεντο αὐτὸν εἶναι ἀσεβῆ.
Ἐλιοὺς δὲ ὑπέμεινεν δοῦναι ἀπόκρισιν τῷ Ἰώβ,
Ὅτι πρεσβύτεροί εἰσιν αὐτοῦ ἡμερῶν.
Καὶ εἶδεν Ἐλιοὺς ὅτι οὐκ ἔστιν ἀπόκρισις ἐν στόματι τῶν τριῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐθυμώθη ὀργὴ αὐτοῦ.
Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς, ὁ τοῦ Βαραχιὴλ, ὁ τοῦ Βουζὶ, λέγει·
Νεώτερος μέν εἰμι τῷ χρόνῳ,
Ὑμεῖς δέ ἐστε πρεσβύτεροι·
Διότι ἡσύχασα, φοβηθεὶς τοῦ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν τὴν ἐμὴν ἐπιστήμην.
Εἶπον δὲ, ὅτι χρόνος ἐστὶν ὁ λαλῶν,
Ἐν πολλοῖς δὲ ἔτεσιν οἴδασι σοφίαν.
Καὶ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πνεῦμά ἐστιν ἐν βροτοῖς,
Πνοὴ δὲ παντοκράτορος ἔσται ἡ διδάσκουσά με.
Οὐ γὰρ οἱ πολυχρόνιοί εἰσιν σοφοί,
Οὐδὲ οἱ γέροντες οἴδασιν κρίμα.
Διὸ εἶπον, ἀκούσατέ μου, καὶ ἀναγγελῶ ὑμῖν ἃ οἶδα·
Ἐνωτίζεσθε τὰ ῥήματά μου, ἐρῶ γὰρ ὑμῶν ἀκουόντων.
Ἰδοὺ, ἤκουσα τοὺς λόγους ὑμῶν, ἐνωτισάμην μέχρι συνέσεως ὑμῶν·
Ἄχρις οὗ ἐτάσητε τοὺς λόγους ὑμῶν, καὶ ἕως ὑμῶν συνήσω.
Καὶ ἰδοὺ, οὐκ ἦν τῷ Ἰὼβ ὁ ἐλέγχων,
Ἀνταποκρινόμενος ῥήμασιν αὐτοῦ ἐξ ὑμῶν·

Ἵνα δὲ μὴ εἴπητε, εὕρομεν σοφίαν, προσθέμενοι Κυρίῳ·
Ἄνθρωπον δὲ ἐπετρέψατε λαλῆσαι τοιαῦτα ῥήματα.
Ἐπτοήθησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν ἔτι,
Ἐπαλαίωσαν ἐξ αὐτῶν λόγους.
Ὑπέμεινα, οὐ γὰρ ἐλάλησα, ὅτι ἔστησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν.
Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς, λέγει·
Πάλιν λαλήσω, πλήρης γάρ εἰμι ῥημάτων,
Ὀλέκει δέ με τὸ πνεῦμα τῆς γαστρὸς,
Καὶ ἡ γαστήρ μου ὥσπερ ἀσκὸς γλεύκους ζέων δεδεμένος,
Ἢ ὥσπερ φυσητὴρ χαλκέως δεδεμένος καὶ κατερρηγώς·
Λαλήσω ἵνα ἀναπαύσωμαι, ἀνοίξας τὰ χείλη μου.
Ἄνθρωπον γὰρ οὐ μὴ αἰσχυνθῶ,
Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ βροτὸν οὐ μὴ ἐντραπῶ· οὐ γὰρ ἐπίσταμαι θαυμάσαι πρόσωπον·
Εἰ δὲ μὴ, καὶ ἐμὲ σῆτες ἔδονται.
Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἄκουσον Ἰὼβ τὰ ῥήματά μου, Κεφ. λγ
Καὶ τὴν λαλιάν μου ἐνωτίζου·
Ἰδοὺ γὰρ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, καὶ ἐλάλησεν ἡ γλῶσσά μου.
Καθαρά μου ἡ καρδία ἐν ῥήμασιν,
Σύνεσις δὲ χειλέων μου καθαρὰ νοήσει.
Πνεῦμα θεῖον τὸ ποιῆσάν με,
Πνοὴ δὲ παντοκράτορος ἡ διδάσκουσά [illegible]
Ἐὰν δύνῃ, δός μοι ἀποκρι[illegible] ταῦτα·
Ὑπόμεινον, καὶ στῆθι σὺ κατ' ἐμὲ, καὶ ἐγὼ κατὰ [?] σέ.
Ἐκ πηλοῦ διήρτισαι σὺ ὡς καὶ ἐγὼ,

Ἐκ

Εκ τοῦ αὐτοῦ διηρτίσμεθα πηλοῦ.
Οὐχὶ ὁ φόβος μου στροβήσει σε,
Οὐδὲ ἡ χείρ μου βαρεῖα ἔσται ἐπὶ σοί.
Πλὴν εἶπας ἐν ὠσίν μου, φωνὴν δὲ ῥημάτων σου ἀκήκοα,
Διότι λέγεις, καθαρός εἰμι, οὐχ ἡμάρτον τοῖς ἔργοις,
Αμεμπτος δέ εἰμι, οὐ γὰρ ἠνόμησα·
Μέμψιν δὲ κατ' ἐμοῦ εὗρεν, ἥγηται δέ με ὥσπερ ὑπεναντίον·
Εθετο δὲ τὸν πόδα μου ἐν ξύλῳ, (κυκλώματι,)
Καὶ ἐφύλαξέν μου πάσας τὰς ὁδούς.
Πῶς γὰρ λέγεις, δίκαιός εἰμι, καὶ οὐκ ἐπακήκοέν μου·
Αἰώνιος γάρ ἐστιν ὁ ἐπάνω βροτῶν.
Λέγεις γὰρ, διατί τῆς δικαιοσύνης μου οὐκ ἐπακήκοεν ἐν παντὶ ῥήματι;
Εν γὰρ τῷ ἅπαξ λαλῆσαι ὁ Κύριος,
Εν δὲ τῷ δευτέρῳ ἐνύπνιον,
Ως φάσμα ἐν μελέτῃ νυκτερινῇ,
Ως ὅταν ἐπιπίπτῃ φόβος δεινὸς ἐπ' ἀνθρώποις, ἐπὶ νυσταγμάτων ἐπὶ κοίτης·
Τότε ἀνακαλύπτει νοῦν ἀνθρώπων,
Εν εἴδεσιν φόβου τοιούτοις ἐξεφόβησεν αὐτούς,
Αποστρέψαι ἄνθρωπον ἐξ ἀδικίας αὐτοῦ,
Τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἀπὸ ἀδικίας πτώματος ἐρρύσατο,
Καὶ ἐφείσατο τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀπὸ θανάτου,
Τοῦ μὴ πεσεῖν αὐτὸν ἐν πολέμῳ.
Πάλιν δὲ ἤλεγξεν αὐτὸν μαλακίᾳ ἐπὶ κοίτης,
Καὶ πλῆθος ὀστέων αὐτοῦ ἐνάρκησεν·
Πᾶν δὲ βρωτὸν σίτου οὐ μὴ δύνηται προσδέξασθαι,
Καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ βρῶσιν ἐπιθυμήσει·
Εως ἂν σαπῶσιν αὐτοῦ αἱ σάρκες,
Καὶ ἀποδείξῃ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ κενά,
Ηγγισε δὲ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς θάνατον,
Η δὲ ζωὴ αὐτοῦ ἐν τῷ ᾅδῃ.
Εὰν ὦσιν χίλιοι ἄγγελοι θανατηφόροι,
Εἷς αὐτῶν οὐ μὴ τρώσῃ αὐτόν,
Εὰν νοήσῃ τῇ καρδίᾳ ἐπιστραφῆναι ἐπὶ τὸν Κύριον.
Αναγγείλῃ δὲ ἀνθρώπῳ τὴν ἑαυτοῦ μέμψιν,
Καὶ τὴν ἄνοιαν αὐτοῦ δείξῃ·
Ανθέξεται αὐτοῦ, τοῦ μὴ πεσεῖν αὐτὸν εἰς θάνατον,
Ανανεώσει δὲ αὐτοῦ τὸ σῶμα, ὥσπερ ἀλοιφὴν ἐπὶ τοίχου,
Καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐμπλήσει μυελοῦ·
Απαλυνεῖ δὲ αὐτοῦ τὰς σάρκας ὥσπερ νηπίου,
Καὶ ἀποκαταστήσει αὐτὸν ἀνδρωθέντα ἐν ἀνθρώποις.
Εὔξεται πρὸς Κύριον, καὶ δεκτὰ αὐτῷ ἔσται,
Εἰσελεύσεται δὲ προσώπῳ καθαρῷ σὺν ἐξηγορίᾳ·
Αποδώσει δὲ ἀνθρώπῳ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ.
Εἶτα τότε ἀπομέμψεται ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτῷ λέγων·
Οἷα συνετέλουν; καὶ, οὐκ ἄξια ἤτασέν με ὧν ἥμαρτον.
Σῶσον τὴν ψυχήν μου, τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς διαφθοράν,
Καὶ ζωή μου φῶς ὄψεται.

Ἰδοὺ, ταῦτα πάντα ἐργάζεται ὁ ἰσχυ-
ρὸς ὁδοὺς τρεῖς μετὰ ἀνδρός·
Καὶ ἐῤῥύσατο τὴν ψυχήν μου ἐκ
θανάτου,
Ἵνα ἡ ψυχή μου ἐν φωτὶ αἰνῇ αὐτόν.
Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς, λέγει·
Ἀκούσατέ μου, σοφοὶ, ἐπιστάμενοι
ἐνωτίζεσθε τὸ καλόν·
Ὅτι εἴρηκεν Ἰώβ· ἰδοὺ, ταῦτα πάν-
τα ἐργάζεται ὁ ἰσχυρὸς
Ὁδοὺς τρεῖς μετὰ ἀνδρὸς,
Τοῦ ἐπιστρέψαι ψυχὴν αὐτοῦ ἐκ
διαφθορᾶς,
Τοῦ φωτίσαι αὐτὸν ἐν φωτὶ ζώντων.
Πρόσεχε Ἰὼβ, καὶ ἄκουσόν μου,
Κώφευσον, ἵνα λαλήσω.
Εἰ εἰσὶ σοι λόγοι, ἀποκρίθητί μοι,
Λάλησον, θέλω γὰρ σε δικαιω-
θῆναι·
Εἰ δὲ μὴ, σὺ ἄκουσόν μου,
Κώφευσον, καὶ διδάξω σε σοφίαν.
Κεφ. λδ′ Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς, λέγει·
Ἀκούσατέ μου, σοφοὶ, ἐπιστάμενοι
ἐνωτίζεσθε τὸ καλόν·
* ἴσ. Οὖς Ὅτι * νοῦς δοκιμάζει λόγους,
Λάρυγξ δὲ γεύεται βρῶσιν.
Κρίσιν ἑλώμεθα ἑαυτοῖς,
Γνῶμεν ἀναμέσον αὐτῶν, τί καλόν.
Ὅτι εἴρηκεν Ἰὼβ, δίκαιός εἰμι,
Ὁ Κύριος ἀπήλλαξέν μου τὸ κρίμα,
Καὶ ἐψεύσατο τῷ κρίματί μου,
Βίαιον τὸ βέλος μου ἄνευ ἀδικίας.
Τίς ἀνὴρ ὥσπερ Ἰὼβ, πίνων μυ-
κτηρισμὸν ὥσπερ ὕδωρ;
Οὐχ ἁμαρτὼν, οὐδὲ ἀσεβήσας,
Οὐδὲ κοινωνήσας ὁδοῦ μετὰ τῶν ποι-
ούντων τὰ ἄνομα,
Τοῦ πορευθῆναι μετὰ ἀσεβῶν.

Μὴ γὰρ εἴπῃς, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπισκο-
πὴ ἀνδρὸς,
Καὶ ἐπισκοπὴ αὐτοῦ παρὰ Κυρίου.
Διὸ συνετοὶ καρδίας, ἀκούσατέ μου·
Μή μοι εἴη ἔναντι Κυρίου ἀσεβῆσαι,
Ἔναντι δὲ παντοκράτορος ταράξαι
τὸ δίκαιον.
Ἀλλὰ γὰρ ἀποδίδωσιν ἀνθρώπῳ
καθ᾽ ἃ ποιεῖ ἕκαστος αὐτῶν,
Καὶ ἐν τρίβῳ ἀνδρὸς εὑρήσει αὐτόν.
Οἴει δὲ τὸν Κύριον τὰ ἄτοπα ποιήσειν;
Ἢ ὁ παντοκράτωρ ταράξει τὸ δί-
καιον;
Ὃς ἐποίησεν τὴν γῆν.
Τίς δέ ἐστιν ὁ ποιήσας τὴν ὑπ᾽ οὐρα-
νὸν, καὶ τὰ ἐνόντα πάντα;
Εἰ γὰρ βούλοιτο συνέχειν, καὶ τὸ πνεῦ-
μα παρ᾽ αὐτῷ κατασχεῖν,
Τελευτήσει πᾶσα σὰρξ ὁμοθυμαδὸν,
Βροτὸς δὲ εἰς γῆν ἀπελεύσεται
ὅθεν καὶ ἐπλάσθη.
Εἰ δὲ μὴ νουθετῇ, ἄκουε ταῦτα Ἰὼβ,
Ἐνωτίζου φωνὴν ῥημάτων.
Εἰ δὲ * σοι οὐκ οἶδ τὸν μισοῦντα τὰ ἄνο- * ἴσ. σύ.
μα, καὶ τὸν ὀλλύντα τοὺς πονηροὺς,
Ὄντα αἰώνιον εἶναι δίκαιον;
Ἀσεβὴς ὁ λέγων βασιλεῖ, παρανομεῖς,
Ἀσεβέστατοι τοῖς ἄρχουσιν.
Ὃς οὐκ ἐπῃσχύνθη πρόσωπον ἐντίμου,
Οὐκ ἔδωκεν δὲ τιμὴν ἁδροῖς αὐτῶν,
Τοῦ θαυμασθῆναι τὰ πρόσωπα
αὐτῶν.
Κενὰ δὲ αὐτοῖς ἀποβήσεται τὸ κε-
κραγέναι καὶ δεῖσθαι ἀνδρός·
Ἐχρήσαντο γὰρ ἀνόμοις ἐκκλινομέ-
νοις, καὶ ἀδυνάτοις.
Αὐτὸς γὰρ ὁρατής ἐστιν ἔργων ἀν-
θρώπων,

Λέληθεν

Λέληθεν δὲ αὐτὸν οὐδὲν ὧν πράσσουσιν,
Οὐδὲ ἔσται τόπος τοῦ κρυβῆναι τοὺς ποιοῦντας τὰ ἄνομα·
Ὅτι οὐκ ἐπ᾽ ἄνδρα θήσει ἔτι.
Ὁ γὰρ Κύριος τὰ πάντα ἐφορᾷ,
Ὁ καταλαμβάνων ἀνεξιχνίαστα,
Ἔνδοξά τε καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός·
Γνωρίζων αὐτῶν τὰ ἔργα·
Καὶ στρέψει νύκτα, καὶ ταπεινωθήσονται.
Ἔσβεσεν δὲ ἀσεβεῖς, καὶ ὁρατοὶ ἐγένοντο ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν·
Ὅτι ἐξέκλιναν ἐκ νόμου Θεοῦ,
Δικαιώματα δὲ αὐτοῦ οὐκ ἐπέγνωσαν·
Τοῦ ἐπαγαγεῖν ἐπ᾽ αὐτὸν κραυγὴν πένητος·
Καὶ κραυγὴν πτωχῶν εἰσακούσεται.
Καὶ αὐτὸς ἡσυχίαν παρέξει, καὶ τίς καταδικάσεται;
Καὶ κρύψει πρόσωπον, καὶ τίς ὄψεται αὐτόν;
Καὶ κατὰ ἔθνους, καὶ κατὰ ἀνθρώπου ὁμοῦ·
Βασιλεύων ἄνθρωπον ὑποκριτὴν, ἀπὸ δυσκολίας λαοῦ.
Ὅτι πρὸς τὸν ἰσχυρὸν ὁ λέγων, Εἴληφα, οὐκ ἐνεχύρασα ἄνευ ἐμαυτοῦ·
Ὄψομαι, σὺ δίδαξόν με.
Εἰ ἀδικίαν ἠργασάμην, οὐ μὴ προσθῶ.
Μὴ παρὰ σοῦ ἀποτίσει αὐτὴν, ὅτι ἀπώσω;
ἴσ. ἐξελέξω, καὶ οὐκ Ὅτι σὺ ἐκλέξω καὶ ἐγώ καὶ τί ἔγνως, λάλησον.
Διὸ συνετοὶ καρδίας ἐροῦσιν ταῦτα,
Ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἀκήκοέν μου τὸ ῥῆμα.

Ἰὼβ, οὐκ ἐν συνέσει ἐλάλησας,
Τὰ δὲ ῥήματα σου οὐκ ἐν ἐπιστήμῃ.
Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ μάθε Ἰώβ,
Μὴ δῷς ἔτι ἀπόκρισιν ὥσπερ οἱ ἄφρονες,
Ἵνα μὴ προσθῶμεν ἐφ᾽ ἁμαρτίαις ἡμῶν·
Ἀνομία δὲ ἐφ᾽ ἡμῖν ἔσται πολλὰ λαλοῦσιν ῥήματα ἐναντίον Κυρίου.

Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς, λέγει· Κεφ. λε.
Τί τοῦτο ἡγήσω ἐν κρίσει;
Σὺ τίς εἶ ὅτι εἶπας, δίκαιός εἰμι ἔναντι Κυρίου;
Ἢ ἐρεῖς, τί ποιήσω ἁμαρτών;
Ἐγὼ σοὶ δώσω ἀπόκρισιν, καὶ τοῖς τρισί σου φίλοις.
Ἀνάβλεψον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἴδε·
Κατάμαθε τὰ νέφη, καὶ ἴδε ὡς ὑψηλὰ ἀπὸ σοῦ.
Εἰ ἥμαρτες, τί πράξεις;
Εἰ δὲ καὶ ἠνόμησας πολλὰ, τί δύνασαι ποιῆσαι;
Καὶ εἰ δίκαιος εἶ, τί δώσεις αὐτῷ;
Ἢ τί ἐκ χειρός σου λήψεται;
Ἀνδρὶ τῷ ὁμοίῳ σου ἡ ἀσέβειά σου,
Καὶ υἱῷ ἀνθρώπου ἡ δικαιοσύνη σου.
Ἀπὸ πλήθοις συκοφαντούμενοι κεκράξονται,
Βοήσονται ἀπὸ βραχίονος πολλῶν·
Καὶ οὐκ εἶπεν, ποῦ ἐστιν ὁ Θεός; ὁ ποιήσας με, ὁ κατατάσσων φυλακὰς νυκτερινάς,
Ὁ διορίζων με ἀπὸ τετραπόδων γῆς, καὶ ἀπὸ πετεινῶν οὐρανοῦ.
Ἐκεῖ κέκραξον, καὶ οὐ μὴ εἰσακούσῃ, ἀπὸ ὕβρεως πονηρῶν· ἴσ. κεκράξονται.
Ἄτοπα γὰρ ἰδεῖν οὐ βούλεται ὁ Κύριος·

Αὐτὸς γὰρ ὁ παντοκράτωρ ὁρατής ἐστιν τῶν συντελούντων τὰ ἄνομα, ὃς σώσει με.

Κρίθητι δὲ ἐναντίον αὐτοῦ, εἰ δύνασαι αὐτὸν αἰνέσαι ὡς ἐστίν.

Καὶ νῦν ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπισκεπτόμενος ὀργὴν αὐτοῦ,

Καὶ οὐκ ἔγνω παράπτωμά τι σφόδρα.

Καὶ Ἰὼβ ματαίως διοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ,

Ἐν ἀγνωσίᾳ ῥήματα βαρύνει.

Κεφ. λς. Προσθεὶς δὲ Ἐλιοὺς ἔτι, λέγει·

Μικρόν με μεῖνον ἔτι, ἵνα διδάξω σε, ἔτι γάρ μοι ἔνεστιν λέξις,

Ἀναλαβὼν τὴν ἐπιστήμην μου μακράν·

Ἔργοις δέ μου δίκαια ἐρῶ ἐπ' ἀληθείας,

Καὶ οὐκ ἄδικα ῥήματα ἀδίκως συνιείς.

Γινώσκω δὲ ἐγὼ ὅτι ὁ Κύριος οὐ μὴ ἀποποιήσηται τὸν ἄκακον,

Δυνατὸς ἰσχύϊ καρδίας ἀσεβῶν οὐ μὴ ζωοποιήσει,

Καὶ κρίμα πτωχῶν δώσει.

Οὐκ ἀφελεῖ ἀπὸ δικαίου ὀφθαλμὸν αὐτοῦ,

Καὶ μετὰ βασιλέων εἰς θρόνον καθιεῖ αὐτοὺς, καὶ εἰς νῖκος ὑψωθήσονται.

Καὶ οἱ πεπεδημένοι ἐν χειροπέδαις συσχεθήσονται ἐν σχοινίοις πενίας·

Καὶ ἀναγγελεῖ αὐτοῖς τὰ ἔργα αὐτῶν,

Καὶ τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ὅταν ἰσχύσωσιν.

Ἀλλὰ τοῦ δικαίου εἰσακούσεται·

Καὶ εἶπεν, ὅτι ἐπιστραφήσονται ἐξ ἀδικίας.

Ἐὰν ἀκούσωσιν, καὶ δουλεύσωσιν,

Συντελέσουσιν τὰς ἡμέρας αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς,

Καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν ἐν εὐπρεπείαις.

Ἀσεβεῖς δὲ οὐ διασώζει, παρὰ τὸ μὴ βούλεσθαι αὐτοὺς εἰδέναι τὸν Κύριον,

Καὶ διότι νουθετούμενοι, ἀνήκοοι ἦσαν·

Καὶ ὑποκριταὶ καρδίᾳ τάξουσιν θυμόν.

Οὐ βοήσονται, ὅτι ἔδησεν αὐτούς·

Ἀποθάνοι τοίνυν ἐν νεότητι ἡ ψυχὴ αὐτῶν,

Ἡ δὲ ζωὴ αὐτῶν τιτρωσκομένη εἴη ὑπὸ ἀγγέλων·

Ἀνθ' ὧν ἔθλιψαν ἀσθενῆ καὶ ἀδύνατον.

Κρίμα δὲ πραέων ἐκθήσει,

Καὶ προσεπηπάτησέν σε ἐκ στόματος ἐχθροῦ.

Ἄβυσσος κατάχυσις ὑποκάτω αὐτῆς,

Καὶ κατέβη τράπεζά σου πλήρης πιότητος·

Καὶ οὐχ ὑστερήσει ἀπὸ δικαίων κρίμα· θυμὸς δὲ ἐπ' ἀσεβεῖς ἔσται,

Διὰ ἀσέβειαν δῶρα ὧν ἐδέχοντο ἐπ' ἀδικίαις.

Μή σε ἐκκλινέτω ὁ νοῦς ἑκὼν

Δεήσεως ἀδυνάτων ἐν ἀνάγκῃ ὄντων·

Ἀλλὰ φύλαξαι μὴ πράξῃς ἄνομα,

Καὶ πάντας τοὺς κρατοῦντας ἰσχὺν μὴ ἐξελκύσῃς τὴν νύκτα,

Τοῦ

Τοῦ ἀναβῆναι λαοὺς ἀντ᾽ αὐτῆς·
Ἐπὶ * τούτον γὰρ ἐξίσταται ἡ καρδία σου ἀπὸ πλωχείας. *ἴσ. τούτων*
Ἰδοὺ, ὁ ἰσχυρὸς κραταιώσει σε ἐν ἰσχύϊ αὐτοῦ·
Τίς γάρ ἐστιν κατ᾽ αὐτὸν δυνάστης;
Τίς δέ ἐστιν ὁ ἐτάζων αὐτοῦ τὰ ἔργα;
Ἢ τίς ὁ εἰπὼν, ἔπραξεν ἄδικα.
Μνήσθητι ὅτι Ἰὼβ,
Ὅτι μεγάλα αὐτοῦ ἐστιν τὰ ἔργα, ὧν ἦρξαν ἄνδρες.
Πᾶς ἄνθρωπος εἶδεν ἐν ἑαυτῷ, ὅσοι τιτρωσκόμενοί εἰσιν βροτοί.
Ἰδοὺ, ὁ ἰσχυρὸς πολὺς, καὶ οὐ γνωσόμεθα·
Ἀριθμὸς ἐτῶν αὐτοῦ καὶ ἀπέραντος,
Ἀριθμηταὶ δὲ αὐτῷ ὑετοῦ σταγόνες
Καὶ ἐπιχυθήσονται ὑετῷ εἰς νεφέλην·
Ῥυήσονται παλαιώματα,
Ἐσκίασεν δὲ νέφη ἐπὶ ἀμυθήτων βροτῶν.
Ὥραν ἔθετο κτήνεσιν, καὶ οἴδασιν κοίτης τάξιν. ἐπὶ τούτοις πᾶσιν οὐκ ἐξίσταταί σου ἡ διάνοια;
Οὐδὲ διαλλάσσεταί σου ἡ καρδία ἀπὸ τοῦ σώματος;
Καὶ ἐὰν συνῇ ἐκτάσεις νεφέλης, ἰσότητα σκηνῆς αὐτοῦ·
Ἰδοὺ, ἐκτενεῖ ἐπ᾽ αὐτὴν τὸ τόξον,
Καὶ ῥίζωμα τῆς θαλάσσης ἐκάλυψεν·
Ἐν γὰρ αὐτοῖς κρινεῖ λαούς·
Δώσει τροφὴν τῷ ἰσχύοντι.
Ἐπὶ χειρῶν ἐκάλυψεν φῶς,
Καὶ ἐνετείλατο περὶ αὐτῆς ἐν ἀπαντῶντι ἀναγγελεῖ περὶ αὐτοῦ φίλον αὐτοῦ, Κυρίου κτῆσις καὶ περὶ ἀδικίας.
Καὶ ἀπὸ ταύτης ἐταράχθη ἡ καρδία μου, *Κεφ. λζ.*
Καὶ ἀπερρύη ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς.
Ἄκουε Ἰὼβ ἀκοὴν ἐν ὀργῇ θυμοῦ Κυρίου,
Καὶ μελέτη ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξελεύσεται
Καὶ τὸ φῶς αὐτοῦ ἐπὶ πτερύγων γῆς.
Ὀπίσω αὐτοῦ βοήσεται φωνὴ,
Βροντήσει ἐν φωνῇ ὕβρεως αὐτοῦ·
Καὶ οὐκ ἀνταλλάξει αὐτοὺς, ὅτι ἀκούσει φωνὴν αὐτοῦ.
Βροντήσει ὁ ἰσχυρὸς ἐν φωνῇ αὐτοῦ θαυμάσια·
Ἐποίησεν γὰρ μεγάλα, ἃ οὐκ ᾔδειμεν·
Συντάσσων χιόνι, ἐπὶ γῆς γίνου·
Καὶ χειμὼν, ἵνα ᾖ ὑετὸς, καὶ χειμὼν ὑετῶν δυναστείας αὐτοῦ.
Ἐν χειρὶ παντὸς ἀνθρώπου κατασφραγίζει,
Ἵνα γνῷ πᾶς ἄνθρωπος τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν.
Εἰσῆλθον δὲ θηρία ὑπὸ σκέπης, καὶ ἡσύχασεν ἐπὶ κοίτης.
Ἐκ ταμείων ἐξέρχονται ὀδύναι·
Ἀπὸ δὲ ἀκρωτηρίων ψῦχος,
Καὶ ἀπὸ πνοῆς ἰσχυροῦ δώσει πάγος·
Οἰακίζει δὲ ὕδωρ ὡς ἐὰν βούληται,
Καὶ ἐκλεκτὸν καταπλάσσει νεφέλη·
Διασκορπιεῖ νέφος φῶς αὐτοῦ,
Καὶ αὐτὸς κυκλώματα διαστρέψει

Ἐν τοῖς κατωτάτω θεὶς ἔργα αὐτὴν,
Πάντα ὅσα ἂν ἐντείλῃ αὐτοῖς.
Ταῦτα συντέτακται παρ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς,
Ἐάν τε εἰς παιδείαν, ἐάν τε εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, ἐάν τε εἰς ἔλεος αὐτοῦ.
Ἐνωτίζου Ἰὼβ ταῦτα,
Στῆθι, νουθετοῦ δύναμιν Κυρίου.
Οἶδας ὡς ἔθετο ὁ Θεὸς ἔργα αὐτοῦ, ποιήσας φῶς ἐκ σκότους;
Ἐπίστασαι δὲ διάκρισιν νεφῶν,
Ἐξαίσια δὲ πτώματα πονηρῶν;
Σοῦ δὲ ἡ στολὴ θερμὴ, ἡσυχάζεται δὲ ἐπὶ τῆς γῆς·
Στερεωθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς παλαιώματα,
Ἰσχυραὶ ὡς ὅρασις ἐπιχύσεως.
Διατί δίδαξόν με, τί ἐροῦμεν αὐτῷ·
Καὶ παυσώμεθα πολλὰ λέγοντες.
Μὴ βίβλος ἢ γραμματεύς μοι παρέστηκεν, ἵνα ἄνθρωπον ἑστὼς κατασιωπήσω;
Πᾶσιν γὰρ οὐχ ὁρατὸν φῶς·
Τηλαυγές ἐστιν ἐν τοῖς παλαιώμασιν,
Ὥσπερ τὸ παρ' αὐτοῦ ἐπὶ νεφῶν ἐξῆλθεν.
Ἀπὸ βορρᾶ νέφη χρυσαυγοῦντα.
Ἐπὶ τούτοις μεγάλη ἡ δόξα καὶ τιμὴ τοῦ παντοκράτορος,
Καὶ οὐχ εὑρίσκομεν ἄλλον ὅμοιον αὐτῷ, καὶ τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ·
Ὁ τὰ δίκαια κρίνων, οἴει ὅτι οὐκ εἰσακούσεται αὐτός;
Διὸ φοβηθήσονται αὐτὸν ἄνθρωποι,
Φοβηθήσονται δὲ αὐτὸν καὶ οἱ σοφοὶ τῇ καρδίᾳ.

Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι Ἐλιοὺ τῆς λέξεως, εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Ἰὼβ διὰ λαίλαπος καὶ νεφῶν· Τίς οὗτος ὁ κρύπτων με βουλὴν, συνέχων δὲ ῥήματα ἐν καρδίᾳ, ἐμὲ δὲ οἴεται κρύπτειν; Κεφ. λη.
Ζῶσαι ὥσπερ ἀνὴρ τὴν ὀσφύν σου·
Ἐρωτήσω δέ σε, σὺ δέ μοι ἀποκρίθητι.
Ποῦ ἦσθα ὅτε ἐθεμελίωσα τὴν γῆν;
Ἀνάγγειλόν μοι εἰ ἐπίστασαι σύνεσιν.
Τίς ἔθετο τὰ μέτρα αὐτῆς, εἰ οἶδας;
Ἢ τίς ὁ ἐπαγαγὼν σπαρτίον ἐπ' αὐτῆς;
Ἐπὶ τίνος οἱ στύλοι αὐτῆς πεπήγασιν;
Τίς δέ ἐστιν ὁ βαλὼν λίθον γωνιαῖον ἐπ' αὐτῆς;
Ὅτε ἐγενήθη ἄστρα, ᾔνεσάν με ἐν φωνῇ μεγάλῃ πάντες ἄγγελοί μου, καὶ ὕμνησαν.
Ἔφραξα δὲ θάλασσαν πύλαις, ὅτε ἐμαιοῦτο,
Καὶ ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτῆς ἐξεπορεύετο.
Ἐθέμην δὲ αὐτῇ νέφος ἀμφίασιν,
Ὁμίχλῃ δὲ αὐτὴν ἐσπαργάνωσα,
Ἐθέμην δὲ αὐτῇ ὅρια, περιθεὶς κλεῖθρα καὶ πύλας·
Εἶπον δὲ αὐτῇ, μέχρι τούτου ἐλεύσῃ, καὶ οὐχ ὑπερβήσῃ,
Ἀλλ' ἐν σεαυτῇ συντριβήσεταί σου τὰ κύματα.
Ἢ ἐπὶ σοῦ συντέταχα φέγγος πρωϊνόν;
Ἑωσφόρος δὲ εἶδεν τὴν ἑαυτοῦ τάξιν, ἐπιλαβέσθαι πτερύγων γῆς, καὶ ἐκτινάξαι ἀσεβεῖς ἐξ αὐτῆς;
Ἢ σὺ

Ἢ σὺ λαβὼν γῆν πηλὸν ἔπλασας ζῶον;
Καὶ λαλητὸν αὐτὸν ἔθου ἐπὶ γῆς;
Ἀφεῖλω δὲ ἀπὸ ἀσεβῶν τὸ φῶς;
Καὶ βραχίονα ὑπερηφάνων συνέτριψας;
Ἦλθες δὲ ἐπὶ πηγὴν θαλάσσης, ἐν δὲ ἴχνεσιν ἀβύσσου περιεπάτησας;
Ἀνοίγονται δέ σοι φόβῳ πύλαι θανάτου;
Πυλωροὶ δὲ ᾅδου ἰδόντες σε ἔπτηξαν;
Νενουθέτησαι δὲ τὸ εὖρος τῆς ὑπ' οὐρανόν;
Ἀνάγγειλον δέ μοι, πόση τίς ἐστιν;
Ἐν ποίᾳ δὲ γῇ αὐλίζεται φῶς;
Σκότους δὲ ποῖός ἐστιν τόπος;
Εἰ ἄρα ἀγάγοις με εἰς ὅρια αὐτῶν,
Εἰ δὲ καὶ ἐπίστασαι τρίβους αὐτῶν;
Οἶδα ἄρα, ὅτι εἰς τότε γεγέννησαι,
Ἀριθμὸς δὲ ἐτῶν σου πολύς;
Ἦλθες δὲ ἐπὶ θησαυροὺς χιόνος,
Θησαυροὺς δὲ χαλάζης ἑώρακας;
Ἀπόκειται δέ σοι εἰς ὥραν ἐχθρῶν,
Εἰς ἡμέραν πολέμων καὶ μάχης;
Πόθεν δὲ ἐκπορεύεται πάχνη,
Ἢ διασκεδάννυται νότος εἰς τὴν ὑπ' οὐρανόν;
Τίς δὲ ἡτοίμασεν ὑετῷ λάβρῳ ῥύσιν, ὁδὸν δὲ κυδοιμῶν;
Τοῦ ὑετίσαι ἐπὶ γῆς οὗ οὐκ ἀνήρ,
Ἔρημον οὗ οὐχ ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐν αὐτῇ·
Τοῦ χορτάσαι ἄβατον καὶ ἀοίκητον,
Καὶ τοῦ ἐκβλαστῆσαι ἔξοδον χλόης.
Τίς ἐστιν ὑετοῦ πατήρ; τίς δέ ἐστιν ὁ τετοκὼς συνοχὰς καὶ βώλους δρόσου;
Ἐκ γαστρὸς δὲ τίνος ἐκπορεύεται κρύσταλλος;
Πάχνην δὲ ἐν οὐρανῷ τίς τέτοκεν;
Ἣ καταβαίνει ὡς ὕδωρ ῥέον;
Πρόσωπον δὲ ἀσεβοῦς τίς ἔπηξεν, συνῆκας; δεσμὸν δὲ Πλειάδος ἔγνως;
Ἢ φραγμὸν Ὠρίωνος ἤνοιξας;
Ἢ διανοίξεις μαζουρὼθ ἐν καιρῷ αὐτοῦ;
Καὶ ἕσπερον ἐπὶ κόμης αὐτοῦ, καὶ ἄξεις αὐτά;
Ἐπίστασαι δὲ τροπὰς οὐρανοῦ,
Ἢ τὰ ὑπ' οὐρανὸν ὁμοθυμαδὸν γινόμενα;
Καλέσεις δὲ νέφος φωνῇ, καὶ τρόμῳ ὕδατος λάβρου ὑπακούσεταί σου;
Ἀποστελεῖς δὲ κεραυνούς, καὶ πορεύσονται; ἐροῦσιν δέ σοι, τί ἐστιν;
Τίς ἔδωκεν γυναιξὶν ὑφάσματος σοφίαν,
Καὶ ποικιλτικὴν σοφίας ἐπιστήμην;
Τίς δὲ ὁ ἀριθμῶν νέφη σοφίᾳ,
Οὐρανὸν δὲ εἰς γῆν ἔκλινεν;
Κέχυται γὰρ ὥσπερ γῆς κονία,
Κεκόλληκεν δὲ αὐτὸν ὥσπερ κύβον λίθοις.
Θηρεύσεις δὲ λέουσιν βοράν;
Ψυχὰς δὲ δρακόντων ἐμπλήσεις;
Δεδοίκασιν γὰρ ἐν κοίταις αὐτῶν,
Κάθηνται δὲ ἐν ὕλαις ἐνεδρεύοντες.
Τίς δὲ ἡτοίμασεν κόρακι βοράν;
Νεοσσοὶ δὲ πρὸς Κύριον αὐτοῦ κεκράγασιν, πλανώμενοι τὰ σῖτα ζητοῦντες. ἐφύλαξας δὲ ὠδῖνας ἐλάφων; Κεφ. λθ.
Ἠρίθμησας δὲ αὐτῶν μῆνας πλήρεις τοκετοῦ;
Ὠδῖνας δὲ αὐτῶν ἔλυσας;

Ἐξέθρεψας

Ἐξέθρεψας δὲ αὐτῶν τὰ παιδία
ἄνευ φόβου; ἢ ἔγνως καιρὸν
τοκετοῦ τραγελάφων πέτρας;
Ὠδῖνας δὲ αὐτῶν ἐξαποστελεῖς;
Ἀποῤῥήξουσιν τὰ τέκνα αὐτῶν,
Πληθυνθήσονται ἐν γεννήματι,
Ἐξελεύσονται, καὶ οὐ μὴ ἀνακάμψουσιν
ἑαυτοῖς.
Τίς δέ ἐστιν ὁ ἀφεὶς ὄνον ἄγριον
ἐλεύθερον;
Δεσμοὺς δὲ αὐτοῦ τίς ἔλυσεν;
Ἐθέμην δὲ αὐτοῦ τὴν δίαιταν
ἔρημον,
Καὶ τὰ σκηνώματα αὐτοῦ ἁλμυ-
ρίδα·
Καταγελῶν πολυοχλίας πόλεως,
Μέμψιν δὲ φορολόγου οὐκ ἀκούων·
Κατασκέψεται ὄρη νομὴν αὐτοῦ,
Καὶ ὀπίσω παντὸς χλωροῦ ζη-
τεῖ.
Βουλήσεται δέ σοι ἀτράπελος μο-
νόκερως δουλεῦσαι,
Ἢ κοιμηθῆναι ἐπὶ φάτνης σου;
Δήσεις δὲ αὐτοῦ ἐν ἱμᾶσιν ζυγόν;
Ἢ ἑλκύσει σοι αὔλακας ἐν πεδίῳ;
Πέποιθας δὲ ἐπ' αὐτῷ, ὅτι πολλὴ
ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ;
Καὶ ἐπαφήσεις αὐτῷ τὰ ἔργα σου;
Πιστεύσεις δὲ αὐτῷ, ὅτι ἀποδώσει σοι
τὸν σπόρον,
Καὶ εἰσοίσει σου τὴν ἅλωνα;
Πτέρυξ τερπομένων νεέλασσα·
Ἐὰν συλλάβῃ ἀσίδα καὶ νέσσα,
ἐλάλησαν,
lege, ὠὰ Ὅτι ἀφήσει εἰς γῆν τὰ ὦτα αὐτῆς,
Καὶ ἐπὶ χοῦν θάλψει:
Καὶ ἐπελάθετο ὅτι ποὺς σκορπιεῖ,
Καὶ θηρία ἀγροῦ καταπατήσει·

Ἀπεσκλήρυνεν τὰ τέκνα αὐτῆς
ὥστε μὴ ἑαυτήν.
Εἰς κενὸν ἐκοπίασεν ἄνευ φόβου·
Ὅτι κατεσιώπησεν αὐτῇ ὁ Θεὸς
σοφίαν,
Καὶ οὐκ ἐμέρισεν αὐτῇ ὁ Θεὸς ἐν
τῇ συνέσει.
Κατὰ καιρὸν ἐν ὕψει ὑψώσει,
Καταγελάσεται ἵππου καὶ τοῦ ἐπιβά-
του αὐτοῦ.
Ἢ σὺ περιέθηκας ἵππῳ δύναμιν;
Καὶ ἐνέδυσας τραχήλῳ αὐτοῦ
φόβον;
Περιέθηκας δὲ αὐτῷ πανοπλίαν,
Καὶ δόξῃ στηθέων αὐτοῦ τόλμην;
Ἀνορύσσων ἐν πεδίῳ γαυριᾷ,
Ἐκπορεύεται δὲ εἰς πεδίον ἐν ἰσχύϊ.
Συναντῶν βέλει, καταγελᾷ·
Καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῇ σιδήρου.
Ἐπ' αὐτῷ γαυριᾷ τόξον, καὶ ὀξυθε-
νὴς μάχαιρα·
Καὶ ὀργῇ ἀφανιεῖ τὴν γῆν,
Καὶ οὐ μὴ πιστεύσει ἕως ἂν σημάνῃ ἡ
σάλπιγξ·
Σάλπιγγος δὲ σημαινούσης, ἐρεῖ, εὖγε.
Πόῤῥωθεν δὲ ὀσφραίνεται πολέμου,
Καὶ σὺν ἅλματι καὶ κραυγῇ ἐκ-
πορεύεται.
Ἐκ δὲ τῆς σῆς ἐπιστήμης ἕστηκεν ἱέραξ,
Ἀναπετάσας τὰς πτέρυγας ἀκίνη-
τος, καθορῶν τὰ πρὸς νότον;
Ἢ ἐπὶ τῷ σῷ προστάγματι ὑψοῦ-
ται ἀετός,
Γὺψ δὲ ἐπὶ νοσσιᾶς αὐτοῦ καθε-
σθεὶς αὐλίζεται;
Ἐπ' ἐξοχῇ πέτρας, καὶ ἀποκρύφῳ·
Ἐκεῖσε ὢν ζητεῖ τὰ σῖτα, πόῤῥωθεν δὲ
οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ σκοπεύουσιν.

Νεοσσοὶ

Νεοσσοὶ δὲ αὐτοῦ φύρονται ἐν αἵματι,
Οὗ δὲ ἐὰν ὦσι τεθνεῶτες, παραχρῆμα εὑρίσκονται.
Καὶ ἀπεκρίθη Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἰὼβ, καὶ εἶπεν· μὴ κρίσιν μετὰ ἱκανοῦ ἐκκλινεῖ; ἐλέγχων Θεὸν, ἀποκριθήσεται αὐτήν.
Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ, εἶπε τῷ Κυρίῳ·
Τί ἔτι ἐγὼ κρίνομαι; νουθετούμενος, καὶ ἐλεγχόμενος ὑπὸ Κυρίου·
Ἀκούων τοιαῦτα, μηδὲν ὢν ἐγώ.
Ἀπόκρισιν δὲ τίνα δῶ πρὸς ταῦτα;
Χεῖρα θήσω ἐπὶ στόματί μου·
Ἅπαξ ἐλάλησα, ἐπὶ δὲ τῷ δευτέρῳ οὐ προσθήσω.
Κεφ. μ. Ἔτι δὲ ὑπολαβὼν ὁ Κύριος, εἶπε τῷ Ἰὼβ διὰ τοῦ νέφους·
Μὴ, ἀλλὰ ζῶσαι ὥσπερ ἀνὴρ τὴν ὀσφύν σου·
Ἐρωτήσω δὲ σὲ, σὺ δέ μοι ἀποκρίθητι.
Μὴ ἀποποιοῦ μου τὸ κρίμα,
Μηδὲ οἴου με ἄλλως σοι κεχρηματικέναι, ἀλλ᾽ ἵνα δίκαιος ἀναφανῇς.
Εἰ βραχίων σοί ἐστι κατὰ τοῦ Κυρίου,
*ἴσ. βροντᾷς Ἡ φωνῇ βροντῆς κατ᾽ αὐτὸν *βροντᾷ ἴσα;
Ἀνάλαβε δὲ εἰς ὕψος δύναμιν,
Δόξαν καὶ τιμὴν ἀμφίασαι,
Ἀπόστειλον δὲ ἀγγέλους ἐν ὀργῇ σου,
Πάντα δὲ ὑβριστὴν ταπείνωσον,
Ὑπερήφανον δὲ σβέσον,
Σῆψον δὲ ἀσεβεῖς παραχρῆμα,
Κρύψον δὲ αὐτοὺς εἰς γῆν ἔξω ὁμοθυμαδὸν, τὰ δὲ πρόσωπα αὐτῶν ἀτιμίας ἔμπλησον·

Ὁμολογήσω ἄρα ὅτι δύναταί σου ἡ δεξιὰ σῶσαι.
Ἀλλ᾽ ἰδοὺ, παρὰ σοὶ θηρία ἴσα βουσὶν χόρτον ἐσθίει·
Ἰδοὺ δὴ, ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ ἐπὶ ὀσφύος αὐτοῦ,
Ἡ δὲ δύναμις αὐτοῦ ἐπ᾽ ὀμφαλοῦ γαστρὸς αὐτοῦ· ἔστησεν οὐρὰν αὐτοῦ ὥσπερ κυπάρισσον,
Τὰ δὲ νεῦρα αὐτοῦ ὥσπερ σχοινία συμπέπλεκται.
Αἱ πλευραὶ αὐτοῦ ὡς πέτραι χαλκαῖ,
Ἡ δὲ ῥάχις αὐτοῦ ὡς σίδηρος χυτός.
Τοῦτό ἐστιν ἀρχὴ πλάσματος Κυρίου, πεποιημένον
Εἰς τὸ ἐγκαταπαίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.
Ἐπελθὼν δὲ ἐπ᾽ ὄρος ἀκρότομον,
Ἐποίησε χαρμονὴν τετράποσιν ἐν τῷ ταρτάρῳ.
Ὑπὸ παντοδαπὰ δένδρα κοιμᾶται,
Παρὰ κάλαμον, καὶ πάπυρον, καὶ βούτομον·
Σκιάζονται δὲ αὐτῷ δένδρα μεγάλα
Σὺν ῥαδάμνοις, καὶ κλῶνες ἄγνου.
Ἐὰν γένηται πλημμύρα, οὐ μὴ αἰσθήσεται,
Πέποιθεν ὅτι προσκρούσει ὁ Ἰορδάνης εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ·
Ἐν τῷ ὀφθαλμῷ αὐτοῦ δέξεται αὐτὸν,
Ἐνσκολιευόμενος τρήσει ῥῖνα αὐτοῦ.
Ἄξεις δὲ δράκοντα ἐν ἀγκίστρῳ;
Περιθήσεις δὲ φορβαίαν περὶ ῥῖνα αὐτοῦ; καὶ εἰλήσεις κλοιὸν ἐν τῷ μυκτῆρι αὐτοῦ;
Ψελλίῳ δὲ τρυπήσεις τὸ χεῖλος αὐτοῦ;

Λαλήσει δέ σοι δεήσεις καὶ ἱκετηρίας μαλακῶς;
Θήσεται δὲ μετὰ σοῦ διαθήκην;
Λήψη δὲ αὐτὸν δοῦλον αἰώνιον;
Καὶ ἐμπαίξῃ αὐτῷ ὥσπερ ὀρνέῳ;
Δήσεις δὲ αὐτὸν ὥσπερ στρουθίον παιδίῳ;
Ενσιτοῦνται δὲ αὐτὸν ἔθνη,
Καὶ μεριδεύονται αὐτὸν Φοινίκων γένη;
Πᾶν δὲ πλωτὸν συνελθὸν οὐ μὴ ἐνέγκῃ μίαν βύρσαν οὐρᾶς αὐτοῦ,
Καὶ ἐν πλοίοις ἁλιέων κεφαλὴν αὐτοῦ.
Επιθήσεις δὲ ἐπ' αὐτῷ χεῖρα, μνησθεὶς πόλεμον τὸν γινόμενον ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ;
Καὶ μηκέτι γινέσθω.
Κεφ. μα Οὐχ ἑώρακας αὐτὸν, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις τεθαύμακας;
Οὐ δέδοικας αὐτὸν, ὅτι ἡτοίμασταί μοι;
Τίς γάρ ἐστιν ὁ ἐμοὶ ἀντιστάμενος;
Η τίς ἐστιν ὃς ἀντιστήσεταί μοι, καὶ ὑπομενεῖ;
Η οὐχὶ πᾶσα ἡ ὑπ' οὐρανὸν ἐμή ἐστιν;
Οὐ σιωπήσομαι δι' αὐτόν·
Καὶ λόγος δυνάμεως ἐλεήσει τὸν ἴσον αὐτοῦ.
Τίς δὲ ἀποκαλύψει πρόσωπον ἐνδύσεως αὐτοῦ; εἰς δὲ πτύξιν θώρακος αὐτοῦ τίς ἂν εἰσέλθοι;
Πύλας δὲ προσώπου αὐτοῦ τίς ἀνοίξει;
Κύκλῳ ὀδόντων αὐτοῦ φόβος.
* Εγκατα δὲ αὐτοῦ ἀσπίδες χαλκαῖ,
Καὶ σύνδεσμοι αὐτοῦ ὥσπερ * σμειρίτης λίθος, εἷς ἐκ τοῦ ἑνὸς κολλῶνται,

* ἴσ. ἔγκυτα, vel, ἐγκυτὶ, potius.
* ἴσ. σιδηρίτης

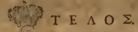
Πνεῦμα δὲ οὐ μὴ διέλθῃ αὐτόν·
Ανὴρ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ προσκολληθήσεται, συνέχονται, καὶ οὐ μὴ ἀποσπασθῶσιν.
Εν πταρμῷ αὐτοῦ ἐπιφαύσκεται φέγγος,
Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἶδος ἑωσφόρου.
Εκ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύονται λαμπάδες καιόμεναι,
Καὶ διαρριπτοῦνται ἐσχάραι πυρός.
Εκ μυκτήρων αὐτοῦ ἐκπορεύεται καπνὸς καμίνου καιομένης φλογὶ ἀνθράκων·
Η ψυχὴ αὐτοῦ ἄνθρακες,
Φλὸξ δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύεται, ἐν δὲ τραχήλῳ αὐτοῦ αὐλίζεται δύναμις.
Εμπροσθεν αὐτοῦ τρέχει ἀπώλεια·
Σάρκες δὲ σώματος αὐτοῦ κεκόλληνται·
Καταχέει ἐπ' αὐτὸν, οὐ σαλευθήσεται.
Η καρδία αὐτοῦ πέπηγεν ὥσπερ λίθος, ἕστηκεν δὲ ὥσπερ ἄκμων ἀνήλατος.
Στραφέντος αὐτοῦ, φόβος θηρίοις τετράποσιν ἁλλομένοις ἐπὶ γῆς.
Εὰν συναντήσωσιν αὐτῷ λόγχαι, οὐδὲν οὐ μὴ ποιήσωσιν αὐτῷ δόρυ καὶ θώραξ·
Ηγηται μὲν γὰρ σίδηρον ὥσπερ ἄχυρα,
Χαλκὸν δὲ ὥσπερ ξύλον σαπρόν·
Οὐ μὴ τρώσῃ αὐτόν·
Ηγηται γὰρ πετροβόλον ὡς χόρτον.
Ως καλάμη ἐλογίσθη αὐτῷ σφῦρα,
Καταγελᾷ δὲ σεισμοῦ πυρφόρου.

Η στρωμνὴ αὐτοῦ ὀβελίσκοι ὀξεῖς,
Πᾶς δὲ χρυσὸς θαλάσσης ὑπ' αὐ-
τὸν ὥσπερ πηλὸς ἀμύθητος.
Αναζεῖ τὴν ἄβυσσον ὥσπερ χαλκεῖον,
Ηγηται δὲ τὴν θάλασσαν ὥσπερ ἐξ-
άλειπτρον,
Τὸν δὲ τάρταρον τῆς ἀβύσσου ὥσπερ
αἰχμάλωτον.
Ελογίσατο ἄβυσσον εἰς περίπατον,
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἐπὶ γῆς ὅμοιον αὐτῷ,
Πεποιημένον ἐγκαταπαίζεσθαι ὑπὸ
τῶν ἀγγέλων μου.
Πᾶν ὑψηλὸν ὁρᾷ, αὐτὸς δὲ βα-
σιλεὺς πάντων τῶν ἐν τοῖς ὕ-
δασιν.
Κεφ. μβ Υ[illegible]ν δὲ Ι[illegible] λ[illegible] Κ-
ρίῳ·
Οἶδα ὅτι δύνασαι πάντα, ἀδυνα-
τεῖ δέ σοι οὐδέν.
Τίς γάρ ἐστιν ὁ κρύπτων σε βουλήν,
Φειδόμενος δὲ ῥημάτων, καὶ σὲ οἴεται
κρύπτειν;
*ἴσ. Αν- * Αναγγέλη δέ μοι ἃ οὐκ ᾔδειν,
αγγελεῖ Μεγάλα καὶ θαυμαστά, ἃ οὐκ ἠπ-
ιστάμην.
Ακουσον δή μου, Κύριε, ἵνα κἀγὼ
λαλήσω·
Ερωτήσω δέ σε, σὺ δέ με δίδαξον.
Εως μὲν ὠτὸς ἀκοῆς ἤκουόν σου τὸ
πρότερον,
Νυνὶ δὲ ὁ ὀφθαλμός μου ἑώρα-
κέν σε·
Διὸ ἐφαύλισα ἐμαυτόν, καὶ ἐτάκην,
Ηγημαι δὲ ἐμαυτὸν γῆν καὶ σποδόν.
Εγένετ[illegible] μ[illegible] Κύ-
ριον πάντα τὰ ῥή[illegible]τα [illegible] Ἰώ[illegible]
Ε[illegible]πεν [illegible] Κύριος Ελιφ[illegible] τῷ Θαι-
μανίτῃ·

Ημάρτες σύ, καὶ οἱ δύο φίλοι σου·
οὐ γὰρ ἐλαλήσατε ἐνώπιόν μου
ἀληθὲς οὐδέν, ὥσπερ ὁ θεράπων
μου Ἰώβ.
Καὶ νῦν λάβετε ἑπτὰ μόσχους, καὶ
ἑπτὰ κριούς, καὶ πορεύθητε πρὸς
τὸν παῖδά μου Ἰώβ,
Καὶ ποιήσει κάρπωμα ὑπὲρ ὑμῶν.
Ιὼβ δὲ ὁ θεράπων μου εὔξεται περὶ
ὑμῶν·
Οτι εἰ μὴ πρόσωπον αὐτοῦ λήψο-
μαι,
Καὶ εἰ μὴ δι' αὐτόν, ἀπώλεσα ἂν
ὑμᾶς·
Οὐ γὰρ ἐλαλήσατε κατὰ τοῦ θερά-
ποντός μου Ἰὼβ οὐδὲν ἀγαθόν.
Επορεύθησαν δὲ Ελιφαζ ὁ Θαι-
μανίτης,
Καὶ Βαλδὰδ ὁ Σαυχίτης, καὶ Σω-
φὰρ ὁ Μιναῖος,
Καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς καθὼς συν-
έταξεν αὐτοῖς ὁ Κύριος·
Καὶ ἔλυσεν τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν
διὰ Ἰώβ.
Ο δὲ Κύριος ηὔξησεν τὸν Ἰώβ· εὐ-
ξαμένου δὲ αὐτοῦ περὶ τῶν φίλων
αὐτοῦ,
Αφῆκεν αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν.
Προσέθηκεν δὲ ὁ Κύριος τῷ Ἰὼβ
τὰ διπλᾶ ὧν εἶχεν ἔμπροσθεν
εἰς διπλασιασμόν.
Ηκουσαν δὲ πάντες οἱ ἀδελφοὶ
αὐτοῦ, καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ,
πάντα τὰ συμβεβηκότα αὐτῷ,
καὶ ἦλθον πρὸς αὐτόν, καὶ πάντες
δὲ ὅσοι ᾔδεισαν αὐτὸν πρὸ τούτου·
Φαγόντες δὲ καὶ πιόντες παρ' αὐτῷ,
παρεκάλεσαν αὐτόν·

Καὶ

Καὶ ἐθαύμασαν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐπήγαγεν αὐτῷ ὁ Κύριος·
Καὶ ἔδωκαν αὐτῷ ἕκαστος ἀμνάδα μίαν, καὶ τετράδραχμον χρυσοῦ ἄσημον.
Ὁ δὲ Κύριος ηὐλόγησεν τὸν Ἰὼβ τὰ ἔσχατα μᾶλλον ἢ τὰ ἔμπροσθεν.
Ἦν δὲ τὰ κτήνη αὐτοῦ, πρόβατα μύρια τετρακισχίλια,
Κάμηλοι ἑξακισχίλιαι,
Ζεύγη βοῶν χίλια,
Ὄνοι θήλειαι νομάδες χίλιαι.
Γεννῶνται δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτά, καὶ θυγατέρες τρεῖς·
Καὶ ἐκάλεσεν τὴν μὲν πρώτην, Ἡμέραν·
Τὴν δὲ δευτέραν, Κασίαν·
Τὴν δὲ τρίτην, Ἀμαλθείας κέρας.
Καὶ οὐχ εὑρέθησαν κατὰ τὰς Ἰὼβ θυγατέρας, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ,
Βελτίους αὐτῶν ὑπὸ τὸν ὑπ' οὐρανόν.
Ἔδωκεν δὲ Ἰὼβ ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ κληρονομίαν ἐν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ.
Ἔζησεν δὲ Ἰὼβ μετὰ τὴν πληγὴν ἔτη ἑκατὸν ἑβδομήκοντα·
Τὰ δὲ πάντα ἔζη ἔτη διακόσια τεσσαράκοντα ὀκτώ.
Καὶ εἶδεν Ἰὼβ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν αὐτοῦ, τετάρτην γενεάν.
Καὶ ἐτελεύτησεν Ἰὼβ πρεσβύτερος, καὶ πλήρης ἡμερῶν.
Γέγραπται πάλιν ἀναστήσεσθαι αὐτὸν μεθ' ὧν ἀνίστησιν ὁ Κύριος. Οὗτος ἑρμηνεύεται ἐκ τῆς Συριακῆς βίβλου.
Ἐν μὲν γῇ κατοικῶν τῇ Αὐσίτιδι, ἐν τοῖς ὁρίοις Ἰδουμαίας καὶ Ἀραβίας·
Προϋπῆρχεν δὲ αὐτῷ ὄνομα Ἰωβάβ.
Λαβὼν δὲ γυναῖκα Ἀράβισσαν, γεννᾷ υἱὸν ᾧ ὄνομα Ἐννών.
Ἦν δὲ αὐτὸς πατρὸς μὲν Ζαρέ, τῶν υἱῶν Ἡσαῦ υἱός,
Μητρὸς δὲ Βοσόρρας· ὥστε εἶναι αὐτὸν πέμπτον ἀπὸ Ἀβραάμ.
Καὶ οὗτοι οἱ βασιλεῖς οἱ βασιλεύσαντες ἐν Ἐδώμ, ἧς καὶ αὐτὸς ἦρξεν χώρας·
Πρῶτος Βαλὰκ ὁ τοῦ * Σεπφώρ, καὶ ὄνομα τῇ πόλει αὐτοῦ Δενναβά· (* ἴσ. Βεώρ,)
Μετὰ δὲ Βαλὰκ Ἰωβάβ, ὁ καλούμενος Ἰώβ·
Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀσώμ, ὁ ὑπάρχων ἡγεμὼν ἐκ τῆς Θαιμανίτιδος χώρας·
Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀδάδ, υἱὸς Βαράδ, ὁ ἐκκόψας Μαδιὰμ ἐν τῷ πεδίῳ Μωάβ·
Καὶ ὄνομα τῇ πόλει αὐτοῦ Γεθθαίμ.
Οἱ δὲ ἐλθόντες πρὸς αὐτὸν φίλοι,
Ἐλιφὰζ υἱὸς * σωφὰν τῶν υἱῶν Ἡσαῦ, Θαιμανῶν βασιλεύς, (* ἴσ. Βεχώρ, i.e. πρωτότοκος, Gen. 36. 15.)
Βαλδὰδ υἱὸς * Ἀμνὼν τοῦ Χοβὰρ τοῦ Σαυχίτου τυράννου, (* ἴσ. Βααλεννὼν τοῦ Ἀχοβώρ)
Σωφὰρ ὁ Μιναίων βασιλεύς,
Θαιμὰν υἱὸς Ἐλιφάζ, ἡγεμὼν τῆς Ἰδουμαίας· οὗτος ἑρμηνεύεται ἐκ τῆς Συριακῆς βίβλου.
Ἐν μὲν γῇ κατοικῶν τῇ Αὐσίτιδι, ἐπὶ τῶν ὁρίων τοῦ Εὐφράτου·
Προϋπῆρχεν δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωβάβ· ἦν δὲ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ζαρέ, ἐξ ἀνατολῶν ἡλίου.

ΤΕΛΟΣ.